

Giới thiệu Tổng Tài Lãnh Khốc Bảo Bối Mơ Màng

Tác phẩm online Tổng Tài Lãnh Khốc Bảo Bối Mơ Màng được viết bởi Ngữ Vũ là câu truyện ngôn tình sắc kể về một anh chàng tổng giám đốc lãnh khốc, khi nhìn thấy nữ chính lần đầu tiên thì đã yêu cô, từ đó bắt đầu sủng cô. Nữ chính là một cô gái đến từ truyện hay cổ đại, nhưng không rõ lý do vì sao xuyên không, cô cũng không nhớ gì về quá khứ mộng dục đó, gặp nam chính và yêu nam chính....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãnh Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Dạ, cô gọi Đường Nhuế Hâm. Dạ, nơi này là nhà cô Đường phủ? Không đúng! Nơi này. Đường phủ? ! Cô hẳn là ở nhà mới đúng a, nhà cô là Đường phủ tuyệt đối không sai. Trong trí nhớ trống không chỉ có hai điểm này là cô có thể khẳng định. Nhưng Đường phủ, gian phòng của cô là cái dạng này sao? Giường này, học tử làm sao lại kì quái như vậy? Nơi này, có cái gì không đúng, mặc dù không biết là lạ ở chỗ nào. Tóm lại. Chính là không đúng! Ô. Nơi này là chỗ nào! Người ta tại sao lại ở chỗ này? Ô. Đường Nhuế Hâm nhìn bốn phía xa lạ, trong lòng tràn đầy sợ hãi! Cô ôm chăn từ từ lui đến chân giường bắt đầu nức nở.

Lúc này ngoài cửa truyền đến từng đợt tiếng gào: "Hà Tĩnh! Hà Tĩnh! Cậu ở đâu? Tôi mà nhìn thấy cậu ở trên giường, cậu nhất định phải chết! Cậu có biết hiện tại là mấy giờ rồi không!" Một cô gái mặc chiếc áo màu hồng lộ lưng hấp tấp xông vào. Thấy Nhuế Hâm núp ở chân giường đảo cặp mắt trắng dã nói: "Aha! Tôi biết ngay mà! Tôi còn thật ngu ngốc, nhiều lần như vậy lại còn tin tưởng cậu! Lại tin tưởng đồ lười nhà cậu muốn sáng sớm leo núi! Cậu có biết tôi chạy đến dưới chân núi đợi cậu bao lâu không! Cậu. Cậu. Thế nhưng bây giờ còn đang trên giường! Tôi cũng muốn điên rồi! Vui vẻ chuyện. Lần này cậu chết chắc!" Nói xong cũng làm bộ muốn nhào tới Nhuế Hâm.

"Người? Người! Tại sao?" Cô gái áo trắng vọt tới bên giường thấy ánh mắt Nhuế Hâm kinh ngạc và hơi sợ hãi thì sững sốt một chút vội hỏi. Nhưng ngay sau đó vừa giống như nhớ ra cái gì dường như bất đắc dĩ hỏi: "Này lại diễn kịch gì vừa ra? Giả bộ con dâu đáng thương bị khi dễ, vậy tớ là bà bà hung ác sao? Cậu thật đúng là nghiện diễn kịch rồi? Muốn đi thể nghiệm cổ đại? Nghĩ điên rồi? Cậu không có hy vọng rồi? muốn thể nghiệm phải đi tìm cha mẹ cậu đi Châu Phi thể nghiệm mới đúng! Cũng tương đối phù hợp với khí chất của cậu!"

"Đúng. Đúng. Thật xin lỗi, tôi. Tôi." Nhuế Hâm nhìn cô gái mặt hung dữ này, sợ hãi nói xin lỗi.

"Được rồi, được rồi! Tôi không nên mong chờ gì đối với đồ lười như cậu. Được rồi! Đừng đùa, ai, chính là không có biện pháp với khuôn mặt vô tội này, cho dù biết là giả bộ cũng không thể tức giận!" Dường như để hả giận cô gái áo trắng véo véo khuôn mặt mập mạp của Nhuế Hâm

"Ô." Sau một giây đồng hồ, Nhuế Hâm giống như kinh sợ khóc lớn lên!

"Ách. Cậu? Hà Tĩnh. Làm sao vậy? Cậu không phải khóc thật đấy chứ? Thật khóc? Trời ạ! Tại sao? Tại sao? Xảy ra chuyện gì? Vui vẻ chuyện"

"Ô."

"Rốt cuộc tại sao? Chết tiệt! Đừng khóc nữa! Trời sắp rồi?" Cô gái áo trắng lo lắng dò hỏi.

"Ô. Nơi này là chỗ nào? Ô. Người ta tại sao. Tại sao. Ở chỗ này? Người. Người. Người là ai a?" Nhuế Hâm vừa nghẹn ngào vừa dùng âm thanh giống như muỗi kêu hỏi.

"Đừng khóc, nói lớn tiếng chút tớ nghe không rõ. Rốt cuộc tại sao?" Cô gái áo trắng cũng bò lên giường, ôm lấy Nhuế Hâm còn đang phát run, nhẹ nhàng trấn an.

Cảm giác được cô gái áo trắng dịu dàng, Nhuế Hâm rốt cuộc ngừng đầu, dùng một đôi mắt tràn đầy sợ hãi nhìn cô gái kia. Cẩn thận hỏi: "Nơi này là chỗ nào? Tôi tại sao ở chỗ này? Người là ai?"

"Trời ạ, làm trò hồi lâu như vậy cậu còn đang đùa bọn tôi!" cô gái áo trắng cảm giác mình lại bị lừa hòng mất đường như gà mệ.

"Wow. Người ta không có! Ô. Người không nên tức giận có được hay không. Người ta thật sợ hãi!" Nhuế Hâm thật vất vả mới cảm được nước mắt lại giống như chuỗi hạt châu đứt dây thì nhau rơi xuống.

Thiếu nữ áo trắng sững sốt ba giây đồng hồ sau thật nhanh kiểm tra đầu Nhuế Hâm, "Trời ạ, cậu bị đụng vào đầu sao? Bị thương sao?" Sau khi đã kiểm tra đầu Nhuế Hâm đến lông tóc cũng không bị dả thương, cô gái cẩn thận nghiên cứu vẻ mặt Nhuế Hâm. Một phút đồng hồ sau cô gái phát hiện Nhuế Hâm không lừa cô, "Trời ạ, vui vẻ chuyện, mau nói cho tớ biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao có thể như vậy?"

"Xảy ra chuyện gì? Người ta không biết! Ta chỉ biết ta tên là Nhuế Hâm, nhà ta là Đường phủ. Sau đó ta tỉnh lại ở nơi này, nơi này hẳn không phải là nhà của ta. Ta cũng vậy không nhận ra người." Nhuế Hâm sợ hãi nói.

"Người không nhận ra ta! Ta thật muốn điên rồi, ta là Hàn Thấm Nhụy. Cậu chết tiệt! Lúc để tớ chịu tiếng xấu thay cậu sao không thấy cậu không nhận ra tớ! Tớ nói vui về chuyện, Cậu tên Hà Tĩnh không phải là cái gì Đường Nhuế Hâm, còn có, nhà cậu cũng không phải là Đường phủ gì gì đó, nơi này chính là nhà cậu. Có phải cậu bị cái gì kích thích hay không, có muốn xuyên không cũng không trở thành như vậy đi! Vậy thì nhất định là cậu còn chưa tỉnh ngủ đầu óc còn chưa rõ ràng, có lẽ hiện tại còn chưa tỉnh, còn đang nằm mơ! Cậu yên tĩnh một chút, đến, chúng ta đi rửa mặt trước cho thanh tỉnh rồi nói."

Hàn Thấm Nhụy dẫn cô đi đến phòng rửa tay rửa mặt, phát hiện không chỉ trí nhớ của cô có vấn đề, ngay cả vòi nước cũng không biết dùng, nghiêm nhiên biến thành một cuộc sống ngu ngốc. Hàn Thấm Nhụy vừa nói liên miên cần nhắc nói rất nhiều về chuyện Nhuế Hâm, nghĩ cố gắng đổi lại trí nhớ hỗn độn của cô, quên mất.....cái gì Đường Nhuế Hâm với Đường phủ.

Nhuế Hâm càng hồ đồ hơn, cô nhớ được...tên họ, gia đình. Hoàn toàn bị hủy bỏ! Cô đối với bọn họ cảm thấy rất xa lạ, hoàn toàn tìm không được một chút cảm giác quen thuộc, sự hỗn loạn này làm cô không biết phản ứng như thế nào, chỉ có thể lảng lảng nhìn Hàn Thấm Nhụy, trong mắt tràn đầy bàng hoàng.

Hàn Thấm Nhụy nhìn về mặt mờ mờ kia, Tĩnh Nhi đáng thương, rốt cuộc cảm giác được tính nghiêm trọng của sự việc. "Tĩnh Nhi, cậu thay quần áo, chúng ta đi bệnh viện!"

"Bệnh viện?"

"Đúng, bệnh viện, tớ dẫn cậu đi kiểm tra một chút! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Vừa nói, Hàn Thấm Nhụy vừa bắt Hà Tĩnh mặc quần áo từ tế lôi kéo cô đi ra ngoài. Đi tới bệnh viện làm một loạt kiểm tra tinh vi, cầm lấy báo cáo kiểm tra, Hàn Thấm Nhụy vừa hoài nghi nhìn Hà Tĩnh, báo cáo biểu hiện: hoàn toàn bình thường.

Nhưng. Đây là chuyện buồn cười nhất sao! Nếu Tĩnh Nhi chỉ đang đùa giỡn thì cô ấy cũng không theo cô đến bệnh viện. Hơn nữa, về mặt kia thật không giống như là giả! Kia. Đây là.

"Tĩnh Nhi, kết quả kiểm tra rất bình thường, cậu thật không nhớ rõ có chuyện gì sao?"

"Dạ. Tôi. Tôi thật nhớ được tôi tên là Nhuế Hâm, nhà tôi là Đường phủ!"

"Tốt lắm, tốt lắm, tớ biết rồi, chúng ta về nhà trước rồi nói sau!"

Thấm Nhụy vừa hấp tấp lôi kéo Hà Tĩnh đi ra ngoài bệnh viện, nếu không phải vì Tĩnh Nhi cô một chút cũng không muốn ở chỗ này. Hai người vừa lái xe trở lại trong nhà Tĩnh Nhi, vừa vào cửa Thấm Nhụy vừa lôi kéo Tĩnh Nhi ngồi xuống nói chuyện.

"Tĩnh Nhi, cậu hãy nghe tớ nói, cậu không phải cái gì Nhuế Hâm, cũng không ở Đường phủ. Cậu tên là Tĩnh Nhu, năm nay hai mươi một tuổi, tớ là đồng đảng của cậu, tớ tên là Hàn Thấm Nhụy!"

"Đồng đảng?"

"Chính là bạn tốt!"

"Tôi tên Hà Tĩnh, không phải Nhuế Hâm? Cũng không ở tại Đường phủ?"

"Phải phải! Cậu không phải Nhuế Hâm gì đó, cậu mỗi ngày đều nói phải về cố đại thể nghiệm cuộc sống rồi còn tức giận chú và gì, cũng chính là ba mẹ cậu, có lẽ cậu nghĩ quá nhiều cho nên có chút rối loạn, có muốn tớ dẫn cậu đi gặp bác sĩ tâm lý hay không? Ồ. Không biết nữa! Người ta cũng không biết cậu làm sao vậy! Tại sao lại như vậy, ngày hôm qua rõ ràng còn rất tốt! Nói không chừng. ngày mai mọi chuyện sẽ tốt lên!" Thấm Nhụy lạc quan nghĩ tới.

"Là thế này phải không? Nghĩ quá nhiều? Ma chướng? Ngày mai sẽ tốt lắm?" Hà Tĩnh nghi hoặc nhìn Thấm Nhụy.

"Dạ dạ, không kém bao nhiêu đâu, đầu không bị gì hẳn là rất nhanh sẽ tốt lên! Phải phải, nhất định là như vậy! Nhất định sẽ tốt!" Thấm Nhụy an ủi cô nói.

"Ừm." Hà Tĩnh nhìn bộ dạng tràn đầy lòng tin của Thấm Nhụy dần dần cũng yên tâm.

"Tĩnh Nhi, hôm nay hay là cậu theo tôi về nhà trước, cậu bây giờ một mình ở nhà tớ không yên tâm!" Thấm Nhụy nhìn Tĩnh Nhi không yên lòng nói. Thì ra mất trí nhớ có thể thay đổi tính cách a, một người tỉnh quái như thế có thể biến thành người yên tĩnh động lòng người như vậy.

"Nơi này là nhà tôi sao? Tôi ở một mình? Tớ không có cha mẹ sao?" Hà Tĩnh nghe thấy mình ở một mình cảm thấy rất kinh ngạc, cô ở đây sao? Vậy tại sao cái gì cô cũng không biết, cảm giác bản thân thật giống như luôn có người chiếu cố mới đúng....

"Phải, đây là nhà cậu, cậu ở một mình! Bác trai bác gái thường xuyên không ở nhà, hiện tại họ ở Châu phi thể nghiệm cuộc sống nguyên thủy, đi chừng mấy ngày rồi, lần này đoán chừng chưa đến nửa năm họ sẽ không trở về! Cho nên bây giờ cậu muốn theo tớ về nhà trước không?" Thấm Nhụy giải thích.

"Ừm, được! Tớ biết rồi!" Hà Tĩnh biết điều gật đầu.

Chương 2

Thẩm Nhị không có dẫn Hân Tinh trở lại nhà riêng của mình tại thành phố, mà đưa Hân Tinh đi tới một khu nhà cấp cao nằm ở ngoại thành - nhà tổ tiên Hân gia. Mặc dù nơi đây là chỗ ở của tổ tiên Hân gia, nhưng nhìn từ phong cách bên ngoài, hay từ phong cách trang trí bên trong, không làm cho người nhìn có cảm giác đây là nhà 'Tổ tiên'. Người của Hân gia mặc dù đã định cư ở nơi này mấy trăm năm, mấy đời dòng họ đều ở cùng một chỗ. Nhưng nhà cửa nhìn qua không hề có dấu vết của lịch sử để lại, nhà tổ qua mấy trăm năm vẫn không ngừng biến hóa, thay đổi phong cách.

Điều này là do những nữ chủ nhân mấy đời trước đó có sở thích không giống nhau, và nam chủ nhân nơi này trước giờ cũng không thuộc kiểu người hoài cổ. Theo từng sở thích thẩm mỹ của các bà vợ mà thay đổi nhà ở các ông chồng cũng không có bất kì dị nghị. bọn họ cung chiều vợ đến cực hạn, đừng nói là thay đổi phòng ốc, cho dù có phá đi xây lại nó bọn họ cũng đồng ý chỉ cần vợ vui vẻ thì không có gì to lớn cả.

Đó là lý do nhà tổ tiên qua mấy trăm năm, kiến trúc đã có sự thay đổi theo phong cách châu Âu, từ đình đài lầu các biến thành pháo đài cung đình. . . Đặc biệt là có một đời nữ chủ nhân ở đây rất thích Ai Cập, cho nên dứt khoát đem toàn bộ phòng ốc cùng đất đai xung quanh biến thành sa mạc, dựng lên kiến trúc Ai Cập, còn vì không thể nào sửa đổi khí hậu cho giống với nơi đó mà cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Hiện tại nữ chủ nhân nhà tổ này là mẹ của Thẩm Nhị, ba của Thẩm Nhị là người kế thừa của Hân gia, đối với vợ một lòng cung chiều. Mà mẹ của Thẩm Nhị rất thích sông nước Giang Nam.

Cho nên trong nhà lại đang trùng tu lại một lần nữa trở lại phong cách đình đài lầu các, có cầu nhỏ, nước chảy như ở Giang Nam. Kì thật nói là trùng tu nhưng căn bản là đang xây dựng lại.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Nhị đưa Hân Tinh về ngôi nhà đúng nghĩa là của mình. Sau khi lên mười tám tuổi đi học đại học, Thẩm Nhị mới ở một mình trong căn hộ mình tự thuê trong thành phố, ở đó một mặt có thể thuận tiện cho việc đến trường, mặt khác có thể dễ dàng đi chơi mà không bị quản lý. . . Dĩ nhiên, nguyên nhân thứ hai quan trọng hơn. đối với các cô bây giờ, ban đêm mới là thời điểm bắt đầu của các cuộc giải trí, cô đâu có ngốc đến nỗi ở nhà cho ba mẹ giúp cô "Gác đèn" chứ!

Lần này bởi vì muốn gọi điện cho ba mẹ của Hân Tinh nên phải về nhà lợi dụng một chút điện thoại vệ tinh, thuận tiện ở đây thư thái hai ngày, trong nhà có người giúp việc có thể dễ dàng chiều chuộng Hân Tinh hơn. Còn có bác sĩ gia đình giúp Hân Tinh kiểm tra một chút! Ngộ nhờ Hân Tinh bị thương ở đầu, mà lúc này mấy lang băm trong bệnh viện lại không khám ra được thì sao!

Thật ra thì nhà trọ của cô tại thành phố cũng tương đối xa hoa, nhưng dù sao cũng không có sự thoải mái khi ở trong căn nhà cao cấp, lại còn có thức ăn do thím Trương nấu nữa. . . Thật đúng là rất nhớ mùi vị đó nha, sự thoải mái này thật đáng quý, người nhà cũng thân thiết hơn, nhưng nếu đem so với sự tự do thì hai điều đó chỉ có thể vứt đi! Lần này mang Hân Tinh về hưởng thụ một chút, hai ngày nữa nhất định phải đi.

Xe rất nhanh đã rời xa sự huyền ảo của thành thị, tới con đường vắng, tốc độ xe cũng nhanh hơn. "Thẩm Nhị. . . Chúng ta có thể đi chậm lại một chút được không?" Hân Tinh nhìn ra cửa sổ thấy cảnh vật liên tục lùi về phía sau một cách nhanh chóng, bắt đầu cảm thấy choáng váng.

"Chậm một chút? Tiểu thư, tốc độ xe của chúng ta bây giờ còn chưa tới 80km/h! Trước kia lúc tớ lái 100km/h cậu còn chê chậm! cậu cuối cùng cũng biết an toàn là quan trọng nhất rồi sao? Được rồi, không tăng tốc nữa, cứ giữ nguyên tốc độ này đi. Chậm nữa sẽ không kịp đến đúng giờ cơm trưa đâu! Đã lâu không được ăn cơm do thím Trương nấu, tớ thực là nhớ. . . Nếu không phải sợ thím Trương đem những chuyện tớ làm tớ cáo với ba mẹ, thì tớ đã đem thím ấy tới hàng ổ của tớ để nấu cơm rồi! A. . .Đúng rồi! Nhướ Hâm chúng ta năm nay đã hai mươi mốt tuổi rồi! Ha ha. . . Tớ làm sao có thể đem chuyện quan trọng như thế này mà quên được chứ! Ha ha. . . Lần này tớ nhất định phải bắt thím Trương tới chỗ tớ! Ha ha. . ." Thẩm Nhị vừa nói vừa nghĩ đến cái gì đó càng ngày càng cười lớn hơn.

"Hai mươi mốt tuổi, tớ đã hai mươi mốt tuổi rồi sao?" Hân Tinh không giải thích được vì sao Thẩm Nhị cười rất phách lối.

"Dĩ nhiên rồi, năm nay chúng ta hai mươi mốt tuổi, hôm qua mới tổ chức sinh nhật cho cậu xong, cậu quên rồi sao? Sinh nhật của tớ cũng chỉ còn mấy ngày nữa là tới! Ha ha. . .Nhà của tớ có một truyền thống! Con cháu Hân gia khi đến hai mốt tuổi sẽ toàn quyền tự chủ, tài sản cùng cổ phiếu trên tay có thể tự do sử dụng. Trong nhà cũng sẽ thừa nhận tớ đã trưởng thành, không còn can thiệp tới cuộc sống của tớ nữa! Như vậy không phải rất tuyệt sao! Tớ muốn trở thành tỷ phú! Bắt đầu thực hiện kế hoạch của chúng ta! Ha ha. . . Được giải phóng thật là hạnh phúc. . ." Thẩm Nhị càng nghĩ càng cao hứng, càng nghĩ càng kích động, quay đầu nhìn Hân Tinh. Chỉ thấy Hân Tinh bày ra bộ mặt mờ mịt nhìn mình, trong nháy mắt cảm thấy ư ờai. "Quên đi, chờ cậu khỏe lại rồi nói sau. . ." Ai! Mơ ước sắp thực hiện được mà thời điểm quan trọng như vậy cô ấy lại mất trí nhớ thật đúng là mất hứng!

Chương 3: Chương 2.2

Rất nhanh xuất hiện trong tầm mắt là một ngôi nhà lấy màu sắc đen trắng làm chủ đạo mang phong cách kiến trúc lâm viên. Bốn phía xung quanh là thảm thực vật xanh um tươi tốt, khắp nơi bao phủ một bầu không khí tĩnh lặng, đi sâu vào bên trong có thể nghe thấy tiếng nước chảy. Hàn Tinh cùng Thẩm Nhị lái xe chạy qua cánh cổng lớn duy nhất mang kiến trúc hiện đại, lướt qua nhân viên an ninh sau đó đi theo con đường ngoằn ngoèo phức tạp xuyên qua hành lang có mái che.

"Aizza. . . Kết cấu lâm viên thế này tớ không phản đối! Nhưng vì để mang tính hài hòa đồng nhất mà khiến đường đi trở nên phức tạp hơn! Phải đi xa như vậy mới đến được phòng chính!" Thẩm Nhị vừa lời kéo Hàn Tinh vừa cầu nhàu oán trách.

"Nhà của tớ. . . Cái này. . ." Hàn Tinh nhìn kiến trúc quen thuộc, trong đầu tựa hồ lóe lên một bức tranh, những hình ảnh đó từ từ cùng cảnh vật trước mắt bắt đầu trùng khớp.

"Cái gì?"

"Nơi này tớ cảm thấy rất quen thuộc, tớ nghĩ hình như đây mới là nhà của mình. . . Tớ hình như đối với nơi này có chút ấn tượng!" Hàn Tinh nói với Thẩm Nhị đang nghi ngờ.

"Nhà của cậu. . . Tiểu thư à, tớ có thể khẳng định đây là lần đầu tiên cậu đến nơi này! Cậu làm sao có thể ấn tượng đối với nơi này được? Nếu cậu muốn biến nơi này thành nhà của cậu chỉ có hai phương án: Phương án thứ nhất, để cho ba mẹ tớ nhận cậu làm con gái nuôi. Phương án thứ hai, cậu gả cho anh trai tớ! Tớ khuyên cậu nên lựa chọn phương án thứ nhất, còn phương án thứ hai thì có chút khó. . . Cũng có khi cậu cảm thấy quen thuộc bởi gần đây cậu thường hay nói muốn về cổ đại! Có lẽ tối qua ngaoi nằm mơ thấy những điều kỳ quái này, sau đó lại không phân biệt được hiện thực và mơ nên mới trở nên kỳ quái như vậy." Thẩm Nhị phân tích nói.

"Thật sự là như vậy sao?" Hàn Tinh nghe Thẩm Nhị phân tích cảm thấy còn có điểm là lạ, nhưng lại không rõ lạ ở chỗ nào, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

"Ừ chắc chắn là như vậy!" Gật đầu, Thẩm Nhị gọi người giúp việc đến hỏi có bác sĩ gia đình ở đây không, nhận được câu trả lời liền dẫn Hàn Tinh đến chỗ bác sĩ.

Sau khi bác sĩ hỏi tình huống cận kề xong (tuy rằng bệnh nhân hỏi gì cũng không biết) lại làm một lần kiểm tra tổng quát, kết quả đều bình thường. Thẩm Nhị lại bảo đi bác sĩ tâm lý vẫn nhận được kết quả tâm lý bình thường.

"Gặp quỷ rồi! Hàn Tinh! Cậu thề rằng cậu sẽ không đùa giỡn với tớ chứ." Thẩm Nhị nhìn thật kỹ vào mắt Hàn Tinh, muốn nhìn thấy có dấu vết gì không, nhưng trong đôi mắt trong suốt đó chỉ tràn đầy sợ hãi và bàng hoàng.

"Được rồi! tớ biết rồi, không có việc gì, không có việc gì, cậu không cần nói gì cả, chớ khẩn trương chớ khẩn trương, không cần phải sợ, cơ thể không có vấn đề là tốt lắm rồi, ký ức nhất định sẽ có lại, cậu yên tâm yên tâm có tớ ở đây!" Thẩm Nhị cũng không thể chịu được khi đối diện ánh mắt như con mèo nhỏ bị bỏ rơi của Hàn Tinh đầu hàng nói.

"Trước tiên chúng ta hãy gọi điện cho ba mẹ cậu đã."

Đi đến thư phòng gọi điện thoại vệ tinh.

"Alo, là chú và di sao? Cháu là Thẩm Nhị."

". . ."

"Cháu có chuyện muốn nói với hai người, Hàn Tinh bị mất trí nhớ! Bây giờ phải làm sao? Chú di sẽ về chứ!"

". . ."

"Vâng, cháu đề cho Hàn Tinh nói chuyện với hai người."

". . ."

"Alo. . ."

". . ."

"Vâng. . ."

"Gặp lại ba mẹ sau!" Hàn Tinh máy móc nói câu cuối cùng rồi đưa điện thoại cho Thẩm Nhị, vành mắt bắt đầu phấp phồng.

"Này, sao nhanh như vậy liên cúp máy! Chú và di nói như thế nào? Lúc nào thì trở về! Cậu khóc cái gì?" Thẩm Nhị nhìn thấy nước mắt của Hàn Tinh như Pearl[1] từng viên từng viên rơi xuống, quan tâm hỏi.

[1] pearl: ngọc trai

"Ồ. . .Thẩm Nhị. . . Tớ có phải là rất đáng ghét không? Ba mẹ tớ không thích tớ." Hàn Tinh khỏ sở nói.

"Không có, làm sao có thể! Ba mẹ cậu tuy thường không ở nhà, nhưng tuyệt đối rất thương cậu! Ba mẹ cậu nói cái gì? Sao cậu lại nghĩ như vậy?" Thẩm Nhị nhìn Hàn Tinh khóc sụt sùi kinh ngạc hỏi.

"Ồ. . . Bọn họ nói: Con gái, lần này là chiêu gì đây? Mất trí nhớ, có thật không? Lần này không phải bệnh nan y nữa sao?!. . .Con gái của mẹ nếu mất trí nhớ thì mẹ đã vui về rồi! Mẹ cũng không biết ba con sao lại dạy con gái thành tình quái như vậy! Nếu như mất trí nhớ thì mẹ sẽ giáo dục lại từ đầu một lần nữa. Được rồi hãy ngoan ngoãn ở nhà, ba và mẹ một tháng nữa sẽ trở về! con hãy chú ý thân thể. Đừng ngày nào cũng tìm cách để ba và mẹ trở về. Ồ. . .Thẩm Nhị, bọn họ có phải hay không rất ghét tớ, xem tớ là gánh nặng.

"Ai. . . Bây giờ thì tớ đã hiểu cảm giác của cậu bé chán chừ rồi! Đừng khóc, ba mẹ cậu căn bản là không tin những gì chúng ta nói. . . Bọn họ không tin là cậu mất trí nhớ! Ai bảo chúng ta trước đây luôn tìm mọi cách để họ quay trở về! lần trước ngay cả bệnh nan y cũng dùng qua, lần này mất trí nhớ làm sao bọn họ tin được! Ồi. . .Thật là khóc không ra nước mắt! Cậu cũng đừng khóc nữa, Hàn Tinh. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãng Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3

"A. Lừa gạt bọn họ? Tại sao muốn lừa gạt bọn họ?"

"Không ưa bọn họ tiêu dao như vậy, mà cậu luôn phải lưu lại một mình.... Dù sao cũng không có chuyện gì lớn, không phải là mất trí nhớ sao! Rất nhanh sẽ tốt, đúng không!"

"A? Nha." Tinh Nhi nhìn vẻ mặt nắm chắc của Thẩm Nhụy chỉ đành phải gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, biết.

Thẩm Nhụy dẫn Tinh Nhi đến phòng chính, "Thím Trương, con đã về rồi!" Bóng lưng một người phụ nữ trung niên xuất hiện trong tầm mắt các cô, Thẩm Nhụy hưng phấn kêu lên. Phụ nhân kia nghe được tiếng gọi quen thuộc lập tức quay đầu cưỡi với các cô, đi tới. "Rốt cuộc biết về nhà, tiểu Thẩm Nhụy của ta, thím Trương rất nhớ con đấy! Tiểu bại hoại, cũng không biết thường trở lại xem tiên sinh phu nhân một chút. Điện thoại cũng không gọi được mấy cuộc..... A, vị tiểu thư này là bạn con sao? Thật xinh đẹp!"

"Ha ha. Người ta đã trưởng thành, dĩ nhiên muốn độc lập một chút, ngày ngày gọi điện thoại báo, rất là phiền phức, với lại anh trai hẳn nói với mọi người con sống vô cùng tốt mới đúng, thím Trương, con thật nhớ người a, người cũng không thèm nhìn con!" Thẩm nhụy ăn quít oán trách ."Cô ấy là Tinh Nhi, là bạn tốt nhất của con, vì một số việc cho nên muốn ở nhà chúng ta một thời gian. Thím Trương, ba mẹ con có nhà hay không? Ăn cơm trưa sao? Con còn chưa ăn đấy! Thật đói nha.".

"Chào cô, Hà tiểu thư, tôi lập tức chuẩn bị cho Hà tiểu thư một gian phòng, nếu có gì cứ nói với tôi. Hi vọng cô có thể thoải mái ở chỗ này!"

"Thím Trương, không cần khách khí như vậy, người cứ gọi Tinh Nhi là được!"

"Ừm, chào thím Trương, cháu là Tinh Nhi! Thật ngại quá, gây thêm phiền toái cho ngài!" Tinh Nhi nhìn thím Trương trước mặt nhiệt tình thiện lương, trong lòng tràn đầy hảo cảm cùng cảm giác an toàn.

"Ha ha, tốt, vậy thì gọi Tinh Nhi. Hai đứa còn chưa ăn cơm sao? Tiên sinh phu nhân không ở trong nhà, buổi sáng đi ra ngoài tham gia tụ hội còn chưa có trở lại, Thẩm Nhụy muốn ăn cái gì? Thím Trương lập tức đi làm, lập tức có thể ăn!"

"Cũng có thể a, thím Trương làm gì con cũng thích ăn. Nhanh lên một chút là được, người ta cũng đói bụng rồi."

Thừa dịp thím Trương nấu cơm, Thẩm Nhụy dẫn Tinh Nhi đến phòng ngủ. Đi vào trong viện, "Chỗ này thế nào, đây là phòng trống cách vách phòng tớ, tớ và anh hai ở hai bên, trong viện chỉ có ba gian phòng này là lớn như nhau, nhưng phòng khác có chút nhỏ, chúng ta ở cùng một sân sẽ dễ chăm sóc nhau hơn! Mặc dù anh tớ tính tình kì quái một chút, nhưng bình thường anh tớ bề bộn nhiều việc, hẳn là sẽ không đụng phải.... Chỉ cần không đến gần anh ấy hẳn không vấn đề gì. Tính cách anh tớ lạnh như băng, giận lên thì giống như lửa, hoàn toàn không giống tính cách người bình thường. Cậu nói xem sao lại kì quái như vậy, cùng cha mẹ sinh ra sao tính cách lại khác nhau nhiều như vậy!"

"Ukm. Tớ sẽ cẩn thận không chọc tới anh ấy!" Tinh Nhi thấy Thẩm Nhụy miêu tả anh trai bất an xoắn tay.

Nhìn Tinh Nhi bất an Thẩm Nhụy đột nhiên cảm giác được "Tinh Nhi..... Tớ càng ngày càng cảm thấy không được bình thường! Cậu."

"Tớ? Tớ làm sao?"

"Cậu không chỉ không có chí nhớ, tính cách cũng thay đổi, vốn là một tiểu ma nữ sao lại biến thành thực nữ rồi! Mặc dù tớ thường nói tính khí của cậu thật không tốt.... Nhưng ô Người ta chỉ là nói chơi, cậu tùy tiện nghe một chút là được rồi, không cần để ý như vậy ! Người ta chẳng qua là ghen tỵ với cậu mà thôi. Cậu trở lại như trước kia được không, bình thường là cậu luôn ức hiếp người ta, hiện tại bộ dạng cậu dễ khi dễ như vậy tớ rất khó tiếp nhận! Lại nói mất trí nhớ cũng chỉ là quên mọi chuyện, tính cách cũng sẽ không thay đổi. Làm sao cậu lại đặc biệt như vậy, quả thật như biến thành một người khác."

"A. Tớ không biết, hình dáng tớ vốn ra sao! Tớ không nhớ được trước kia tớ ra sao, thay đổi rất nhiều sao? Có phải bây giờ tớ rất kì quái không?"

"Hiện tại không kỳ quái, trước kia mới gọi kỳ quái, nhưng người ta thích bộ dạng kì quái trước kia! Hà Tĩnh! Tớ thỉnh thoảng hỏi cậu lần nữa: cậu bây giờ không phải đang đùa bọn tớ đấy chứ? Cậu phải nghiêm túc trả lời, nếu không chúng ta cắt đứt tình bạn!"

"Thật xin lỗi, tớ thật không có đùa bọn cậu, tớ thật không nhớ gì, cảm giác tớ tên Đường Nhuế Hâm, nhưng cậu nói không phải! Tớ cũng không biết chuyện gì xảy ra." Tĩnh Nhi giải thích một lần nữa. Cô cảm thấy thật không tốt, tại sao Thẩm Nhụy không tin mình đây, các cô không phải bạn tốt sao? Cô thật cái gì cũng không nhớ được.

"Đạ, được rồi, tạm thời tin tưởng cậu, chúng ta đi ăn cơm đi! Thật đói, cậu cũng đói bụng đúng không!"

Hải lòng ăn xong một bữa thật ngon, Tĩnh Nhi cảm thấy mệt mỏi nên đi nghỉ trước. Thím Trương và Thẩm Nhụy ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm "Thẩm Nhụy a, không nghĩ tới Thẩm Nhụy nhà chúng ta rất biết kết giao bạn bè đấy, cảm giác tính cách Tĩnh Nhi rất tốt, ôn nhu thiện lương, nhìn giống như là búp bê lớn lên trong nhà kính! Thẩm Nhụy làm rất tốt, anh trai cháu nhất định là rất thích." Thím Trương càng nhìn Tĩnh Nhi càng cảm thấy tốt.

"Trời ạ, Thím Trương! Người đừng đoán mò có được hay không, cháu không có ý giới thiệu bạn gái cho anh cháu. Tĩnh Nhi bởi vì đột nhiên mất trí nhớ, cha mẹ lại ra ngoài không có người chiều cô cô ấy, cháu không yên lòng bỏ cô ấy ở nhà, hơn nữa cháu cũng không gọi chăm sóc người khác cho nên mới đưa cô ấy về đây! Cô ấy chính là bạn tốt của cháu, giới thiệu cho anh trai! Mới không cần. Là kẻ thù mới chịu giới thiệu cho anh ấy, làm bạn gái anh hai có khác gì cái kho ướp lạnh. Thím Trương người không nên hại người nhà a." Thẩm Nhụy phát phát tay hủy bỏ đề nghị của thím Trương, cái gì, anh trai tăng đá kia, còn không bằng băng đấy, băng cũng còn có thể tan!

"Nói nhảm, thím Trương làm quản gia ở nhà họ Hàn mấy chục năm. Đàn ông nhà họ Hàn đều là người tốt! Anh trai cháu bởi vì chưa gặp đúng người mới có thể lạnh chút. Nếu một khi nó yêu sẽ tuyệt đối giống lão gia, biến thành ôn nhu." Thím Trương không đồng ý nhìn Thẩm Nhụy đánh giá thấp anh trai.

"Đúng vậy a, nhưng là trước kia không phải có một người coi bói nói người yêu của anh ấy không thuộc thời đại này sao! Ha ha. Tĩnh Nhi chính là người Đài Loan tiêu chuẩn a!"

"Lời của thầy bói có thể tin sao! Miệng toàn nói hươu nói vượn, không cần để ý đến họ, nói với cháu nha! Ông chủ và bà chủ cũng nhất định sẽ rất thích Hà Tĩnh, muốn con bé làm con dâu. Cho nên ở trước mặt Hà Tĩnh cháu đừng có nói bậy về anh trai cháu, làm con bé có thành kiến với anh cháu!"

"Biết rồi, biết rồi, cháu sẽ không thúc đẩy cũng tuyệt đối không phá hư là được, dù sao bọn họ nhất định sẽ chạm mặt , bọn họ như thế nào thì cứ để thuận theo tự nhiên đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãng Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4

Buổi tối trong phòng ăn cổ điển của Hàn gia ánh đèn tỏa ra ánh sáng ấm áp, trong không khí là mùi thức ăn mê người. Một vị phu nhân hơn bốn mươi tuổi trên mặt nở nụ cười nhu hòa, dù năm tháng đã trôi qua như vẫn không mất đi sự xinh đẹp trên khuôn mặt, quả thật thời gian đã ưu ái cho bà. Chồng của bà đang dùng ánh mắt mê người mà thâm thúy sùng ái nhìn bà, trong mắt vô vàng yêu thương. Thẩm Nhị ngồi trước mặt hai vợ chồng tình cảm ba mươi năm này như một mà không được chú ý đến.

"Ba mẹ, con hôm nay về có dẫn theo một người bạn về nhà!" Vừa ăn xong món điểm tâm ngọt trước mắt, Thẩm Nhị rót cuộc cũng rảnh rồi bắt đầu nói câu đầu tiên.

"Bạn bè, bạn trai sao? Đang ở đâu? Vì sao không cùng chúng ta ăn cơm?" Hàn mẹ nghe thấy con gái dẫn bạn trai về nhà, cảm giác đầu tiên của bà là nhất định con gái mang con rể đến cho bà xem mắt. cqlh

"Không phải là bạn trai mà là bạn gái!"

"Bạn gái? Con. . ." Hàn mẹ nghe con gái nói làm giật mình không kịp phản ứng.

"Bảo bối, con gái chúng ta không phải là có ý này. Con nó mang về là bạn nữ!" Hàn ba nhìn vợ bảo bối biểu cảm ngây ngô, nhin không được nói.

"Hi hi. . . Chi có ba là hiểu con thôi! Đúng vậy, là một bạn nữ!" Thẩm Nhị rất vui cô hay thích đùa giỡn với người mẹ đơn thân này của mình, mẹ vốn là người đơn giản lại dưới sự bảo vệ của ba nên tính cách càng giống thiên sứ.

"À, vậy sao không gọi xuống đây cùng chúng ta ăn cơm! Con bé đang ở đâu?"

"Đang ngủ, ngày hôm qua xảy ra nhiều chuyện, cậu ấy chắc đã mệt ngủ từ trưa đến giờ mà chưa tỉnh lại. Con cũng không gọi cậu ấy, chờ buổi tối con sẽ cùng cậu ấy ăn điểm tâm. Ba mẹ con có chuyện muốn nói với hai người, cậu ấy tên là Hân Tinh, sáng này lúc con đến tìm thì phát hiện cô ấy bị mất trí nhớ! Con có mang cậu ấy đến bệnh viện, cũng đã đưa đến bác sĩ của chúng ta, nhưng bọn họ đều nói cậu ấy hoàn toàn bình thường, không có bị thương, không biết nguyên nhân gì dẫn đến mất trí nhớ. . ." Thẩm Nhị nói lại mọi chuyện cho ba mẹ nghe.

Buổi tối, trên đường đi đến nhà Hân gia xuất hiện đèn xe ô tô chói mắt. Một chiếc Porsche Carrera GT chạy vút tới, như sao băng bay vút qua bầu trời, tốc độ đó làm người ta run sợ. Bên trong xe là người có tướng mạo mà phải nữ phải ganh tị, đôi mắt thâm thúy, cái mũi thẳng tắp, bờ môi lạnh lẽo khép lại như một đường thẳng, chiếc cằm anh khí. Ngồi quan khách họa đậm nét châu Âu bởi vì không cười mà có vẻ lạnh lùng. Rất nhanh xe đã dừng lại trước cửa lớn Hân gia, hân bước ra, một thân cao to, đôi thân dài thẳng tắp, bờ vai rộng nhưng do vóc người hoàn mỹ mà không có cảm giác nặng nề, trái lại làm cho người ta có cảm giác an toàn, muốn tiến đến dựa vào cảm nhận sự ấm áp nó mang lại.

Hân tên Hân Vũ Tuấn, là tổng giám đốc của tập đoàn Hân thị, hai mươi bảy tuổi, năm hai mươi ba tuổi đã đảm nhận chức tổng giám đốc, với khả năng làm việc linh hoạt, tàn khốc đã làm cho Hân thị thoát khỏi tai tiếng chủ trọng tình người, nuôi kẻ ăn bám, dùng quan hệ để vào công ty. Bây giờ Hân thị đã trở thành một trong những công ty hàng đầu châu Á về hàng không và đứng thứ hai mươi sáu trên thế giới. Hân Vũ Tuấn cũng là tổng giám đốc của công ty chuyên kinh doanh khách sạn, công ty này lúc đầu chỉ là do khi còn là thiếu niên anh đầu tư để giết thời gian và rèn luyện khả năng kinh doanh. Lên trung học thì cũng ba người bạn chỉ muốn bỏ tiền không muốn bỏ sức tạo dựng lên nó, cái công ty này cùng với sự phát triển của cậu thiếu niên mà nó lớn mạnh lên theo, trở thành một khách sạn hạng nhất. Sau khi Hân Vũ Tuấn tiếp quản công ty Hãng không thì công ty này cũng nhậm vào đây, càng ngày càng phát triển. Về phần tài sản của Hân thị có bao nhiêu thì không ai biết rõ, bởi vì đó là một 'công trình' to lớn không ai nguyện ý làm việc đó.

Hân Tinh từ trong bóng tối tỉnh lại, nhìn thấy ánh trắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, căn phòng xa lạ, cảnh quan yên tĩnh, khiến cho Hân Tinh quên mất mình đang ở chỗ nào. Trực giác của cô muốn cô đứng dưới ánh trắng, dùng ánh trắng để xoa dịu nội tâm khủng hoảng và bất an của cô. Đi đến trong sân, Hân Tinh nhìn thấy dáng vẻ cổ xưa của ngôi nhà mới nhớ ra mình đang ở đâu. Nơi này là nhà của bạn cô Hân Thẩm Nhị, hình như cô đã ngủ lâu, bây giờ trời cũng đã khuya. Thẩm Nhị sao lại không gọi cô dậy? Làm cô đến nhà bọn họ là chỉ để ngủ không đi xuống chào hỏi mọi người, trời à! Cô thật đúng là heo mà! cql

Hân Tinh dựa vào cây cột ngồi xuống âm thầm khinh bỉ chính mình, Hân Tinh muốn quay về phòng tiếp tục ngủ, nhìn lên trời đếm sao một, hai, ba, . . . Ngủ cả buổi chiều bây giờ cô lại không thấy buồn ngủ.

"Oc. . .Oc. . ." Bao tử cô bắt đầu kháng nghị vì buổi chiều chưa được ăn. "Thật là đói nhưng bây giờ không thể quấy rầy mọi người được. Ai. . . Chờ đến sáng ngày mai vậy! Không biết đã mấy giờ rồi. . . Mong trời mau sáng!" Một mình cô đơn ở chỗ xa lạ mà trí nhớ lại mất khiến cho cô có cảm giác bất lực, viền mắt bắt đầu có lớp nước mỏng. Hân Tinh từ từ cong chân ôm trước ngực, cúi đầu dựa vào đầu gối.

Hân Vũ Tuấn đi vào trong sân, cái nhà này có ba gian phòng lớn, anh em Hân gia mỗi người một chỗ được ngăn cách bởi một gian. Biệt thự Hân gia lớn đến nỗi mỗi người một phòng nhưng vẫn còn dư, nhưng mẹ họ nói người một nhà không nên xa cách phải ở gần nhau thì mới gắn kết tình cảm. Hân Thẩm Nhị từ mười tám tuổi đã ở một mình tại thành phố, vì vậy hiện giờ chỉ còn mình Hân Vũ Tuấn.

Ánh trăng chiếu rọi vào hành lang gấp khúc làm Vũ Tuấn thấy một cô bé đang ngồi co ro lại, tiểu ác ma Thẩm Nhị đã trở về rồi sao? Sao lại ngồi co ro ở đây, chờ hân? Hân Vũ Tuấn đi đến trước mặt cô hỏi: "Thẩm Nhị?"

Hân Tinh không nghe thấy tiếng chân mà đột nhiên lại nghe tiếng nói, cô sợ hãi ngẩng đầu lên.

Xuất hiện trước mặt Hân Vũ Tuấn là khuôn mặt nho nhẩn lê hoa đài vũ[1]. Hệt như một cô búp bê vậy, đôi con ngươi đen nhánh bởi vì nước mắt mà tỏa ra mê người, lông mi cong cong, chiếc mũi khéo léo, tinh tế, cằm mảnh khảnh, ở dưới ánh trăng làm nổi bật lên làn da không tì vết, trắng nõn như tuyết. Bởi vì khóc mà hai gò má ửng hồng. . .

[1]Lê hoa đài vũ [梨花带雨的]: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

"Em làm sao vậy. . . Đừng khóc. . ." Hân Vũ Tuấn không biết sao mình lại nói như vậy. Cô ấy là ai, tại sao lại ở chỗ này mới là câu anh định nói. Không biết tại sao khi thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô thì lại đổi thành câu này.

"Anh là ai. . .?"

"Hân Vũ Tuấn, còn em, vật nhỏ, tại sao em lại ở đây? Vì sao khóc?" Hân Vũ Tuấn phát hiện mình bắt đầu không khống chế được cảm xúc, anh đi đến bên trái Hân Tinh ngồi xuống, cánh tay như tự làm chủ ôm lấy cô, để cô dựa vào lòng mình. Ngón tay nhẹ nhàng gạt đi giọt lệ trên má cô.

Hân Tinh kinh ngạc nhìn người đàn ông này đột nhiên ôm cô vào lòng, nhất thời quên phản ứng "Anh. . .Anh. . ."

"Không cần khăn trang, vật nhỏ, tên em là gì?" Cảm giác được bé con trong lòng người cứng nhắc, Hân Vũ Tuấn trấn an nói.

"Anh. . . em là Hân Tinh. . .Anh có thể thả em xuống được không. . ." Lấy lại tinh thần Hân Tinh giãy giụa muốn thoát khỏi vòng tay của người đàn ông

này, lại phát hiện ra anh cơ thể rất cường tráng, cô gầy gầy trong lòng anh giống như một đứa nhỏ đang làm nũng.

"Được rồi, Tình nhi đừng sợ, anh sẽ không làm tổn thương đến em đâu, sao em lại khóc ở đây?" Nhìn Hàn Tình biểu hiện bất an, gầy gầy không đành lòng nhìn cô như vậy anh cẩn thận ôm cô tựa vào lòng mình. Vũ Tuấn phát hiện mình thích vật nhỏ này vô cùng, cơ thể mềm mại tỏa ra mùi thơm ngát mê người.

Nhờ ánh trăng Hàn Tình đã thấy được tướng mạo của người đàn ông ôm lấy cô, khuôn mặt đầy nghị lực, ngũ quan anh tuấn, đôi mắt mê người nhìn cô đầy ôn nhu, Hàn Tình tay chân luống cuống hai má càng thêm đỏ. "Em. . .Em. . . Thấm Nhị dẫn em đến. . ."

"Em là bạn của Thấm Nhị? Được rồi. . . Anh đã biết, vậy tại sao em khóc? Không thoải mái sao? Tình Nhi" Đột nhiên nghĩ đến khả năng nào đó Vũ Tuấn bắt đầu khăn trương.

"Dạ, không có, không có gì. . ."

Nghe được câu trả lời phủ định, Vũ Tuấn tốt cục cũng yên lòng, kiên nhẫn hỏi nguyên nhân khóc của cô một lần nữa.

"Ừ. . . Em. . . Khóc. . . Bởi vì. . . Cái kia. . . Cái kia. . ."

"Cái gì? Không cần khăn trương từ từ nói. . . Tình nhi."

"Vì em đói bụng!" Nhìn Vũ Tuấn hỏi Hàn Tình rốt cuộc lấy hết dũng khí nói ra nguyên nhân mất mặt này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lành Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 5

Nghe được đáp án ngoài ý muốn của cô, Hàn Vũ Tuấn không khỏi mỉm cười. Năm đôi bàn tay mảnh khảnh của ai đó đang xấu hổ không hề ngẩng đầu ngược nhìn mình, mềm nhẹ kéo cô đi. "Tình Nhi, chúng ta đi ăn đi, anh cũng đói bụng rồi." cqh

Hàn Tình cúi đầu cảm giác như thính giác của cô ngày càng mẫn cảm hơn, bên tai tràn ngập những âm thanh dịu dàng của anh, điều đó khiến cho lỗ tai của cô lập tức đỏ rực. Anh chỉ không muốn cô bàng hoàng, mà chỉ muốn làm cho cô cảm thấy ấm áp. Thật là một người ôn nhu. . .

Ngoan ngoãn theo sau anh đi ra ngoài. Nhìn bàn tay anh nắm bàn tay nhỏ bé của mình thật ấm áp làm sao, giống như sự ấm áp ấy đang ôm trọn lấy cô, ngay trong chính bàn tay này, thật thích.

Đang đi, bỗng dưng Hàn Vũ Tuấn quay đầu lại ngơ ngác nhìn chằm chằm vào bàn tay hai người, cảm giác như một luồng khí nóng lưu chảy chậm chậm từ cổ xuống ngực, điều đó khiến cho ngực của hắn nở to và nóng hơn, ngón tay nhẹ nhàng run không khỏi siết chặt lấy lòng bàn tay không xương nhỏ bé nhu nhược kia. Tay của cô tuy nhỏ bé, nhưng nó lại dễ dàng hòa tan nội tâm đang đóng băng của hắn. Lần đầu tiên cảm thụ được tiếng tim đập điên cuồng loạn nhịp, hóa ra trong lòng hắn cũng có thứ tình cảm vô cùng mãnh liệt.

cqh

Đi tới nhà ăn, Vũ Tuấn mở đèn tường, ánh sáng quá mức đến từ đèn treo kích thích đến đôi mắt của Tình Nhi vốn đã thích ứng với bóng tối "Lại đây, ngồi xuống chờ anh." Để Hàn Tình ngồi ngay ngắn trên ghế, rồi Vũ Tuấn đi vào phòng bếp.

"Chỉ còn bánh gato thôi, em có muốn ăn không? Tình Nhi, hay là anh đưa em ra ngoài ăn?" Vũ Tuấn đi ra hỏi, vì trong phòng bếp không còn gì ngoài bánh gato.

"Dạ... Có thể." Thấy anh bụng một đĩa điểm tâm ra, nhìn qua trông thật ngon.

"Thật là ngon, lại mềm và ngọt nữa." Vừa ăn vừa kinh ngạc, Hàn Tình mở to đôi mắt xinh đẹp mừng rỡ nhìn Vũ Tuấn.

"Ăn ngon như vậy sao? Anh cũng chưa từng ăn, để anh nếm thử." Khóe miệng của cô dính kem bơ mừng rỡ thỏa mãn hết như một con mèo nhỏ đang ăn vụng.

"Được, cho anh ăn này!" Cô không chút tâm cơ nói chuyện với một người đàn ông đang dùng ánh mắt cưng chiều nhìn cô.

Anh chậm rãi tới gần, khẽ liếm lên vết bơ đang dính bên ngoài môi của cô, "Quả nhiên là ngon thật..." Sợ hù dọa vật nhỏ đáng yêu, hắn dùng lí trí cố gắng khắc chế cái ham muốn được nếm thử bờ môi đỏ mọng và mềm mại kia. Nhưng chuyện nhỏ này đã hù dọa đến cô, cô cứ ngây ngô tròn tròn mắt nhìn anh khẽ rung, làm người ta hết sức yêu mến, thật nhớ cảm giác khi cô ở trong lòng hắn.

Vừa phục hồi lại tinh thần Hàn Tình mới phát hiện ra rằng mình đã nằm ở trên giường từ lúc nào. Chuyện mới vừa xảy ra tái hiện lại trong đầu cô. Anh

liếm phần bơ đang dính trên môi cô rồi lại đưa cô trở về phòng, còn cô cứ ngây ngô đưa tay cho anh cùng anh đi đến gian nhà riêng, hân đưa cô lên giường đắp kín mền, hôn lên trán cô, khẽ thì thầm bên tai chúc ngủ ngon. Cô hoài nghi không biết mình đang mơ hay thật, mặt càng ngày ửng hồng hơn.

Sáng ngày thứ hai, Thẩm Nhị nhận được điện thoại. Một buổi sáng yên tĩnh đã bị phá hư.

"A lô, giáo sư, có chuyện gì vậy ạ?"

"Luận văn của trò bị đánh rớt phải viết lại"

"Luận văn không đạt? Vì sao! Thế còn luận văn của Hân Tinh?" Thẩm Nhị nghe được luận văn không đạt quá kích động mà nói.

"Đạt, một luận văn hoàn hảo!" Âm thanh truyền đến từ trong loa của giáo sư vẫn bình tĩnh như cũ.

"Cái gì? Vì sao? Tại sao lại có thể như vậy, cái này cũng là của Hân Tinh viết, em đã xem qua bài luận này, viết rất tốt mà, vì sao của cô ấy đạt, còn em lại rớt!"

"Thì bởi vì hai bài luận văn đều là do Hân Tinh viết, cho nên trò ấy đạt, mà trò lại nhờ vả người khác viết hộ. Không cần phải biện hộ nữa." Lạnh lùng vô tình nói xong câu cuối cùng liền cúp máy một mình Thẩm Nhị tức giận giậm chân tại chỗ. "Viết lại, viết lại! Mình đã cố gắng tính toán hết mọi việc. Phải mua chuộc người chị em tốt có công trong việc này bằng việc đi dạo phố. Phải mất bao công sức mới có được luận văn này, kết quả lại..." Nhưng mà giáo sư làm sao biết được rằng luận văn này không phải do cô viết? Có người dám bán đứng cô? Chẳng lẽ lại là...?

Đi tới phòng Hân Tinh đẩy cửa trực tiếp bước vào "Tiểu Tinh, dậy rồi sao?" Đi vào cô mới thấy Tiểu Tinh đang ngồi phía trước cửa sổ mặt đỏ ửng, "Thực sự là đổi tính rồi, dậy sớm như thế! Sao lại gây người ngồi đây."

Hân Tinh nhìn Thẩm Nhị chỉ mỉm cười lắc đầu "Không có, tớ chỉ mới dậy, vừa vận lúc cậu mới lên đây. Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Trời ạ, Tiểu Tinh cậu mỉm cười thực có khí chất! Quả thực cảm giác như người hay đi cứu khổ cứu nạn, à... Thầy giáo chúng ta vừa gọi điện thoại nói luận văn của tớ phải viết lại."

"Thầy giáo của chúng ta? Luận văn?" Nghe được những từ ngữ xa lạ, Hân Tinh hoài nghi nhìn Thẩm Nhị.

Thẩm Nhị cho là Hân Tinh đang lo lắng luận văn của mình cô liền nói: "Yên tâm, chỉ có tớ mà thôi, luận văn của cậu không sao cả. Thầy giáo đã biết luận văn của tớ là do cậu viết, muốn tớ viết lại. Nếu đề cho tớ biết là ai mật báo tin này, hừ..."

"A..." Còn chưa nghe hết Thẩm Nhị đang nói cái gì Hân Tinh đã bị kéo ra ngoài.

"Ăn thôi... Sáng sớm liền tức giận, đói bụng rồi. Không biết ba mẹ còn ở đó không, tớ sẽ giới thiệu họ với cậu." Thẩm Nhị cảm giận đột nhiên lôi kéo Hân Tinh đến phòng ăn.

Đi vào phòng ăn, Hân Tinh liền thấy trước bàn ăn là một cặp vợ chồng đang ngồi, người chồng tao nhã, lịch sự, người vợ khí chất thanh cao, xinh đẹp. Thẩm Nhị kéo cô đến trước mặt họ. "Ba mẹ đây chính là bạn của con tên cô ấy là Hân Tinh." Mẹ Hân nhìn cô gái trước mắt thấy dung nhan không trang điểm mà vẫn xinh đẹp liền tràn đầy thiện cảm "Tinh Nhi, lại đây ngồi với bác gái nào. Nhị nhi rất ít khi dẫn bạn bè về nhà. Tinh nhi lớn lên thật xinh đẹp!" Nói xong liền dẫn Hân Tinh ngồi xuống cách mình.

"Cháu chào bác trai bác gái... Ngại quá cháu đã quấy rầy mọi người rồi." Tiểu Tinh nhìn Hân mẹ nhiệt tình ôn nhu, làm nội tâm ổn định hơn nhiều. Bữa sáng diễn ra trong bầu không khí vui vẻ, Hân mẹ thực sự càng xem càng thích Hân Tinh, không chỉ xinh đẹp, ôn hòa, tính cách càng làm cho người đối diện thêm yêu thương.

Sau bữa sáng, bốn người ở trong phòng khách nói chuyện phiếm. "Ba mẹ, tí nữa con phải trở về thành phố. Chắc còn lâu lắm mới về."

"Sao vậy, tối hôm qua không phải còn nói rằng sẽ ở nhà sao?" ba Hân hỏi.

"Sáng sớm đã nhận được điện thoại của thầy giáo, luận văn phải viết lại, thời gian chẳng còn nhiều, con phải mau đi về để nhanh chóng viết xong."

"Còn Tinh Nhi? Tinh Nhi cũng muốn đi sao?" mẹ Hân dường như đối với chuyện Hân Tinh có ở lại đây hay không càng thêm quan tâm, vội hỏi.

"Tiểu Tinh, cậu cứ nói đi? Chúng ta cùng nhau trở về? Hay là cậu muốn ở chỗ này?" Thẩm Nhị nhìn Tiểu Tinh hỏi. "Mẹ tớ hình như rất thích cậu, có muốn hay không để bà ấy chăm sóc cậu?"

"Đúng vậy, đúng vậy, Tiểu Tinh con ở lại chỗ này với bác gái có được hay không, bác trai con mấy ngày nữa sẽ cùng bạn đi ra ngoài, Thẩm Nhị muốn viết luận văn khẳng định cũng sẽ không chăm sóc tốt cho con được, con ở lại đây cùng với bác gái nhé." Hân mẹ mong đợi nhìn Hân Tinh nói.

Nhìn Hân mẹ mong đợi Tiểu Tinh bây giờ không thể nói ra lời cự tuyệt, chỉ khẽ gật đầu.

"Được rồi, Tinh Nhi ở lại, Nhị Nhi con cứ yên tâm viết luận văn cho thật tốt, không cần trở lại ngay để đón Tiểu Tinh đâu, mẹ và Tinh Nhi ở cạnh nhau rất vui."

Tiền Thẩm Nhị đi xong, Hân Tinh được thím Trương dẫn đi làm quen với xung quanh. Hân mẹ mỉm cười dựa vào lòng chồng, "Bảo bối, anh nhớ không

làm vài ngày nữa chúng ta sẽ đi du lịch." Hàn ba nhìn vợ trong lòng đang cười tươi nói. "Em biết, nhưng em rất thích Tiểu Tình. . . Ha ha. . . Không thể để cho con bé cứ thế mà đi được."

"Thích đến nỗi muốn cho con bé làm con dâu của chúng ta luôn."

"Ừ ừ. . . Em phải tạo cơ hội cho con trai chúng ta! Em muốn cho chúng nó gặp nhau, xem thử có thể đơm hoa kết trái không. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãng Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6

Cả ngày trong lòng không yên, trong đầu luôn hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn chọc người ta triu mến. Vũ Tuấn âm thầm cười khổ, anh thật đúng là rơi xuống quá sâu rồi, chỉ ngẫu nhiên một lần gặp một cô gái nhỏ lại chiếm hết tất cả tâm trí của anh, cuộc sống hai mươi bảy năm bình yên của hắn bắt đầu nổi lên rung động.

Tiếng gõ cửa vang lên "Tiến vào." "Tổng tài, buổi tối có một yến tiệc thương nghiệp ngài có cần tôi đi cùng không?" Trương thư kí quỳn rũ nhìn về phía Vũ Tuấn mỉm cười. Đêm nay tiệc tối hắn không nói sẽ đi tham dự cùng cô gái nào, nhân cơ hội này cô ta có thể tiến một bước đến mục đích của mình.

"Đêm nay yến hội do Lý Kinh bên bộ phận quan hệ xã giao cùng cô tham gia yến tiệc." Yến tiệc? Trời biết hiện tại anh còn có tâm tư nào quan tâm mấy cái yến tiệc râu ria đó, không bằng bây giờ chạy về nhà đùa giỡn với búp bê nhỏ khả ái, người làm hao tổn hết tính nhẫn nại của anh còn tốt hơn.

"... Vâng!" Cái gì! Anh không ra tham gia yến tiệc, để cho cô đi cùng con heo bên bộ phận quan hệ xã giao. Hừ, hắn có thân phận gì mà có thể xứng đôi cùng cô tham gia yến tiệc! Nếu không phải vì để cho Vũ Tuấn thấy năng lực của cô có thể trở thành Tổng tài phụ nhân mà không phải là cô gái để cho anh đùa giỡn, cô đường đường là tiểu thư của Trương gia sẽ hạ mình chỉ vì mục đích đến đây làm việc sao. Thật là nói giỡn! Hàn Vũ Tuấn! Không lâu nữa anh sẽ biến thành người của em.

Người phụ nữ này vốn có vẻ đẹp cao quý nhưng do tức giận mà khuôn mặt do tức giận mà biến thành kinh khủng dữ tợn. Bước đi cao ngạo trở về lại phòng làm việc quét một vòng tất cả các trợ lý nói: "Vương trợ lý, đêm nay Thôi thị có tổ chức yến tiệc cô hay cùng Lý Kinh đi tham gia. Còn bây giờ hãy đi pha cho tôi một ly cà phê." Trương thư kí khí thế ngang ngược chỉ huy người khác.

Tại Hàn gia. Thím Trương mang theo Hàn Tình đi dạo xung quanh hoa viên.

"Hàn Tình, thế nào, cháu có thích ở đây không?" Thím Trương nhìn Hàn Tình ôn nhu hỏi.

"Thích, rất thích! Ở đây vô cùng đẹp." Hàn Tình thực sự là càng đi càng cảm thấy hoa viên này quen thuộc! làm cho cô có cảm giác thoải mái tự do.

"Ha ha... Nhìn Hàn Tình cũng biết là một người dịu dàng, đáng yêu, rất thích hợp với hoàn cảnh như vậy, Hàn Tình đứng ở trong hoa viên này giống như bức tranh." Thực là một cô gái phần điều ngọc trác[1].

[1]Phần điều ngọc trác: mặt đẹp như tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã được mài giũa

Hàn Tình nghe thím Trương khen ngợi gương mặt lên đỏ ửng.

Đi tới sân sau, một nhà kính xinh đẹp nằm trong một tòa kiến trúc lộng lẫy. Cô lập tức thích cái nhà kính này. Đây là một căn phòng sử dụng kính để xây dựng, chia làm một gian lớn và hai gian nhỏ. Các căn phòng đều được ngăn cách bởi các tấm kính, có thể thấy rõ ràng đồ vật trong phòng. Hai gian nhỏ theo thứ tự thì gian thứ nhất được dùng làm phòng tập thể hình cùng sân bóng chuyền, gian thứ hai là bể bơi.

Trong phòng kính có rất nhiều nơi râm mát, yên tĩnh hơn nhiều. Bên trong trồng đầy các loại hoa cỏ và dây thực vật, thậm chí trồng rất nhiều thực vật thủy sinh. Trong không khí tản mát ra nhàn nhạt mùi hoa thơm ngát, thỉnh thoảng mấy con bướm làm cho hình ảnh thay đổi sinh động. Dây thực vật sum xuê trên khung lan tràn sinh trưởng, ở nhà kính trồng hoa một góc hình thành một tán thiên nhiên che nắng, làm cho nhà kính thanh mát hơn nhiều. Hai bên trái phải bày đặt giá sách bằng gỗ, phía trên treo những tấm ảnh chụp, nhìn là biết chủ nhân nơi đây rất thích chụp ảnh. Có một cái tủ lạnh nhỏ, dùng để phóng thức ăn cái giá, rất nhiều có thể ái hoặc ưu nhã bài biện vật phẩm. Cái loại này hình như khá dĩ không bị bất luận kẻ nào quấy rối sự yên lặng. Hàn Tình đầu tiên rất vui mừng mới nhìn là cô đã thích cái chỗ này.

Thím Trương phát hiện Hàn Tình rất yêu thích và hiếu kỳ đối với nơi này, việc mất trí nhớ đã làm cho cô áy dỗi với trước kia đã không rõ ràng, các thiết bị điện tử phương pháp sử dụng và những kiến thức cơ bản trở nên thiếu sót sao? Mặc dù kinh ngạc Hàn Tình mất đi trí thức, làm cô trở nên giống một tờ giấy trắng. Nhưng thím Trương kiên nhẫn giải thích cho Hàn Tình tường tận công dụng mỗi món khác nhau. Đợi cho Hàn Tình hiểu hết mọi thứ, bà mới lặng lẽ rời khỏi.

"Thím Trương, thím Trương, thím lại đây một chút!" Hàn mẹ nhìn thím Trương một mình đi tới, gọi lại. Thím Trương bước nhanh đi tới, Hàn mẹ bèn lôi

kéo bà ngồi ở ghế trên mà hỏi “Hân Tinh thế nào rồi? Đã đi về phòng nghỉ ngơi chưa?”

“Không có ạ, cô ấy ở nhà kính trồng hoa, rất thích vườn hoa của phu nhân! Ở nơi nào cô ấy cũng vui vẻ cả”

“Ừ, con bé tính tình rất tốt, nhất định sẽ rất thích nơi này. Thím Trương, thế nào, thím có thấy thích hợp với Tuấn không?”

“Vâng, rất hợp ạ, tôi có cảm giác Vũ Tuấn thiếu gia nhất định sẽ động tâm!”

“Thím cũng nghĩ vậy à! Tôi lần đầu tiên nhìn thấy con bé lập tức đã có cảm giác này, cái cảm giác chắc chắn con bé sẽ trở thành con dâu của tôi. Vũ Tuấn nhất định sẽ thích con bé. Lâu nay tôi cứ lo lắng về lời phán của thầy bói lúc trước (*lời thầy bói tiên đoán anh Tuấn sẽ yêu người không phải thời đại này*), hơn nữa Vũ Tuấn nhà chúng ta, không thích ở gần phái nữ. Tôi còn tưởng rằng tính cách của nó thực sự không hoàn chỉnh. Vì lý do này nhất định phải giữ con bé lại, nghĩ ra biện pháp tạo cơ hội cho chúng nó gặp gỡ. Con bé Thẩm Nhị kia ý đồ xấu xa lại lạnh lùng, nhưng không đáng tin cậy, con bé không gây phiền phức là tốt rồi, nên đừng quá trông cậy vào nó. Nhưng chúng ta đứng ra can thiệp quá rõ ràng thì sợ thằng bé nhìn ra gì đó sẽ có cảm giác không tốt, đứa con trai này của tôi thật là! Ôi. . . Ai bảo nó thông minh quá làm gì! Một chút cũng không đáng yêu! Thím Trương, chúng ta phải nghĩ cách thật kỹ!”

“Vâng, phu nhân này, mấy ngày nữa không phải phu nhân sẽ cùng lão gia ra ngoài sao?”

“Đúng vậy, tôi đang lo lắng không biết có nên đi hay không?”

“Nhất định là phải đi ạ, càng sớm càng tốt! Như vậy để cho bọn họ có thể tự nhiên tiếp xúc, phu nhân à, tôi nghĩ phu nhân có thể nhờ Vũ Tuấn thiếu gia chiếu cố Hân Tinh tiểu thư.”

“Làm như vậy là hay nhất, thế nhưng nhà chúng ta nhiều người hầu để mắt tới Hân Tinh như vậy làm sao để thằng bé có thể quan tâm. Nó cứ đi sớm về trễ, nói không chừng hết cả tháng trời nó lại không biết cái người mà nó phải chiếu cố đáng đáp như thế nào.”

“Vâng, chỉ có Vũ Tuấn thiếu gia mới có thể làm như vậy.”

“Thím Trương, nhà chúng ta cũng nên sửa rồi! Ha ha. . .”

“Sửa nhà? À, phu nhân, đúng đúng! Nên sửa lại một chút, người hầu cũng đã lâu chưa được nghỉ phép rồi! Ha ha. . .”

“Đúng đúng! Sau đó... Sẽ đến nhà của Vũ Tuấn... ha ha.. Thím Trương, thím chuẩn bị một chút để Hân Tinh chuyển qua. Nhớ kỹ buổi tối thím cũng đừng ở đó ngủ. Cô nam quả nữ mới có cùi khô lừa cháy haha”

“Tôi biết rồi, Tôi cũng đã lâu rồi chưa ôm đứa cháu bảo bối của tôi, tôi sẽ về nhà cô gái ngủ.”

Hai người vui vẻ bàn xong một kế hoạch vĩ đại. Chồng à... Chúng ta sẽ đi xa, em tưởng chỉ đi mấy ngày thôi, nhưng xem ra chuyến đi lần này phải kéo dài rồi, du lịch vòng quanh thế giới cũng được. À, còn phải báo cho con bé Thẩm Nhị nữa, nghìn vạn lần kêu nó đừng quấy rối hi sự.

Hân mẹ cười đi tới, cao hứng chuẩn bị nói cho Hân ba về kế hoạch bắt con dâu của bà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãn Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7

Chạng vạng, một chiếc Porsche Carrera GT màu đen với tốc độ bất khả tư nghị bay nhanh trên đường, truy đuổi nhanh như vậy có thể thấy lòng muốn về nhà của người đàn ông. “Gi...” Một chiếc xe dừng ngay cổng chính cách 10 cm so với cổng.

“Thiếu gia.” Chiếc xe đột nhiên xuất hiện khiến cho bảo vệ chạy thẳng đến bên cạnh trông qua cửa kính xe xem ai đang ngồi ở phía trong mới phát hiện ra là thiếu gia nhà mình. Trời! Ông không biết rằng thiếu gia nhà mình lại có tài lái xe như vậy.

“Ừ...” Vũ Tuấn lần đầu tiên phát hiện cảm giác về nhà thật là tốt, không biết cô nàng bé nhỏ đó đang ở đâu? Tối hôm qua nhìn thấy cô người thì co lại, đáng về triu mến, khỏe miệng không khỏi nhẹ nhàng nhếch lên.

Trời ạ, thiếu gia nhìn ông cười sao? Cười với ông? Ông không nhìn lầm chứ? Hôm nay có chuyện vui gì ư? Mà ông thường hay làm chuyện tốt, tối hôm qua ông nghe thấy có tiếng mèo kêu ra xem thử thì thấy con mèo bị dính bẫy và khi ông đang cứu nó thì thấy thiếu gia trở về. Lẽ nào cậu ấy nhìn thấy? Haha... Lẽ nào thiếu gia thực ra cũng có tấm lòng nhân ái. Cho nên đối với mình có vài phần kính trọng? Định tăng lương cho mình ư? Tăng lương! Haha... Trong viện, một người đàn ông mặc đồng phục an ninh đứng lặng tại chỗ, sắc mặt từ hoang mang đến ngạc nhiên, từ hiểu rõ đến mừng rỡ, từ mừng rỡ đến cười lớn. Xem ra, hần ____ điên rồi!

Vũ Tuấn bước nhanh trở về chỗ sân mình ở. Sáng sớm nghe thím Trương có nói là Thẩm Nhị có đem một người bạn đến ở tạm trong thời gian ngắn,

không biết cô ấy ở lại hay là đi rồi. Anh không yên tâm tí nào nên đã giải quyết sớm cuộc họp, cả ngày cô ấy đã làm gì? Thỉnh thoảng có hay nhớ tới anh không? Anh chỉ muốn cô toàn tâm nghĩ đến anh mà thôi.

Hân Tinh thấy thím Trương đi rồi nhìn chung quanh cũng chẳng có ai liền cời giày ra, cảm giác thật thoải mái, cô nhìn xung quanh, ở đây có đặt một cái võng. “Thật là thoải mái và mềm mại.” Bàn chân cô chạm vào mặt đệm nhưng nhẹ tựa thiên nga, cảm giác thật mềm mại mà lạnh lạnh. Mắt cô tò mò cẩn thận quan sát đến bốn phía, thật khó để phân loại thực vật. Bụi cây kia thật là kỳ quái, vùi bàn chân ở trên đây Hân Tinh nghiên cứu thực vật, hoa cỏ nào khiến cô thấy đẹp cô cẩn thận quan sát. Cứ như vậy từ sáng sớm tới trưa hết cả thời gian, cho đến khi thím Trương gọi cô ăn cơm trưa Hân Tinh mới giật mình cảm giác được thời gian đã trôi qua quá nhanh.

“Tinh nhi, lại đây ăn cơm nào” Hân mẹ thấy Hân Tinh cứ liên tục đi qua đi lại liền kéo tay cô ngồi ở bên cạnh mình.

“Dạ, con cảm ơn bác gái” Thấy Hân mẹ tươi cười, khuôn mặt chân thành, Hân Tinh biết bác gái cũng rất thương mình, còn về người nhà cô thì một chút kí ức cũng không có, một lần được trò chuyện cũng... Tuy rằng Thẩm Nhị đã giải thích nguyên nhân, nhưng trong lòng cô vẫn còn cảm thấy rất khó chịu, ba mẹ vì sao luôn luôn bỏ rơi cô? Chẳng lẽ lại không thích cô sao? Ngược lại cảm giác của Hân Tinh dành cho Hân mẹ lại rất tốt, tự như một người mẹ dịu dàng để cô có thể dựa vào.

"Không cần phải cảm ơn, con cứ tự nhiên dùng cơm. Tinh nhi à, con có thích ở đây không?" Haha... Sắp làm con dâu nhà này rồi, cứ tự nhiên đi.

"Dạ, thích, rất thích." Hân Tinh mỉm cười gật đầu.

"Được, vậy lần này không cần phải sửa hết toàn phong cảnh, cứ sửa một chút là được! Ha ha. . . Ở đây chỉ có Tinh nhi và bác gái là có mắt thẩm mỹ giống nhau." Thật tốt quá, giá như con bé bảy trở thành con dâu của mình thì thật là tốt, càng xem càng thích.

"Sửa nhà?"

"Ừ, bác cảm thấy có một số chỗ cần tu chỉnh một chút!, chúng ta ăn cơm đã, cơm nước xong sẽ nói rõ hơn. Tinh nhi đã đói chưa." Hân mẹ quyết định sau khi ăn xong sẽ nói kế hoạch tốt đẹp của mình cho cô nghe.

Tại phòng khách, sau khi cơm nước xong Hân Tinh bị Hân mẹ lôi kéo, Thím Trương cũng ngồi xuống. "Tinh nhi, bác gái muốn nói với con chuyện này, sáng sớm mai, bác và bác trai con sẽ cùng bạn bè ra ngoài một chuyến, Ài. . . Kỳ thực đó là bởi vì bạn của bác trai sinh bệnh nghiêm trọng, bác trai con phải gạt vợ ông cùng ông ra nước ngoài chữa bệnh, thế nhưng... Con cũng biết rằng bà ấy có thể rất khó chịu, chắc cũng muốn đi cùng. Hai người đó đều là đàn ông mà bác đi theo cũng không thoải mái, vậy nên bác gái sẽ đến nhà của bác ấy nói chuyện hỗ trợ một chút. Tinh nhi cảm thấy thế nào?"

"Dạ, như vậy thật tốt. Bác gái đi cùng bác trai cũng sẽ rất vui vẻ, mong rằng bạn của bác trai sẽ mau bình phục khỏe mạnh. Cô phải ra đi sao? Cô chỉ mới quen được mọi chuyện mà thôi. Nhưng đây lại không phải nhà của mình, thật không nên vọng tưởng.

"Tinh nhi, ta vốn muốn mang con đi cùng. Nhưng nghe đâu Nhị nhi còn phải làm luận gì đó, không thể rời khỏi Đài Loan được. Tinh nhi, trong khoảng thời gian này con có thể ở với thím Trương được không? Trong nhà còn có người giúp việc, bác không yên tâm con giao cho nhà đầu Thẩm Nhị kia. Nhà đầu kia ngay cả bản thân mình còn không lo tốt đừng nói đến người khác. Tinh nhi, con có thể khiến bác gái yên tâm một chút được không? Bác gái luôn coi con như con gái mình. Được rồi! Tinh nhi, đừng gọi bác khách sáo như vậy, hay gọi mà hân mẹ đi!" Sau này sẽ đem chữ 'Hân' bỏ đi, ha ha. . .

"Dạ. . . Hân mẹ! Thế nhưng cũng không nên làm phiền thím Trương. Con có thể tự lo cho bản thân mình, thực sự trước đây đều một mình tự lo. Con có thể trở về nhà." Nghe Hân mẫu nói Hân Tinh cảm giác có một dòng chảy ấm áp chảy vào lòng, viền mắt suýt nữa hồng lên.

Hóa ra cô không phải bị ghét bỏ, nhưng cô không muốn mình trở thành gánh nặng cho người khác. Cô...Hân là có thể có cuộc sống của chính mình, Thẩm Nhị không phải đã nói rằng cô vẫn luôn tự mình sống sao? Cô có thể thích ứng với hoàn cảnh rất nhanh chóng. Tuy rằng đôi khi hay cảm thấy bàng hoàng luống cuống, Hân Tinh vẫn cố gắng an ủi mình.

"Không được, trước kia là trước kia. Hiện tại có thể không làm được, con hiện tại vẫn cần bản thân không thể tự lo cho mình được. Vẫn nên ở cạnh Thím Trương, Thím ấy sẽ lo cho con." Hân mẫu nhanh chóng thuyết phục, bà nhìn thím Trương nháy mắt một cái.

"Đúng vậy, Hân Tinh ở lại cùng thím đi, chúng ta có thể lo cho nhau, nhiều năm nay thím vốn cô độc một mình, thật sự rất cô đơn. Lão Liễu kia có cũng như không. Huống chi là nói chuyện... Hân Tinh không lẽ không muốn ở cùng thím ư? Chê ta già rồi không thú vị sao? Thím chỉ muốn cùng người trẻ tuổi nhưng các con sống chung một chỗ." Thím Trương vừa nói trên mặt dần dần lộ ra vẻ cô đơn.

Ha ha...diễn suất rất đạt, thím Trương làm tốt lắm. Tôi có được con dâu này một nửa là công lao của thím! Hân mẹ nhìn quần đồng mình biểu hiện sắc mặt cô đơn, vội vàng dùng ánh mắt tán thưởng.

"Không có, con thật sự rất thích thím Trương. Vậy được, chúng ta sẽ ở cùng nhau!" Nghe thím Trương kể nỗi khổ của mình, Hân Tinh cảm giác như mình hình như đang làm tổn thương một trưởng bối ôn hòa, vội vã khấn trương xua tay phủ nhận.

"Tốt... Vậy cứ quyết định như thế, ngày mai con dời đến ở nhà của Vũ Tuấn." Nguyên vọng đã đạt đến phân nửa rồi.

"Nhà của anh Vũ Tuấn à?" Trong đầu cô hiện lên hình ảnh về người gặp mặt hôm nọ, âm thanh trầm ấm, cử chỉ ôn nhu. Mặt Hân Tinh trong nháy mắt bỗng ửng đỏ ngọt ngào như chiếc bánh phở sũ.

Ồ, có chuyện gì sao. Mặt sao lại đỏ lên thế. Chúng nó gặp nhau rồi à? Hân mẹ nhìn sắc mặt đột nhiên ửng đỏ của Hân Tinh cảm thấy hình như bà đã bỏ qua một giai đoạn phát sinh đặc sắc nào đó, "Tinh nhi gặp Vũ Tuấn rồi sao?"

"Dạ, con đã gặp qua."

"Lúc nào vậy? Hình như ta chưa nghe Thẩm Nhị nói qua?" Lẽ nào, Thẩm Nhị cũng muốn giới thiệu với Hân Tinh về anh nó, nếu nó đã làm vậy thì ngày hôm qua tại sao lại cố ý làm bộ làm tịch chứ, thím Trương thầm nghĩ.

"Là đêm qua à!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãng Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 8

"Hả!"

"Hả!"

Đôi mắt mong đợi của cả hai nhìn chăm chú vào Hân Tinh, ánh mắt ý bảo "Nói tiếp, nói tiếp đi, chúng ta đang nghe đây!"

"Bởi vì tối hôm qua con đói bụng. Vậy nên anh ấy đưa con đến nhà bếp để tìm đồ ăn." Cô cảm thấy rất thẹn thùng, trả lời bằng cách giần lượm tình tiết cũng đã làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ tràn ngập trong lòng hai vị trưởng bối.

"Vậy à, mẹ Hân thật không chú ý tới, Tinh Nhi con chưa ăn tối đến nửa đêm nhất định sẽ đói bụng. Xin lỗi con, đều là do mẹ sơ sót. May mắn là có Vũ Tuấn chú ý tới. Con thấy con người Vũ Tuấn không tệ phải không?" Quái lạ, con trai của bà từ lúc nào đã có lòng tốt như vậy, còn dẫn con bé đến phòng bếp nữa cơ chứ.

"Dạ, anh ấy rất tốt." Cẩn thận, tỉ mỉ, ôn nhu. . . Hân Tinh mỉm cười gật đầu.

Có chuyện, thật sự có vấn đề rồi, đây là lần đầu tiên có người nhận xét con trai của bà là 'Người tốt'. Vấn đề không nằm ở chỗ nhân phẩm của hắn, chỉ là từ trước đến giờ tính cách thẳng thắn rất lạnh lùng, bất cần ngôn tiểu[1]. Đối với mọi người xung quanh mặc dù cũng không đến nỗi nào, nhưng lại lạnh lùng đến mức khiến người khác khó thân cận, cả bà là mẹ và em gái của hắn cũng rất ít khi thấy sự ôn nhu của hắn. Tâm sự với hắn càng khó khăn hơn, cảm giác đụng phải hắn hệt như tàu Titanic va phải tảng băng lớn, thật đáng sợ.

[1] bất cần ngôn tiểu: không nói cười tùy tiện; nghiêm túc

"Đúng vậy, đứa con trai này của mẹ Hân thực sự rất tốt. Tính cách rất ôn hòa, dịu dàng. Cho nên con cứ qua chỗ nó ở nhờ một thời gian nhất định không có vấn đề gì. Đúng không, Tinh nhi?" Vì quá kinh ngạc mà sắc mặt của bà hơi điều chỉnh một chút, tiếp tục đẩy mạnh kế hoạch bắt con dâu của mình. Kỳ thực cũng không thể tính toán như đúng kế hoạch được, Vũ Tuấn đối với người bình thường mới lạnh lùng, ắt hẳn là đã phải lòng Hân Tinh nên mới trở nên ôn hòa dịu dàng. Con trai bà, bà hiểu rõ nhất, trong nội tâm bà đang phản đối câu này bà. Bà thừa nhận, nuôi nấng thẳng thắn bé suốt hai mươi mấy năm nay, bà không thể nào suy đoán tâm tư của con bà, một đứa con có chỉ số thông minh cao và tâm tư sâu khó lường thật sự không đáng yêu chút nào. Hân Tinh à, con nhất định phải sinh cho ta một thằng cháu đáng yêu đây.CQH

"Anh ấy tốt như vậy, con có làm phiền anh ấy không?"

"Không đâu, phiền gì chứ, Thím Trương chính là muốn qua giúp thẳng thắn bé sắp xếp việc nhà, nó còn phải xử lý cả tá chuyện lớn ngoài kia. Ở đây chỉ có mình con, nếu như không để ý chắc sẽ không phát hiện đâu, làm sao mà quấy rối đến nó được. Hơn nữa, ban ngày nó cũng chẳng có ở nhà. Vậy nên con cứ yên tâm đi qua với Thím Trương là được rồi!"

"Dạ như vậy cũng tốt" Cô cảm giác hình như có gì đó sai sai, cảm thấy. . . Thôi quên đi, Hân mẹ nhất định sẽ không hại cô, nhà đó lớn như vậy, cô chỉ cần ở yên trong phòng đừng quấy rối đến hắn là được.

Buổi chiều, Hân Tinh lại đến với nhà kính trồng hoa tiếp tục niềm đam mê với thế giới nhỏ của mình, tay cầm một quyển album ảnh trên giá sách lật từng trang giấy, trước mắt Hân tinh hiện lên những phong cảnh xinh đẹp, trời ạ, trông thật rung động lòng người, chân trời bao la xẹt qua Lưu tinh, sa mạc mênh mông, một giọt nước nhỏ xuống, những tảng băng trong suốt, một cảnh hoa nở rộ khiến con người ta có cảm giác cuộc sống thật tuyệt vời. Nơi rộng rãi trắng lệt, chỗ bé tí ôn hòa, những tấm ảnh được in trong cuốn sách như cả một thế giới, thu hút tất cả sự chú ý của cô.

Vũ Tuấn vừa trở về nhà lập tức đi tới trước phòng của Hân Tinh, nhẹ nhàng gõ cửa một cái. Hình như chỉ cần là chuyện của cô, anh sẽ đứng ngoài không yên. Bên trong phòng không hề phát ra âm thanh nhẹ nhàng quen thuộc khiến anh thất vọng. Đẩy cửa phòng ra quả nhiên bên trong phòng không hề có sự hiện hữu của thân ảnh nhỏ bé ấy. Cô ấy đã đi rồi? Bên trong phòng không khí dần thấp xuống, anh có cảm giác như ngực mình trở nên khó chịu, buồn bực.

Vũ Tuấn trở lại phòng của mình tắm một cái và khoác bộ quần áo mới lên người, hắn quyết định đi bộ ở vườn sau trong hồ bơi để thư giãn một chút. Giờ đây hắn khó chịu đến mức muốn phát điên.

Đi tới hoa viên phía sau, bị ngôi nhà kính thu hút sự chú ý, giống như bị cái gì đó lôi cuốn, anh lâu rồi chưa bước vào ngôi nhà kính này, nhìn thấy cái vồng làm trái tim anh cảm thấy chấn động, là cô ấy sao? Anh bước đến gần cô gái làm cho trái tim anh đập loạn xạ.

Càng tiến lại gần, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp khiến anh cả ngày nay suy nghĩ đến càng hiện rõ hơn, cô đang ngủ, mái tóc buông thả quanh đôi gò má ửng hồng cùng chiếc cổ trắng nõn, khiến anh cảm thấy gọi cảm đến chết người, khóe miệng hơi cong lên. Em đang gặp một giấc mơ đẹp sao? Tình nhi, trong giấc mơ của em có anh không? Nhẹ nhàng từ từ cúi người xuống như một tên tội phạm đặt môi lên đôi môi đỏ mọng của cô, chỉ một chút va chạm đã có thể khiến anh phát điên lên, giữa lúc anh muốn tiến thêm một bước nữa. cô đã muốn tỉnh dậy.

Vũ Tuấn thẳng người lên lui về phía sau một bước, sợ hù dọa đến mỹ nhân bị anh làm thức tỉnh, nhìn chăm chú hàng lông mi dài rung động nhẹ nhàng của cô, đột thấy hình ảnh phản ngược của mình trong mắt của cô.

Làm sao mà cô lại ngủ quên được nhỉ. Hiện tại trời đã tối lắm rồi ư? Sao chưa ai gọi cô dậy? Hàn Tinh mở mắt cảm giác được hình như có một ai đó đang đứng trước mình, chỗ khác đều rất sáng vậy là không phải đêm khuya. Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía bóng người đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãnh Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 9

Khuôn mặt tươi cười tràn ngập mỹ lực xuất hiện trước mặt cô, trời ạ, tại sao anh ấy lại ở chỗ này? Cô chẳng phải vừa mới ngủ. . . Hàn Tinh ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái sau đó lập tức cúi đầu.

Vũ Tuấn không nhìn rõ được khuôn mặt nhỏ nhắn đang cúi thấp kia, xem ra cô nàng bé nhỏ này đang xấu hổ.

"Em ngủ có ngon không? Tình nhi."

"Dạ. . . Nhưng tại sao Hàn ca ca lại tới nơi này?" Vừa đáp lại lời hỏi thăm ân cần của anh, cô vừa để lộ khuôn mặt đang ửng đỏ của mình, không hiểu sao hề cứ gặp anh cô lại gặp chuyện mất mặt.

"Hàn ca ca?"

"A. . . Không phải gọi như vậy sao?" Anh ấy không phải là anh trai của Thẩm Nhị ư, gọi như vậy có gì sai sao.

"Tình nhi cứ gọi thẳng tên của anh (Tuấn) là tốt rồi, không cần phải xưng hô xa lạ như vậy." Hấn không thích phải nghe từ cái miệng nhỏ nhắn của cô gọi hấn xa lạ như vậy, cứ như hấn chỉ là anh trai của bạn thân cô. Trong tình huống như thế hấn bắt buộc phải đối với cô như vậy, cần phải tập từ từ để cô thân thiết với hấn hơn.

"Tuấn?" Không lẽ gọi Hàn ca ca lại coi là xa lạ? Bọn họ không phải chỉ mới gặp nhau hai lần thôi sao.

"Ừ, Tình nhi chỉ cần gọi như vậy là tốt rồi!" Nghe cô dịu dàng thốt lên tên của mình như làm nũng, một loại cảm giác tự hào bay bổng ủa vào, cứ như cô đã thuộc về hấn! "Tình nhi đói bụng không? Có muốn đi ăn cơm không, bây giờ cũng đến giờ ăn cơm rồi! Thật nhớ hình ảnh cô hết như con mèo nhỏ, nhìn cô ăn no làm cho anh cảm thấy rất vui vẻ.

"Dạ, được." Tình nhi gật đầu, bàn chân mảnh khảnh vurun khỏi bàn đu dây, cúi đầu tìm giày của mình.

"Lại đây!" Cả phần thân dưới đang cúi xuống phía dưới tìm đôi giày, Vũ Tuấn nhặt giày từ dưới đất lên giúp cô mang vào. Ngón tay mềm nhẹ khéo léo xẹt qua chân, ngẩng đầu nhìn phản ứng của cô. Quả nhiên lần này bên lở tai đều đỏ.

Mang giày xong, Vũ Tuấn đỡ Hàn Tinh đứng lên "Đi thôi nào" Bàn tay đang đỡ cánh tay tự nhiên trượt xuống đôi thành cầm tay nhỏ bé, kéo cô đi ra ngoài.

"Ngày hôm nay đã đi đâu chơi chưa? Thẩm Nhị có đưa em đi dạo không?" Tùy ý tán gẫu nhằm buông lỏng một chút thần kinh nhỏ bé đang căng thẳng kia.

"Thẩm Nhị đi rồi, cô ấy bảo là phải về viết lại luận văn. Thím Trương mang em đi dạo một chút, phát hiện nhà kính trồng hoa này, em rất thích nơi này nên đã ra đây để đi dạo trong phòng." Nhìn tay mình được bao bọc lại bằng bàn tay khác, bọn họ thân mật như vậy sao? Hay dặt tay chỉ là lễ phép?

"Con bé đi rồi?" Thẩm Nhị đi mà không đưa Tình nhi theo. . . Vừa nói đến đây anh chợt hiểu ra vấn đề.

"Dạ, mẹ Hàn nói vài bữa nữa phải cùng ba Hàn đi thăm bạn, thế nên buổi trưa. . ." Hai người vừa đi vừa trò chuyện, Vũ Tuấn chú ý cô đã bắt đầu thả lỏng, quả nhiên cứ từ từ sẽ tốt hơn.

Mẹ Hàn và ba Hàn vừa đi tới nhà ăn liền thấy hai người đã ngồi vào bàn đợi bọn họ. Nhìn hai người nói chuyện vô cùng thân thiết, hai ông bà cùng trao đổi ánh mắt.

"Vũ Tuấn nhà chúng ta ngày hôm nay trở về thật sớm, khó khăn lắm mới nhìn thấy bóng dáng con trong bữa cơm." Ba Hàn nhìn đứa con trai của mình trêu chọc, vui mừng khi nhìn thấy được trong ánh mắt hắn có tình cảm nồng nàn, đó chính là ánh mắt nhìn cô gái mình toàn tâm toàn ý yêu.

"Tình nhi, Tuấn ăn cơm thôi. Chồng à, cái này là món ông thích ăn nhất này." Hàn mẫu nhìn ba Hàn đang biểu lộ sự trêu đùa đứa con trai mình vội vàng đưa ánh mắt nhìn chồng mình ý nói "Ông này, ông cứ chọc giận thằng bé, chúng ta sẽ không có con dâu đâu, rõ chưa". "Biết rồi. . . Biết rồi bà đừng có nóng vội!" Mặc dù biết con trai mình thật sự đang bị vui lấp xuống phía dưới, sẽ không bởi vì bị ông chê chọc mà phát sinh sự việc gì đâu, nhưng vẫn không đành lòng nhìn vợ sốt ruột như thế.

"Đúng rồi, Tuấn à. Mẹ cần bàn với con một chuyện, ngày mai mẹ và cha con muốn đi du. . .à cùng người bạn ra ngoài khám bệnh. Nhà chúng ta lâu năm chưa được tu sửa gì, có nhiều chỗ đều có chút hư hại cả rồi, mẹ nghĩ nhân cơ hội này trùng tu lại là tốt nhất. Tình nhi và Thím Trương đi theo con đến nhà con ở một thời gian có được không?"

"Dạ, con biết rồi" Nghe mẹ mình nói dõng dạc, hắn mỉm cười hướng về người thành thật đang ngồi bên cạnh chờ đợi rồi gật đầu. Lâu năm không được sửa sang ư? Hàng năm chẳng phải là đã tiêu tốn mấy triệu chỉ để tiêu diệt mấy con chuột thôi sao? Bất quá lần này hắn tốt bụng mang theo cô ấy là được.

Nhìn con trai liếc mắt cợt nhả nhìn Tình nhi, thoải mái đáp ứng yêu cầu của bà. Mẹ Hàn cao hứng đến nỗi thiếu chút nữa là đã nhảy dựng lên, mình quả thật là rất sáng suốt mà! Không ngờ nhanh như thế này. Haha. Gánh nặng trong lòng đã biến mất. Chuyến du lịch lần này sẽ là chuyến đi vui nhất từ trước đến giờ của mình.

Sau khi dùng bữa tối xong, mọi người lại cùng nói chuyện vui vẻ.

Sáng sớm, mẹ Hà và ba Hàn đã rời khỏi nhà, chắc chắn đây sẽ là chuyến du lịch kéo dài của họ. Trên đường đi nhất định phải nghe ngóng tình hình đang xảy ra.

Vũ Tuấn lái xe đưa Tình Nhi và thím Trương về khu biệt thự mà anh ở.

Điện thoại của anh reo lên.

"A lô. . . Anh đang ở đâu vậy? Sao em gọi điện về nhà lại không có ai bắt máy cả?" Thẩm Nhị muốn gọi điện về hỏi thăm tình hình Hàn Tinh như thế nào thế nhưng gọi mãi mà trong nhà chẳng có ai bắt máy.

"Trong xe, không có ai đâu"

"Không có ai? Sao trong nhà lại không có ai chứ? Ba mẹ đâu? Hàn Tinh thì sao? Hàn Tinh hiện đang ở đâu?"

"Nhà sửa lại, người giúp việc nghỉ phép, ba mẹ đã ra ngoài cùng bạn đi khám bệnh, Hàn Tinh sẽ chuyển đến ở với anh."

"Sao lại phải sửa lại nhà, mẹ làm nổ nhà sao? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Mẹ không phải nói là muốn cho Hàn Tinh đi theo chơi với mẹ sao? Hàn Tinh sao lại phải ở chỗ của anh?" Tình huống gì đang xảy ra vậy? Thế nào mà mới một ngày mà đã sinh ra lắm chuyện thế này?

"Em cứ việc gọi điện thoại trực tiếp cho mẹ, sẽ hiểu rõ tất cả thôi. Vậy nhé!" Nghe em gái mình đưa một loạt câu hỏi vì sao, Vũ Tuấn quả quyết trả lời một đáp án giải quyết tất cả vấn đề một cách nhanh nhất sau đó cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lành Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 10

"A lô, A lô!" Cái gì vậy! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra thế này? Mẹ nghĩ gì mà lại giao Hàn Tinh cho táng băng kia chứ. Thẩm Nhị quyết định gọi lại lần thứ hai.

"A lô"

"Lần này em không tìm anh đâu, anh đưa điện thoại cho Hàn Tinh đi." Nghe trong loa giọng nam trầm thấp vang lên, biết là hắn không chịu nói gì, chắc chắn sẽ cúp điện thoại, cô liền vội vàng nói.

"Ừ..." Thẩm Nhị lắng tai nghe được câu trả lời ngắn gọn, sau đó mơ hồ nghe được một âm thanh dịu dàng phát ra. "Tình nhi, Thẩm Nhị muốn gặp em!" Ô, ai đang nói chuyện vậy, giọng điệu này nghe không giống anh cô...

"Thấm Nhị à?" Trong loa truyền đến tiếng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ. Dù âm thanh giống nhau, nhưng cách nói chuyện lại khác biệt hoàn toàn.

"Đúng rồi, tớ đây. Hân Tinh, rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra vậy? Mẹ tớ sao lại đột nhiên lại đi du lịch, chẳng nói với tớ một tiếng liền giao cậu cho anh tớ. Thật là không có trách nhiệm gì hết, biết thế tớ đã không để cậu lại đó!"

Lúc này trên phi cơ có một cặp vợ chồng sắc son đang ngồi cười nói, đột nhiên một trong hai vị khách như nhớ tới cái gì đó liền ngồi thẳng người.

"Trời ơi, chồng à, làm sao bây giờ, em quên gọi điện cho Nhị Nhi nhà chúng ta. Làm sao đây, đáng lẽ buổi tối hôm qua nên gọi điện thông báo cho nó trước một tiếng, để nó khỏi quấy rối kế hoạch, ai ngờ mọi chuyện lại quá thuận lợi vui vẻ nên em quên mất!"

Chỉ thấy vị tiên sinh kia vỗ nhẹ sau lưng bà trấn an "Không có việc gì, bảo bối. Khi máy bay hạ cánh chúng ta sẽ nói cho con bé biết. Nhị Nhi gần đây điều không phải là đang viết lại luận văn sao, một thời gian ngắn sẽ không đến quấy rối đâu." Bà Hân mặc dù nói như vậy, nhưng cũng chỉ là an ủi vợ mình, mặc kệ thế nào, ngày hôm nay Thấm Nhị nhất định sẽ gọi điện hỏi thăm Hân Tinh ra sao, nhưng ở trên máy bay lo lắng suông cũng vô ích. Không lẽ lại để bảo bối của ông sốt ruột cả đường đi sao.

"Vâng mong là như vậy..."

-----***-----

"Thấm Nhị, cậu hãy nghe tớ nói đã, chuyện là như thế này, mẹ Hân..."

"Mẹ Hân?"

"Là bác gái muốn tớ gọi như thế."

"Ồ, biết rồi, sau đó thì sao?"

"..." Hân Tinh đem mọi chuyện kể lại toàn bộ cho Thấm Nhị biết.

"Cho nên mới nói, hiện tại cậu cùng Thím Trương đang đến nhà anh ấy? Cậu có muốn đến đó không?" Nghe xong toàn bộ câu chuyện, Thấm Nhị phát hiện trong đây có mùi âm mưu, mẹ nhất định là lập kế hoạch để Hân Tinh làm con dâu của mình đây mà. Còn muốn đổi cách xưng hô nữa, chắc chắn là muốn Hân Tinh trực tiếp gọi là mẹ luôn. Thế như... Anh hai... Khối băng này. Có đúng là Hân Tinh muốn đi hay không? Hay là chỉ vì sự uy hiếp của mẹ.

"Ừm" Cô muốn đi sao? Tuy thoát nhìn không phải là kiểu 'Không có trâu bắt chó đi cày', nhưng.. Hân Tinh nhìn nửa khuôn mặt như điêu khắc của người đàn ông bên cạnh, cô...

"Được rồi, tớ hiểu. Chờ tớ, tớ sẽ đến đón cậu. Không cần phải ở chỗ anh tớ." Nửa ngày không nghe được câu trả lời của Hân Tinh, Thấm Nhị cho rằng có thể Hân Tinh đang ngồi cạnh anh mình ngại nói thẳng nên cần phải gặp trực tiếp.

"U..." Cô phải nói sao đây. Cô muốn đi, cô muốn ở bên cạnh người đàn ông mang đến cho cô cảm giác an toàn này, nhưng... hiện giờ đang ngồi cạnh anh, nếu nói nhất định anh sẽ nghe được. Như vậy thật là mất mặt.

"Được rồi, cứ như vậy đi, gặp rồi nói sau!"

"Thấm Nhị!" Bên kia đầu dây điện thoại, cô gái có cá tính nóng nảy đã cúp điện thoại không để cho cô trả lời. Hân Tinh không thể làm gì khác được ngoài việc đưa trả lại điện thoại cho Vũ Tuấn.

"Tinh nhi, em làm sao vậy? Có chuyện gì không?" Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang biểu lộ đầy khổ não, nhẹ nhàng tắt điện thoại, cặp lông mi cong, đôi môi đỏ mọng hơi chu ra, dễ thương không nói nên lời.

"Thấm Nhị nói... Muốn đến nhà anh." Cô không nói mục đích của Thấm Nhị đến, cô muốn khi nào Thấm Nhị đến sẽ len lén nói ra suy nghĩ của mình, cô không muốn nói ra bây giờ.

"Như vậy... " Con bé này muốn tới quấy rối đúng không. Mẹ... Xem ra mẹ còn để lại vấn đề nan giải cho con tự giải quyết rồi.

Xe phóng nhanh dọc theo đường phố náo nhiệt ở khu vực trung tâm thành thị rồi lại đi đến một khu biệt thự rộng lớn yên tĩnh.

Vừa đi vào cổng chính, cảm giác như đã thoát khỏi thế giới ồn ào, thay vào đó là không gian yên tĩnh bao trùm. Toàn bộ hai bên đường đều trồng những cây đại thụ hơn hai trăm năm tuổi, tán cây khổng lồ, cành cây chồng lên nhau, ánh nắng mặt trời âm áp xuyên thấu qua chúng chiếu rọi trên đường, chỉ tạo thêm một chút rực rỡ. Thỉnh thoảng vang lên tiếng chim hót lanh lảnh, vài con gió nhẹ nhàng làm lá cây lay động xào xạc, nơi này làm cho tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.

Xe dừng trước một tòa biệt thự, Vũ Tuấn xuống xe rồi đi qua mở cửa xe cho Hân Tinh "Đến rồi, Tinh Nhi, đây là nơi chúng ta sẽ ở cùng. Em thích không?" Anh biết Hân Tinh không phải là loại con gái để đàn ông phải phục vụ, mà là đang bối rối nhìn cửa xe, dường như cô không biết phải mở cửa xe như thế nào. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tuy rằng trong lòng có nhiều nghi vấn, thế nhưng Vũ Tuấn lại không hỏi ra miệng.

Xuống xe thấy rõ trước mắt biệt thự này, cả biệt thự được thiết kế mang phong cách hiện đại, kiểu dáng hình khối, màu xám chủ đạo đơn giản phóng

khoảng nhìn tổng quát căn biệt thự rất vững vàng, cô thấy nó rất hợp với anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãnh Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 11

"Dạ, em rất thích! Ngôi nhà này rất đẹp"

Nắm tay cô, Vũ Tuấn đưa cô đi tham quan nhà của bọn họ, đúng vậy anh mong muốn giá như đây là ngôi nhà của anh và cô, những căn phòng ở trong ngôi nhà này đều do anh thiết kế, chưa từng nghĩ tới sẽ có một nữ chủ nhân, nhưng khi đưa cô bước vào đây, cái cảm giác thỏa mãn cứ tràn ngập trong lòng, điều mà anh yêu thích không phải là thiết kế chính căn phòng, cũng không phải được ở trong không gian mình ưa thích, mà là thỏa mãn, một loại thỏa mãn khi nghĩ đến khái niệm gia đình. Nhìn mặt cô bằng phẳng, đột nhiên anh nghĩ chỗ trống kia có thể làm một vườn hoa và một cái xích đu.

Thím Trương cảm hành lí của Hân Tinh theo bọn họ vào nhà "Vũ Tuấn à..." Nhìn người đàn ông phía trước lôi kéo Hân Tinh cũng không quay đầu lại, Thím Trương cảm thấy buồn cười và vui mừng, tuy biết đàn ông của Hân gia bản chất si tình, thế như biết và thấy đó là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Tận mắt trông thấy đứa trẻ này lớn lên, lạnh lùng cô đơn, cuối cùng cũng đã tìm được kẻ bầu bạn. Con người vì người mình yêu mà trở nên ôn nhu, chưa từng nghĩ rằng trên mặt thiếu gia lại có biểu cảm này, còn tưởng rằng dù có thích đi nữa cũng chỉ biểu lộ sự lạnh lùng thôi chứ.

"Vũ Tuấn à, hành lí của Hân Tinh phải để ở phòng nào đây?"

"Tinh Nhi, đến đây xem căn này như thế nào?" Không trả lời vấn đề của Thím Trương ngay, anh kéo Hân Tinh đi tới chính gian phòng cách vách mở cửa dò hỏi. cqh

Hân chuyện nhìn vào, phong cách căn phòng này không giống những phòng khác, căn phòng này sử dụng màu trắng, xanh lam, vàng nhạt làm chủ đạo, thiết kế xa hoa nhưng mang đến cảm giác ấm áp. Giường lớn màu vàng nhạt, tủ quần áo, trên bàn trang điểm đồ vật sử dụng đều được điêu khắc bằng gỗ. Trên sàn gỗ được trải một tấm thảm làm thủ công, sô pha, ghế quý phi đều làm cho người ngồi cảm thấy thoải mái, bức tranh tứ quý treo trên tường làm căn phòng tràn đầy sức sống, cửa sổ sát đất, rèm cửa được làm từ chất liệu sa mỏng màu xanh lam, đẹp đến mộng ảo...

"Căn phòng rất đẹp, trước kia Thẩm Nhị từng ở chỗ này sao?" Trong nhà của anh lại có một căn phòng nữ tính như vậy, nhất định trước kia là của Thẩm Nhị.

"Căn phòng này sáng nay vừa mới sửa lại..." Ở đây là chỗ của anh nghỉ ngơi, cũng không có chuẩn bị gian phòng cho người khác. Mà mấy người bạn thân của anh mỗi người đều có biệt thự riêng, chính là ba ngôi biệt thự bên cạnh.

"Cả phòng?"

"Tối hôm qua anh cho người sửa lại gian phòng, mong rằng em sẽ thích nó." Hôm qua biết được cô sẽ đến đây, anh lập tức vì cô mà thiết kế ngay một căn phòng thích hợp dành cho cô, sau đó sai người đem làm không nghĩ, ngay sáng nay đã hoàn thành.

"Vâng..." Vì cô mà đặc biệt thiết kế? Liệu có phiền phức quá không?

"Hân Tinh!" Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Thẩm Nhị.

"Hân Tinh...A, Thím Trương. Thím cũng ở đây à? Anh con đâu rồi? Con tới đón Hân Tinh..."

"Áy...ây...Thím Trương, thím kéo con đi đâu vậy?" Thẩm Nhị đang muốn vào bên trong lại bị thím Trương kéo ra ngoài.

"Thẩm Nhị này, con tới gặp Hân Tinh nói chuyện phiếm sao?"

"Con không phải tới tìm bạn ấy để nói chuyện phiếm, con tới là để đưa bạn ấy đến nhà con ở!" Hân Tinh mà ở cùng anh hai chắc sẽ không tốt.

"Phu nhân tối hôm qua có gọi điện thoại cho con không?"

"Không có ạ, sáng sớm hôm nay nghe anh con nói con mới biết được bạn ấy sẽ tới đây"cqh

"Được rồi, để thím nói cho con biết! Hân Tinh nhất định phải ở nơi này, con đừng quấy rầy. Anh hai con thực sự rất thích Hân Tinh, con không biết đâu, anh con hiện tại đang đối xử với con bé với dáng vẻ cực kì dịu dàng"

"Cái gì? Thật hay giả vậy? Đừng gạt con, anh con mà dịu dàng sao?" Như là nghe được tin lạ của thế giới, Thẩm Nhị xoay người muốn vào xem tình hình bên trong

"Thẩm Nhị... Chớ vội đi, cũng đừng nói là tới đón Hân Tinh, cứ nói là tới ăn cơm, tìm Hân Tinh nói chuyện thôi là được, biết không!"

"Hiểu rồi, giờ con đã hiểu chuyện gì rồi, con còn muốn hỏi ý kiến của Hân Tình..."

Nghe được tiếng gọi của Thẩm Nhị, Hân Tình hơi dùng sức thoát khỏi đôi tay của anh. Thẩm Nhị thấy không tốt lắm đâu? Cảm giác được đôi tay nhỏ bé đang muốn gãy ra khỏi tay mình, Vũ Tuấn buông lỏng lực đạo của mình để cô có thể dễ dàng thực hiện ý đồ của mình.

"Chúng ta ra ngoài đi, Tuấn" Nghe được Thẩm Nhị đang tìm mình, âm thanh nửa đường đang đi tới lại bị thím Trương lôi đi, Hân Tình muốn đi xem một chút chuyện gì đang xảy ra.

"Ừ"

Ở chỗ của quẹo ngay phòng khách, cô và Thẩm Nhị thiếu chút nữa là va phải nhau.

"Á!"

"Á!"

Chỉ trong nháy mắt, tay của Vũ Tuấn đã nhanh chóng đỡ hông Hân Tình, làm cô tựa đầu vào lòng ngực mình. "Tình Nhi, em có sao không?" Nhìn người đang tựa vào ngực mình, Vũ Tuấn không yên tâm hỏi.

"Em mới là người có chuyện đây này!" Đột nhiên thấy có bóng người cô sợ hãi rồi đột ngột dừng lại, sau đó cơ thể lập tức ngã xuống. Trời ạ, cái sàn nhà bằng đá cẩm thạch chết tiệt. Ôi cái mộng của cô... Nhìn anh mình khẩn trương hỏi thăm tình trạng của Hân Tình, quả nhiên là rất hoảng hốt. Sông băng ở Bắc cực có bị hòa tan cũng chẳng đáng sợ bằng tảng băng này. Làm sao mà anh có thể thay đổi nhiều đến vậy, đây là anh hai của cô sao? Không phải là có người giả mạo đây chứ?

"Hân Thẩm Nhị..."

"Biết rồi, là em vô ý. Là em đi nhanh quá!" Cô đứng lên với cái mộng đầu cùng đáng về yếu ớt, thấy ánh mắt của anh hai, âm điệu kêu tên mình. Rõ ràng kết quả giám định đã xuất hiện: âm điệu lạnh như băng. Xem ra độ lạnh nóng của anh hai sẽ thay đổi phụ thuộc vào việc anh đang nói chuyện với ai.

"Anh, em đến gặp Hân Tình để tâm sự, tiện đường ở lại ăn một bữa, ok?" Không đợi Vũ Tuấn trả lời, Thẩm Nhị nói xong trực tiếp kéo Hân Tình đang ở trong lòng Vũ Tuấn đi vào phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lành Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 12

"Hân Tình, cậu ở phòng nào vậy?"

"Là phòng này!" Hân Tình chỉ căn phòng mà Vũ Tuấn bảo cô ở.

"Hà, sát vách phòng anh hai..." Sát vách sao? Đến cả em gái như mình cũng phải ở cách một căn phòng, ấy vậy mà lại để Hân Tình ở sát vách. Quả nhiên anh hai rất thích cô ấy.

"Căn phòng này sao lại thành ra như vậy?" Vừa mở cửa phòng nhìn thấy bên trong được trang trí bằng màu sắc xinh đẹp, Thẩm nhị bất ngờ hỏi.

"À, Tuấn nói, tối hôm qua anh ấy đã thiết kế lại căn phòng này." Quả nhiên là kì quái. Lối kiến trúc vốn không giống với những căn phòng khác, thay đổi thẩm mỹ rồi sao?

"Thế à, lại đây, chúng ta cùng trò chuyện" Lúc trước ngôi biệt thự này mới xây xong, cô đã bị phong cảnh của nơi đây mê hoặc, ngờ ý muốn có một gian phòng để ở, kết quả...

"Thẩm Nhị, cậu đang làm gì thế." Thẩm Nhị kéo cô tới bên giường sau khi ngồi xuống để hai tay chấp lại tạo thành chữ thập nhắm hai mắt một cách kì quái cô hỏi.cqh

"Đang cầu nguyện!" Nhìn qua người bạn tốt đang dùng ánh mắt hồn nhiên nhìn mình, nhếch một bên khóe miệng đáp lại. Cô đang vì Hân Tình mặc niệm! Quả nhiên là đàn ông của Hân gia! Anh hai rất giống ba, đối với người khác phái thì không có tính người... đối với em gái là cô cũng vậy, nhưng đối với người con gái mình yêu thì hoàn toàn ngược lại.

"Cầu nguyện cái gì?" Tốt như vậy còn cầu khẩn làm gì? Hơn nữa biểu cảm này có gì đó sai sai. Mọi người nếu có chuyện gì đều cầu nguyện như vậy

sao?

"Cầu nguyện cho cậu mau phục hồi trí nhớ!" Không biết, nếu như anh hai biết tính cách thật sự của Hân Tình sẽ như thế nào, có bị hù dọa hay không đây.

"Ừm, tớ cũng muốn mình mau mau phục hồi kí ức, bây giờ cái gì tớ cũng không biết, cảm giác mình thật vô dụng." Tất cả mọi thứ, nhất là cứ nhắc đến mấy cái thiết bị điện gì đó thật xa lạ, giống như chưa thấy bao giờ. Phần lớn đều phải nhờ người khác giúp đỡ mình.

"Được rồi, không nói về chuyện này nữa, đây cũng không phải là chuyện gấp. Cậu có muốn ở cùng anh tớ hay không, rốt cuộc ý cậu như thế nào? Cũng thích anh ấy? Muốn ở cùng anh ấy hay là muốn đi với tớ?"

"Tớ không biết thế nào là thích anh ấy, nhưng, Thẩm Nhị, Tuấn với người anh trai cậu nói đến hoàn toàn khác nhau, anh ấy rất tốt, chăm sóc tớ rất chu đáo!" Vừa nói trong đầu lại nhớ đến khuôn mặt dịu dàng kia, Hân Tình không khỏi đỏ mặt.cqh

"Xem ra tớ đã làm kì đà cần mũi rồi! Được, tớ hiểu rồi! Cậu cứ ở lại đây nghỉ ngơi, tớ sẽ thường xuyên thăm cậu." Mặt đỏ như vậy, chắc chắn là đã có tình cảm! Ai... Xem ra là cô đã quá nhiều chuyện, ý tốt của cô là dư thừa rồi.

---***---

Không nghĩ tới Thẩm Nhị lại đột nhiên kéo Tình Nhi ra khỏi ngực anh, sợ dùng sức nắm lại sẽ làm đau cô, không còn cách nào khác anh phải để Thẩm Nhị kéo Tình Nhi đi. Trời mới biết được, cảm giác ôm Tình Nhi tốt đến nhường nào.

"Vũ Tuấn, con lại đây một lát, thím Trương có chuyện cần nói với con!" Nhìn Vũ Tuấn đang đứng ở phòng khách chăm chú nhìn Tiểu Tình rồi đi, Trương Tẩu nói.

"Vâng!" Gật đầu, Vũ Tuấn đi theo Thím Trương ra ngoài.

Hai người tới vườn hoa ngồi xuống ghế dài.

"Vũ Tuấn, con có biết tại sao Thẩm Nhị lại phải đưa Hân Tình tới nhà chúng ta không?" Thím Trương hỏi.

"Con có nghe mọi người đề cập qua, không phải là Thẩm Nhị đưa cô ấy tới nhà chơi, sau đó con bé đi, để lại Tình Nhi cho mẹ sao?" Lê nào còn chuyện gì mà hân chưa biết ư.

"Sở dĩ Thẩm nhị đem Hân Tình đến đây, thật ra chỉ vì muốn bác sĩ gia đình đến khám và chữa bệnh cho con bé."

"Cái gì!" Không thể nào. Trông cô ấy khỏe mạnh như vậy, sao lại có chuyện đó! Trái tim như bị người khác nắm lấy thật chặt. Hân không thể tưởng tượng được cô ấy có bệnh tật trong người, nhìn qua chỉ thấy thân hình cô mảnh mai cần người bảo vệ mà thôi...

"Bình tĩnh bình tĩnh, không có vấn đề lớn lao gì! Đừng lo lắng! Đừng lo lắng!" Trời ạ, bà đã làm biểu cảm thái quá sao. Nhìn hai tay cậu chủ nắm chặt, mạch máu như muốn tuôn trào, về mặt của cậu chủ thay đổi kinh khủng. Bà nhớ rõ mình đâu có nói Hân Tình mắc bệnh nan y.

"Cô ấy làm sao vậy ạ?" Hân không thể thoải mái như Thím Trương nói, chỉ cảm thấy như toàn thân cứng ngắc như bị đóng trụ.

"Mất trí nhớ, nghe Thẩm nhị nói con bé tình dậy đã không nhớ rõ được mọi chuyện, đi bệnh viện kiểm tra qua, bác sĩ lại bảo không có vấn đề gì. Thẩm nhị lo lắng nên mang cô ấy đến bác sĩ riêng của gia đình chúng ta kiểm tra tổng quát, cũng không phát hiện ra bất kì vấn đề gì, chỉ có kí ức của con bé bị mất không thể giải thích được!" Nhìn sắc mặt Vũ Tuấn đã tốt hơn nhưng đột nhiên trở nên nghiêm trọng lần hai, ách... Không phải là không có vấn đề, chỉ là mất đi trí nhớ, sao còn...

"Đình, tớ muốn cậu mời bác sĩ chuyên não bộ giỏi nhất về đây, ngay lập tức." Lấy điện thoại ra, bấm một dãy số quen thuộc.

"Hả, Làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra thế, cậu không sao chứ? Tớ sẽ xử lí ngay, lập tức mời ông ấy lên phi cơ! Cậu..." Nghe thanh âm của người bạn tốt chuyển từ điện thoại qua có chút cứng nhắc cùng với sợ hãi, Mạc Thiếu Đình lo lắng dò hỏi. Bác sĩ sợ não giỏi nhất? Anh nhớ không lầm trong nhà Vũ Tuấn có mới bác sĩ Nhất Bản được thế giới biết đến rồi mà, ông bác sĩ đó không chữa được sao?

"Tớ không sao, có thời gian sẽ giải thích sau." Cúp điện thoại, Vũ Tuấn cố gắng khống chế sự hỗn loạn trong lòng mình. Kết quả kiểm tra không có vấn đề? Một người bình thường không biết vì sao lại mất trí nhớ, kết quả lại không phát hiện vấn đề gì! Vì sao? Hay là... Sẽ không! Sẽ không! Anh sẽ không để bất kì khả năng nào xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lành Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 13

Nhìn Vũ Tuấn bên cạnh lâm vào trầm mặc, thím Trương không biết nên an ủi anh thế nào. Có lẽ bà có nói cái gì thì anh cũng không yên lòng, ai... đây chính là quan tâm quá sẽ bị loạn sao. Xem ra tối nay anh cần phải bình phục tâm tình lại, chuyện muốn chuyển ra ngoài để mai rồi hãy nói! Thím Trương lẳng lặng đi vào trong nhà.

"Đúng rồi, Thăm Nhụy, luận văn của cậu thế nào rồi?" Hà Tĩnh quan tâm hỏi, nhớ lúc ấy cô nhắc tới luận văn về mặt cô ấy rất khó chịu.

"A, đừng nói nữa! Ô. Người kia rõ ràng cố tình gây sự với ta, nhiều luận văn đều download từ trên mạng như vậy, hần không hỏi, luận văn của tớ mặc dù là cậu viết, nhưng nói thế nào thì cũng là tự viết ra! Thế nhưng giáo sư muốn ta viết lại..... Hần mở trường học thì rất giỏi sao! Nếu không phải bốn tiểu thư được nuôi dạy tốt, thế nào cũng phải giúp hần "thăm hỏi" người nhà!" Thăm Nhụy nghĩ tới vẻ mặt cao ngạo của người họ, ánh mắt nhìn cô giống như là nhìn con mồi, thật giống như cô trốn không thoát bàn tay của hần, thật muốn đánh cho hần một trận.

"Vậy làm sao bây giờ a? Luận văn rất khó viết sao?"

"Chính là rất phiền phức a....." Cho nên cô mới tình nguyện làm chút chuyện lao động chân tay, để Hà Tĩnh giúp cô viết, ai biết kết quả lại như vậy, thật là mất cả tri lẫn chài!

"Được rồi, không nói nữa! Bây giờ mấy giờ rồi, thật đói a! Chúng ta đi xem thím Trương nấu gì ăn đi!" Mới sáng sớm ngủ dậy cô đã đến thăm Hà Tĩnh một chút, xem cô ở nhà có quen hay không, ai biết lại nhận được tin tức này làm cô chạy tới đây, bữa sáng còn chưa có ăn đó.

Vừa nói hai người vừa ra khỏi phòng đi tìm người có thể giải quyết đại sự cho các cô - thím Trương "thím Trương, lúc nào ăn cơm? Buổi trưa ăn cái gì a?" Thời gian này chắc cũng nấu sắp xong rồi, ngửi mùi thơm từ nhà bếp bay ra quả nhiên thấy thím Trương đang bận rộn.

"Dĩ nhiên là đồ cháu thích ăn a....Để xem một chút." Nhìn Thăm Nhụy giống như con mèo ngửi thấy mùi thơm thím Trương ngoác tay ý bảo cô đến đây xem

Anh ấy đâu? Đi ra ngoài sao? Ở trong phòng khách không nhìn thấy bóng dáng của a h, nhìn Thăm Nhụy hăng hái bưng bưng chạy đến bên cạnh thím Trương, Hà Tĩnh lặng lẽ từ phòng bếp đi ra ngoài. Vừa ra khỏi phòng Hà Tĩnh đã nhìn thấy Vũ Tuấn ngồi trên ghế dài trong vườn hoa cúi đầu không biết làm gì.

"Tuấn, anh làm sao vậy?" Hà Tĩnh đi thẳng đến bên cạnh anh, lại phát hiện anh giống như không phát hiện có người tới gần, vẫn luôn cúi đầu không có nhìn cô.

Không có cảm thấy người ngồi ở bên cạnh đã rời đi, Vũ Tuấn cúi đầu ngồi một mình. Trong lòng căng thẳng giống như phong tỏa mọi thứ bên ngoài, cảm giác như trên thế giới không có tiếng động nào. Anh từ từ bắt đầu lâm vào khủng hoảng, không cách nào tự kiềm chế. Nhưng lúc anh cảm thấy bản thân sẽ bị sợ hãi bao phủ, thế giới vốn ngập trong bóng tối đột nhiên có một khe hở, ánh sáng chiếu vào. Anh nghe được giọng nói quen thuộc. Tình Nhi.... Tình Nhi của anh.

"Tuấn, anh không sao chứ, làm sao sắc mặt khó nhìn như vậy, thân thể không thoải mái sao?" Nhìn anh đột nhiên ngẩng đầu lên. Trời ạ, sắc mặt thật là khó nhìn, vội vàng giơ tay lên muốn đụng vào trán anh xem xét nhiệt độ.

"A!" Cũng trong nháy mắt tiếp theo liền rơi vào trong ngực của anh. Anh cũng chẳng biết tại sao đột nhiên kéo cô về phía anh, cánh tay thật chặt vòng qua hông cô, vùi đầu vào trong ngực cô.

Cảm giác được mùi thơm và nhiệt độ của người trong ngực, rốt cuộc Vũ Tuấn cũng tìm về nhịp tim của chính mình. Cô bé trong ngực này chính là cô cứu mạng của anh, cô nhất định không có việc gì, cũng không thể có chuyện! H

Anh sẽ vì cô tạo ra một bầu trời, ngăn cản tất cả tai nạn, chỉ cần cô hạnh phúc và vui vẻ! Mà cô chỉ cần đứng ở bên cạnh anh nhìn về phía anh mỉm cười, anh cũng là có toàn bộ thế giới! Bảo bối của hần, Tình Nhi của anh, là nguồn sống hạnh phúc của anh.

"Tuấn. Cái kia, có thể buông ra không?" Cảm giác được lực trên eo càng ngày càng gấp, dù không đến nỗi làm cô đau, nhưng ôm cô như vậy, cô có thể cảm giác được hô hấp nóng bỏng của anh phả lên người cô, lồng ngực của cô có chút phập phồng ông cũng có thể cảm nhận được, trời ạ, cô không giám hô hấp! Hơn nữa cô muốn nhìn mặt anh một chút, xác định tình huống của anh, nhìn anh có phải ngã bệnh rồi không?

"Làm em đau sao? Tình Nhi, anh buông lỏng một chút..... để anh ôm một lát có được không?" Cánh tay từ từ buông lỏng đổi thành khoác ở bên eo mảnh khảnh của cô. Trong ngực mềm nhũn ấm áp, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, cảm giác ôm cô giống như là tìm được nửa khác của anh, cảm giác bản thân trở nên đầy đủ! Không muốn buông ra, vĩnh viễn không muốn buông ra!

"Đạ." Giọng nói yếu ớt giống như đang tìm chỗ dựa, Hà Tĩnh cảm thấy trong lòng giống như bị kim châm, nhẹ nhàng đáp ứng, hai tay vòng qua vai anh, nhẹ nhàng vỗ lưng của anh.

"Uy. Anh, Hà Tĩnh, ăn cơm." Nhìn thức ăn làm người ta thèm thuồng đến nửa giờ Thăm Nhụy mới phát hiện Hà Tĩnh lúc này còn ở bên cạnh giờ đã không thấy tung tích, hơn nữa trong phòng cũng không có bóng dáng của anh hai! Hai người này đi ra ngoài a! Ai... cô đâu sắp chết....! Thăm Nhụy vừa đi vừa hô, nghe được mau ra đi, đừng để cô tìm nữa!

Vừa đi đến vừa hoa đã thấy hai người ôm nhau, ô.... Hà Tĩnh đứng lưng về phía cô nên không nhìn thấy về mặt, dù sao về mặt của anh hai giống như muốn ăn cô! Ô.... cũng không phải là cô có cô ý! Là bọn họ dưới ban ngày ban mặt... dù sao chuyện này cũng không trách cô được! "Ách. Hai người bận rộn, hai người bận rộn, em biết hai người không quá đói, em ăn trước!"

Chương 15: Chương 14

Hân Thẩm Nhị. Con bé này từ nhỏ đã luôn khao khát nghiệm tính nhân nại của hân! Cảm nhận được cơ thể trong lòng cứng đờ, tận sâu trong thâm tâm hân thăm thờ dài. Đứng đối diện với Hân Tình, nhìn cô xấu hổ cứ cúi đầu không dám nhìn mình hân kéo bàn tay nhỏ bé kia đi vào trong nhà.

"Đi thôi, Tình Nhị, chúng ta đi ăn cơm nào!"

"Ừm..." Cô không có mặt mũi nhìn Thẩm Nhị nữa rồi. Thật là đáng ghét mà. Rốt cuộc cô suy nghĩ gì vậy! Tại sao lại tùy tiện ôm lấy anh như vậy chứ.

Thoát khỏi ánh mắt lạnh lùng đi vào phòng ăn thấy thím Trương đang bày chén đĩa, Thẩm Nhị nói: "Thím Trương, có lẽ bọn họ không ăn đâu, con thấy bọn họ ngồi một chỗ như vậy chắc nó lắm rồi. Chúng ta cứ ăn cơm đi, không thì con chết đói mất!"

"Hả...? Phải rồi nhìn vẻ mặt con cũng đủ biết rồi, vừa mới nãy mọi chuyện tốt lắm mà, bầu không khí chắc chắn bị con phá nát. Chẳng trách anh con không ăn, bị con làm tức giận cũng đủ nó rồi." Nhìn Thẩm Nhị suýt phá hư chuyện tốt, Thím Trương cười nói.

Vừa dứt lời nhìn thấy Vũ Tuấn mặt lạnh nhìn Thẩm Nhị, nắm tay Hân Tình đi vào, Thím Trương liền đưa ánh mắt nhìn Thẩm Nhị "Thấy thím nói có sai không"

"Vũ Tuấn, Tiểu Tình, lại đây ăn cơm nào!" Bỏ qua chuyện gò má của Hân Tình đang ửng hồng, sắc mặt của Vũ Tuấn cuối cùng đã bình thường trở lại, dù không có gì gọi là tươi cười vui vẻ, nhưng so với sắc mặt xanh xao lúc nãy thì tốt hơn nhiều. Quả nhiên Hân Tình làm thần được của.

"Vâng." Vũ Tuấn để Hân Tình ngồi yên ngay ngắn, hân cũng ngồi xuống bên cạnh.

"Tình Nhị, em thích ăn cái gì? Phải ăn nhiều một chút đấy!" Nhìn Tình Nhị đến bây giờ trên mặt dù đang cúi xuống vẫn còn đỏ ửng, chỉ cúi đầu nhìn bát cơm, Vũ Tuấn nói.

"Vâng, được!" Âm thanh đột nhiên vang lên bên tai Hân Tình lại càng khiến cô hoảng sợ, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đứng dịp thấy Thẩm Nhị đang ngồi đối diện nhìn mình cười trừ ghẹo. Lần thứ hai cô lại cúi đầu xấu hổ.

"Thẩm Nhị, không phải buổi chiều em phải về viết luận văn sao?"

"Hả... Không... À đúng rồi, cơm nước xong em sẽ đi!" Nói câu nghi vấn mà giọng điệu lại khẳng định như vậy, rõ ràng là đang ám chỉ "Em mau đi về cho anh..." Chọc giận anh hai là chuyện không thể đùa được, nếu còn muốn sống hãy mau mau rút lui.

"Ừm" Có được đáp án mà mình mong muốn, Vũ Tuấn không còn nhìn cô nữa, cúi đầu xuống ăn cơm nhìn Hân Tình chỉ chuyên tâm ăn mà bảo "Từ từ ăn, cẩn thận coi chừng nghẹn"

"Vâng" Nhìn bát cơm đầy rau xanh của mình, Hân Tình cũng không cần phải gấp thêm thức ăn nữa. Cô cũng có nói "Anh đừng gấp, em ăn không hết đâu!" Nhưng... Quên đi, hiện tại cô chỉ mong mọi người sẽ không chú ý đến mình thôi. Cô đang cố ẩn mình để mọi người không phải chú ý. Hân Tình đang cực kì nỗ lực thôi miên bản thân.

Cơm nước xong, Thẩm Nhị không cam lòng phải đi về, thím Trương thấy Vũ Tuấn tâm tình đã tốt hơn rất nhiều, liền nói ra kế hoạch mình rồi đi.

"Vũ Tuấn, Hân Tình, mấy ngày nay thím muốn về nhà ở một chút, haizz, từ khi đưa con gái của thím đến làm dâu ở một nhà khá xa nơi này, cũng lâu rồi thím chưa gặp được nó, nay nhân lúc được lên thành phố thế này, nên thím muốn đến chỗ nó ở vài hôm. Hơn nữa, gần đây cháu trai thím đang bị ốm, con thím lại mới làm mẹ lần đầu không biết chăm!" Phi! Phi! Cháu trai mình cực kì tốt cực kì khỏe mạnh! Bà chỉ nói thêm để tăng sức thuyết phục mà thôi.CQH

"Có nặng lắm không ạ, hay là con mời bác sĩ đến xem sao?" Mặc dù biết thím Trương chỉ là kiếm cớ rồi đi mà thôi, nhưng cũng không thể để bà ấy diễn một mình được. Nói như thế nào thì tình tiết cũng diễn ra theo như trong dự liệu của hân, đây cũng là điều mà hân thích.

Không cần, không cần! trẻ nhỏ là vậy bị cảm một chút là chuyện bình thường. Không cần phải mời bác sĩ đâu" Vội vã cự tuyệt lời đề nghị của Vũ Tuấn. Nếu dẫn bác sĩ theo thì bà nên dẫn đến nơi nào?

"Dạ vậy là tốt rồi, thím Trương cứ tĩnh dưỡng ở đó một thời gian. Có chuyện gì con sẽ liên lạc lại sau." Nắm lấy tay Hân Tình, ý bảo cô phải ở cùng với hân mà không phải cùng thím Trương rời khỏi.

"Thím Trương... Con..." Đột nhiên nghe nói thím Trương phải ra đi, Hân Tình cảm thấy bối rối, cô thì sao? Cảm giác rằng anh đang nắm tay cô, anh muốn cô ở lại sao?

"Hân Tình, tuy rằng, thím Trương rất muốn mang con đi cùng! Nhưng..." Nhìn hai người đang nắm tay nhau "Vũ Tuấn sẽ thay thím chăm sóc con, thím nghĩ hẳn sẽ nề thím mà chăm sóc cho con thật tốt.

"..." Trời ạ, chỉ có hai người bọn họ ở chung thôi sao? Thắm Nhị từng nói cô ngốc ngay cả dụng cụ sinh hoạt cũng không biết dùng, sau này những cái không biết cô phải đi hỏi anh ấy sao?

Không nhìn ánh mắt xin giúp đỡ của Hân Tình, Thím Trương mỉm cười vỗ vỗ vai Hân Tình "Hân Tình, thím Trương đi đây. Con phải cố gắng sống thật tốt đây. Vũ Tuấn, con cũng thế, nhất định phải đối xử tốt với Hân Tình, biết chưa!" Nhìn Vũ Tuấn một cách hàm xúc ý bảo, "Tiểu tử, biết chưa, thím đã cố gắng tạo tất cả cơ hội cho con rồi, nhất định phải theo đuổi được vợ đây!"

"Cái gì! Bà không nhìn nhầm chứ... Biểu tình của hẳn là: Lắm chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãnh Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 15

Thím Trương đi rồi, Vũ Tuấn mang theo Hân Tình đi tới phòng khách, ngồi trên ghế salon, tuy rằng hẳn rất muốn ôm cô vào lòng, nhưng mà trước hết hẳn muốn hỏi cô một vài vấn đề, cô gái trong lòng hẳn hay xấu hổ nếu hẳn ôm cô nhất định sẽ không nói câu nào. Vậy nên, phải bỏ đi ý muốn ôm cô, cứ như vậy ngồi cạnh cô mà nói chuyện.

Tình Nhi, nghe thím Trương nói em không nhớ rõ những kí ức trước kia?" Ngồi bên cạnh Hân tình, Vũ Tuấn nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, muốn cho cô có thể bình tĩnh lại.

"Dạ, mấy ngày trước tỉnh dậy đã không nhớ rõ, thực ra..." Sô pha rất lớn mà sao anh lại ngồi gần cô như vậy, khiến cô mất bình tĩnh.

"Thực ra gì?"

"Thực ra không phải cái gì cũng không nhớ rõ, em còn nhớ nhà và tên của mình... Thế nhưng Thắm Nhị lại nói những kí ức này đều là sai, mọi thứ trong trí nhớ của em đều không có thật, tên cũng không phải tên em!" Cô đã mất đi ký ức, vì sao lại còn những cái gọi là sai lầm này? Rốt cuộc đã có vấn đề gì xảy ra?

"Tình Nhi, mau nói cho anh nghe về nhà và tên mà em nhớ đi?" Sao lại có những ký ức sai được? Nhìn vẻ mặt khổ não của Hân Tình, Vũ Tuấn dịu dàng hỏi.

"Vâng, em nhớ nhà của em là Đường phủ, em phải gọi là Đường Nhuê Hâm, Đường phủ đại khái giống với nhà tổ của anh." Rất nhiều cái giống ngay cả sân vườn cũng thiết kế như vậy.

"Giống nhà của anh ư?" Nhà tổ của Hân gia từ trước đến nay là một kiến trúc cổ xưa mà cả Đài Loan này cũng chỉ có một, vì sao cô ấy lại cho rằng nhà của cô cũng có thiết kế như vậy.

"Tuấn, em như vậy có phải rất kỳ quái không?" Nhìn hẳn đang cau mày, Hân Tình bắt an hỏi

"Không có, Tình Nhi làm sao mà kỳ quái được! Chớ suy nghĩ lung tung, lại đây, em đi tắm đi, buổi tối anh sẽ đưa em đi ăn cơm có được hay không?" Về ủ rũ cúi đầu của cô làm cho hẳn muốn yêu thương cô hơn, hẳn không quan tâm cô có kì quái hay không, điều hẳn quan tâm là sức khỏe của cô, hẳn chỉ quan tâm việc cô có thể cùng hẳn bách niên giai lão hay không, xem ra mấy vấn đề này nên nhờ bác sĩ đến phân tích sẽ tốt hơn.

"Được ạ" Hân Tình nghe lời bèn gạt đầu đứng dậy quay về phòng chuẩn bị tắm rửa.

Đi vào phòng vệ sinh của mình, thấy những linh kiện tắm rửa chủ chốt quá hiện đại, Hân Tình không khỏi choáng váng. Tắm như thế nào đây? Cô biết dùng vòi nước rồi nhưng chỉ biết mở chế độ nước lạnh, ngày hôm qua cô nhớ thím Trương có xoay cái gì đó? Nhưng trong đây cái nào cũng giống như nhau. Hân Tình đứng cạnh bồn tắm tìm cách mở nước? Phải xoay qua trái hay phải đây? Cứ thử xem như thế nào...

"Á..." Xôn xao một tiếng, dòng nước dội thẳng trên người của cô, Hân Tình kêu lên.

"Phanh..." Một giây sau, cánh cửa bị lực mạnh đẩy ra đập vào tường rồi bắn ngược trở lại.

"Trời à, em có sao không? Có bị phỏng không? Tình nhi em không sao chứ?" Vũ Tuấn đang chuẩn bị về phòng, mới vừa đi tới cửa đã nghe thấy tiếng hét chói tai sợ hãi của Hân Tình, theo phản xạ lao vào, thấy cô như vậy tưởng cô bị nước nóng dội vào, vội vã ôm cô vào lòng kiểm tra, đến khi phát

hiện người cô lạnh như băng hấn mới yên lòng. Trái tim của hấn như muốn ngừng đập. Bởi vì cô, hấn luôn sợ hãi, để trái tim hấn có thể khỏe mạnh đêm nay hấn sẽ nói rõ với cô --- Sau này mọi việc liên quan đến cô cứ để hấn lo. Cô không thể tự chăm sóc chính mình thì cứ để hấn làm.

"Không có gì, không có gì đâu, em chỉ là bị dọa cho giật mình thôi" Cô đúng là ngốc mà, chỉ là nước lạnh mà cũng la lên!

"Em muốn khiêu chiến với trái tim của anh sao? Tình Nhi..." Ôm lấy thân thể ướt đẫm của cô, tựa đầu mình lên vai cô nhỏ giọng nói.

"Không, em không có, không phải em cố ý." Cảm giác được anh thổi khí vào tai mình, ấm áp bao vây lấy thân thể lạnh như băng của cô. Loại cảm giác này thật an toàn, thoải mái, cô thật sự rất thích được anh ôm vào lòng.

"Là do anh không tốt, anh phải chỉ cho em cách sử dụng những vật dụng điện như thế nào, nhìn xem cái này là chốt mở vòi sen, quay qua bên này là nước nóng, quay bên này là nước lạnh, em cứ chuyển động điều tiết nó đến khi em muốn có nước ấm,... Vũ Tuấn diu thiên hạ trong lòng đi xung quanh, một tay ôm hông cô, một tay chỉ các nút trên thiết bị, nói cho cô về công dụng cơ bản của nó.

"Vâng, em hiểu rồi, cảm ơn anh... Em có thể tự mình làm được rồi." Nghe anh cẩn thận tỉ mỉ chỉ cho cô giờ mới phát hiện ra tư thế của bọn họ rất mập mờ, cô giấy dựa thoát khỏi ngực anh, nhẹ nhàng khoát tay áo ý bảo: Anh có thể đi được rồi. Cúi đầu nhìn váy liền áo màu vàng nhạt đang dính sát người mình, nó gần như trong suốt, anh như thế nào còn chưa ra ngoài? Cô như vậy... có che cũng như không. Đáng ghét, mau đi ra đi.

"À À... Anh biết rồi, anh đi ra đây, áo choàng tắm ở trong ngăn kéo bên này em cứ tắm từ từ!" Nhìn Hân Tình không được tự nhiên kéo váy... Vật nhỏ này giờ mới phát hiện ra bộ dạng của mình sao? Hấn đã sớm nhìn và sờ mó hết trơn rồi.

Có phải cô đã bị thấy hết rồi hay không! A... Đây không phải là điều quan trọng, quan trọng là thật mất mặt. Vũ Tuấn sau khi rời khỏi đây, Hân Tình vội vã chạy đến trước gương xem bộ dạng bây giờ của mình. Trời ạ, cô biết chui vào đâu đây. Trong gương, tóc dài của cô sớm bị nước làm tán loạn, còn có vài cọng dính trên trán. Áo quần từ trên xuống dưới dán chặt lấy đường cong trên thân thể cô, nội y màu trắng lộ ra không sót một cái nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lành Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 16

Cô không đi ra ngoài nữa... Hôm nay cô không muốn nhìn thấy anh! Nói không chừng ngủ một giấc sáng sớm dậy sẽ khác, những chuyện hôm nay anh sẽ quên hết. Chỉ là một bữa cơm tối thôi mà không ăn chắc không sao đâu.

Buồn phiền tẩm xong, Hân Tình dùng khăn quấn trên đầu bước ra khỏi phòng tắm ngồi thẩn người trên giường.

"Tình nhi, em tắm xong chưa?" Ở trong phòng khách đợi một lúc lâu nhưng vẫn chưa thấy Hân Tình đi ra ngoài Vũ Tuấn đi đến trước cửa phòng cô hỏi.

"Em xong rồi" Đã tắm xong từ sớm.

"Vậy ra ngoài, chúng ta ra ngoài ăn cái gì đó."

"Không cần, em không đói bụng, buổi trưa ăn cơm vẫn còn no, giờ vẫn chưa thấy đói, đến khuya cũng sẽ không đói! Em không ăn có được hay không?"

"Vậy sao? Anh vào được không, chúng ta nói về chuyện này một chút, cơm tối nhất định phải ăn!" Nghe âm thanh đã biết ngay cô đang giận dỗi chuyện vừa rồi.

"Anh..., Anh sao lại đột ngột vào như vậy!" Lời nói cự tuyệt vừa cất ra, hấn cũng đã tự mình đẩy cửa vào.

"Tại sao em lại bất ngờ thế, anh đã hỏi qua ý kiến của em rồi mà..." Chỉ là chưa cho cô cơ hội từ chối mà thôi, nhìn cô gái nhỏ được quấn lại như một quả cầu nhưng Vũ Tuấn nói. Thân thể nhỏ nhắn co rúc ở trong chiếc áo choàng tắm to, chỉ lộ ra đôi chân trắng nõn, trên đầu là khăn lông màu trắng cuốn tóc, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng càng thêm đáng yêu.

"Nhưng..." Mặc dù đã nói muốn vào, nhưng tốc độ lại quá nhanh đi!

Vũ Tuấn đi tới chỗ Hân Tình, buông chiếc khăn đang quấn trên đầu cô ra giúp cô lau tóc "Tình nhi, sau khi tắm rửa xong phải lau khô tóc ngay!"

"Đề... Em tự làm là được!" Cầm lại khăn mặt trong tay anh, điều chỉnh tốt tư thế ngồi, Hân Tình bắt đầu chuyển tâm lau tóc.

"Tình nhi, anh có việc muốn nói với em..." Cô gái nhỏ này ngay cả cái gì gọi là mập mờ cũng không biết, không giống những người phụ nữ khác luôn biết cách hưởng thụ loại không khí này. Cho nên hấn nên tự mình nói ra, để có thể danh chính ngôn thuận ôm cô vào lòng.CQH

"Được, Anh nói đi!" Nói nhanh lên một chút rồi ra ngoài đi!

"Tình nhi, làm bạn gái của anh nhé"

"Cái gì?" Cô có nghe lầm không... Hay đã hiểu sai ý anh?

"Anh thích em, Tình nhi, còn em? Có muốn ở bên cạnh anh không?" Tuy hấn nhìn ra được cô gái này cũng có tình cảm với mình, nhưng hấn vẫn khẩn trương mong đợi câu trả lời của cô.

"Bên cạnh nhau?" Chúng ta chỉ vừa mới quen nhau không phải sao? Nói cái gì mà thích, có nhanh quá hay không?

"Phải, anh sẽ chăm sóc em mỗi ngày, cung chiều em hết mực. Tình nhi có thể cho anh một cơ hội không?" Mỗi ngày cùng nhau đón ánh sáng mặt trời, cùng nhau đi dạo khi hoàng hôn xuống, để cho khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia luôn tràn đầy hạnh phúc.

"Cái này..." Nhìn đôi mắt thâm tình đang nhìn mình, cô có cảm giác như bị thôi miên, đầu cô không thể không chế thôi thúc cô phải gật đầu. Ở bên cạnh anh hấn là sẽ rất hạnh phúc.

"Chuyện đó em..."

"Tình nhi bây giờ chưa cần trả lời, cứ từ từ tập làm quen với sự tồn tại của anh, để anh có thể chăm sóc em thật tốt, như vậy có được không?" Khuôn mặt nhỏ nhắn đang biểu hiện rất sinh động, nhìn biểu tình này của cô hấn chưa thể đưa ra một đáp án ngay bây giờ, hơn nữa chưa chắc kết quả cô đưa ra như hấn mong muốn, để cô không có cơ hội chạy thoát, Vũ Tuấn quyết định lùi một bước, từ từ tiến lên.

Như vậy được sao? Nếu vậy sẽ không có vấn đề, coi như họ cứ tiến từng bước, cũng để cho cô từ từ hiểu rõ tình cảm của mình hơn.

"Được..." Nghe Vũ Tuấn nói xong, rốt cuộc Hấn Tình cũng gật đầu một cách thận trọng.

"Cám ơn em, Tình Nhi..." Lừa gạt được vật nhỏ, Vũ Tuấn cao hứng ôm cô vào lòng.

"Ừm!... Không có gì..." Đột nhiên bị anh ôm vào lòng khiến làm giật mình, nhìn anh cao hứng như vậy cô cũng vui lây. Ai... ngực của anh thật thoải mái, quyết định này quả nhiên không sai. Nhưng... Cô đã đồng ý chuyện này sao? Tiếp xúc thân thể ấy?

Hôm đó, Vũ Tuấn lợi dụng mọi cơ hội để ôm Hấn Tình vào lòng. Ấn đầu hủ non của vật nhỏ dễ thương. Hấn Tình lúc đầu không được tự nhiên dần dần tập mãi thành thói quen, quen với việc anh luôn ôm cô, quen hơi thở của anh hòa vào hô hấp của cô, không còn khẩn trương khi anh đến gần...

"Tình nhi, buổi tối em muốn ăn cái gì?" Quả nhiên một buổi chiều không bước chân ra ngoài là quyết định hoàn toàn chính xác. Không có người ngoài khiến cho Hấn Tình dễ dàng tiếp nhận anh hơn. Sau một buổi chiều có thể thấy được sự tiến bộ rõ rệt. Cúi đầu nhìn cô gái bé nhỏ đang đùa nghịch phím đàn Piano, trong lòng Vũ Tuấn tràn đầy cảm xúc hạnh phúc.

"Nhất định phải đi ra ngoài thật sao? Nghe Thẩm Nhị nói có dịch vụ ăn uống giao tận nhà, thức ăn rất ngon. Cô ấy nói mấy ngày nữa sẽ đến đây cùng em gọi ăn tiếp. Hôm nay chúng ta hãy gọi cái đó ăn được không? Em không muốn đi ra ngoài..."

Đây được gọi là đàn Piano sao? Âm thanh thật dễ nghe, âm vực rất rộng. Cô thích đến nỗi không muốn buông tay, nhẹ nhàng ấn xuống, phát ra tiếng đàn khi thì trong trẻo, khi thì trầm mạnh. Vừa rồi anh đánh đàn làm cô say mê, tiếng đàn êm ái như nước chảy mây trôi.

"Pizza sao? Được... Vậy buổi tối chúng ta sẽ ăn cái đó!" Tuy rằng hấn chưa bao giờ ngó đến những loại thức ăn này, nhưng đây là yêu cầu của cô, hấn sẽ không cự tuyệt. Chỉ là việc mua ở ngoài thì...

Gọi điện thoại tới nhà hàng Italy cao cấp mời đầu bếp trưởng đến... Cái này cũng được gọi là bán "ở ngoài" chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãnh Khóe Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 17

Hấn Tình mãi mê chơi đàn đến mười giờ mới chịu ăn, trong lúc Vũ Tuấn vừa phụ trách dạy cho cô các kỹ thuật đánh đàn còn sợ cô đói bụng, lúc cô đang học cao hứng đã len lén dứt điểm tâm cho cô. Khi cô có thể tự mình đánh một khúc nhạc đơn giản thì mới nói mình đói bụng.

Đầu bếp đợi đến ngủ gật lấy lại tinh thần bắt đầu chế biến thức ăn.

"Pizza này ngon quá!" Quả nhiên giống như Thẩm Nhị nói, vừa thuận tiện, vừa ăn ngon. Hấn Tình không biết loại đồ ăn bán "ở ngoài" này giá cao đến cỡ nào.

"VẬY em ăn nhiều một chút!" Vũ Tuấn tí mĩ cắt thành những miếng nhỏ đặt trước mặt Hân Tình, nhìn cô ăn ngon lành thỏa mãn.

"Tình Nhi ngày mai em có muốn cùng anh đến công ty không?" Hân cầm lấy khăn ăn lau khôe miệng dính sữa đặc của cô hỏi.

"Đến đó em có làm phiền anh không?" Đến công ty của anh ư? Cái gì cô cũng không biết liệu có gây phiền phức cho anh không.

"Còn giúp cho anh suy nghĩ tốt hơn ấy chứ, anh lúc nào cũng nghĩ đến em, lo lắng em có buồn chán hay không, hay em đang làm gì có nghĩ đến anh không, vậy nên cứ dẫn em theo bên cạnh là tốt nhất." Vũ Tuấn mỉm cười nói.

Hân muốn cô mỗi giờ mỗi khắc đều ở trước mặt hân, để hân có thể cảm nhận được hạnh phúc khi có cô bên cạnh, hân không thể không có cô, chỉ một giây không nhìn thấy cô hân sẽ bắt đầu nhớ cô. Hân sống hai mươi mấy năm trời giờ mới hiểu câu nói "Không tương tư không biết, tương tư rồi liền bị tương tư hại."

"Vâng!" Gật đầu. Có phải là da mặt của cô đã dày lên rồi không? Nghe được lời của anh tuy mặt cô đỏ bừng, nhưng trong lòng lại tràn đầy hạnh phúc. Vừa xấu hổ vừa ôm ấp tình cảm.

"Phanh..." Tiếng cửa bị người bên ngoài đẩy vào.

Sau giờ lại có người đến đây? Người có chìa khóa nhà hân chỉ có... Bọn họ tới nhanh như vậy sao? Khoảng chừng ba bốn tiếng bước chân vang lên.

"Tuấn?" Nghe có tiếng bước chân đang tiến lại gần, Hân Tình không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

"Không có chuyện gì đâu, là bạn bè của anh." An ủi Hân Tình, ý bảo cô cứ tiếp tục ăn pizza, Vũ Tuấn đứng lên đi nghênh đón bạn của hân đến.

"Vũ Tuấn." ba người đi vào thì thấy người đàn ông ra nghênh đón họ. Vội vã bước nhanh về phía trước.

"Các cậu sao lại tới đây? Tớ nhớ chỉ gọi cho Thiếu Đình thôi mà!" Nhìn ba người bạn thân lo lắng đi về phía mình, Vũ Tuấn cười cười trấn an.

"Lúc cậu gọi cho mình, Dục đang ở bên cạnh, Huyền thì đang gọi điện thoại cho cậu ấy." Thiếu Đình nhìn sắc mặt ôn hòa của Vũ Tuấn nói.

"Chuyện gì đã xảy ra? Thiếu Đình cúp điện thoại rồi vội vàng chạy đến đây, nói cậu chắc đã xảy ra chuyện gì rồi" Thấy đáng vẻ khản trương của Thiếu Đình nghĩ là đã xảy ra chuyện lớn, hân liền ném hết công việc, vội lên máy bay chạy về.

"Cậu không sao chứ?" Hân vì phải kí một hợp đồng quan trọng mà bay đến Đài Loan, vừa mới đặt chân đến lại nghe được cuộc điện thoại vội lên lại máy bay bay về.

"Tớ không sao, chỉ ít hiện tại không có việc gì... Trước tiên các cậu cứ vào đi, Tình Nhi!" Đi vào phòng khách, Vũ Tuấn nhìn khuôn mặt dễ thương trong phòng bếp lộ ra nhìn bọn họ, hân hướng cô vẫy tay.

Bọn họ vừa vào cửa liền phát hiện ở đây có dấu một tiểu mỹ nhân, trong nhà Vũ Tuấn làm sao lại có phụ nữ? Không phải hân không cho người phụ nữ nào vào đây ngoài người nhà thôi sao? Ngay cả người quét dọn cũng là nam.

"Tình Nhi, ăn no chưa?" Hân kéo cô vào ngực, cúi đầu hỏi.

Mặc Thiếu Đình cảm giác mắt mình như muốn rớt ra ngoài! Hân không nhìn lầm đấy chứ? Ánh mắt cưng chiều này là sao đây! Thế giới của Tuấn không có người phụ nữ nào ngoại trừ mẹ và em gái mà cũng có lúc yêu ai đó sao? Hân bây giờ không phải đang nằm mơ chứ! Nhất định là gần đây quá mệt mỏi, nên nhìn lộn!

Rốt cục... Hân cũng đã đi vào khuôn khổ rồi! Thảm Dục nhìn về mặt Tuấn Vũ đang yêu, sao nó lại trở nên ngu ngơ như thế? Ánh mắt nhìn qua, vừa vịn chạm phải ánh mắt của Huyền, hân cũng giống Huyền đã có đáp án.

"Ăn no..." Bọn họ đều là bạn thân của Tuấn sao? Toàn là những người xuất sắc! bọn họ đều là người có phong cách, đứng chung một chỗ vô cùng hài hòa, qua vài câu nói này cũng có thể thấy được tình bạn của họ tốt đến cỡ nào!

Nhận được đáp án mình muốn anh mới đưa cô ra giới thiệu với bạn tốt, "Đây là Tình Nhi, các cậu cứ gọi cô ấy là Hân Tình, Tình nhi, bọn họ đều là bạn thân của anh, Thiếu Đình, Dục, Huyền..."

Đúng là người đàn ông khi yêu đều trở nên ngây thơ... Hân chỉ muốn một mình gọi cô là "Tình nhi" chứ gì!

"Chào Tình Nhi, em cứ gọi anh là anh Đình được rồi. Tình Nhi lớn lên thật xinh đẹp dễ thương!" Dục và Huyền nhìn người đàn ông cố tình gọi Tình Nhi, đảo cặp mắt trắng dã nghĩ thật là ấu trĩ.

"Hân Tình, anh là Dục, rất vui được gặp em!" Mỉm cười nhìn cô gái có thể cải tạo được người bạn tốt, chào hỏi cô.

"Chào em anh là Huyền..." Huyền hướng cô gật đầu cười.

"Chào các anh, em là Hân Tình!" Nhìn bọn họ thân thiện, Hân Tình thả lỏng người nhìn bọn họ cười ngọt ngào.

"Được rồi, Tinh nhi, anh muốn cùng bọn họ nói chuyện, em ở đây xem TV đi!" Nhìn Hân Tinh cười với bọn họ như vậy trong lòng Vũ Tuấn có một loại kích động muốn che đi muốn mặt nhỏ nhắn của cô hoặc che đi ánh mắt của ba người họ!

"Vâng..." Ngoan ngoãn gật đầu, tuy rằng cô không biết cái gì là TV, nhưng chỉ cần Tuấn nói cô gật đầu thì không bao giờ sai.

Vũ Tuấn cẩn thận đặt cô ngồi lên sà lon, mở TV cho cô, chỉ cô cách đổi kênh. Lúc cô biết cách dùng, anh bung đĩa trái cây cùng đồ ăn vặt để cô vừa ăn vừa coi TV.

Ba người lẳng lặng nhìn hân làm hết mọi việc, mới cùng hân đi vào thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãng Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 18

Đi vào thư phòng ba người sắc mặt cứng lại, Mạc Thiếu Đình thiếu kiên nhẫn hỏi: "Chuyện gì xảy ra?" Hân Tinh đã xảy ra chuyện gì, Tuấn tại sao lại tự tay dạy cô ấy cách sử dụng các thiết bị điện?

"Tinh Nhi mất trí nhớ. . ."

"Mất trí nhớ? Chuyện gì xảy ra? Đầu bị va vào đâu sao?"

"Không phải, sau khi tỉnh dậy cô ấy liên mất trí nhớ, chỉ còn nhớ rõ nhà ở đâu và tên của mình, nhưng những kí ức đó đều không khớp với thực tế!"

"Bề ngoài không có vẻ bị đụng gì sao? Đã làm kiểm tra CT chưa? Bác sĩ trong nhà cậu nói thế nào?"

"Đã làm tất cả mọi kiểm tra, kết quả đều bình thường!" Cho nên hân mới gọi tới bệnh viện của Thiếu Đình mời bác sĩ khoa não giỏi nhất thế giới đến khám.

"Tớ xuống máy bay đã gọi cho ông ta chuẩn bị dụng cụ chữa bệnh rồi! Hôm nay đã quá muộn, đừng làm Hân Tinh tăng thêm gánh nặng, ngày mai hãy làm kiểm tra!"

"Vậy đưa bác sĩ đến đây đi, có lẽ là trong tiềm thức cô ấy muốn quên đi việc gì đó..." Nghe Vũ Tuấn nói xong, Nghiêm Huyền nói.

"Ừ, mình đi gọi điện đây..." Mạc Thiếu Đình gật đầu, lấy điện thoại ra liên lạc bệnh viện nhà mình.

"Vũ Tuấn cậu có biết mọi chuyện của Hân Tinh trước đây không?" Thẩm Dục hỏi.

". . ." Nghe Thẩm Dục hỏi vậy hân mới phát hiện ngoài yêu cô ra, hân cũng không biết gì về cô dù chỉ một chút.

"Tớ biết rồi, hôm nay cứ như vậy đi. . . Đã muộn, chúng tớ cũng phải về nghỉ ngơi, Vũ Tuấn, cậu hãy tìm biện pháp hiểu rõ những chuyện trước kia của cô ấy!" Nhìn về mặt Vũ Tuấn như vậy hân cũng đã biết được đáp án cho câu hỏi của mình.cqh

Bốn ba cả ngày, ba người cũng cảm thấy mệt mỏi, may là nhà của bọn họ cách đây không xa, chính là ba ngôi biệt thự ở gần đây, đi vài bước là có thể đến.

"Ừ!" Có lẽ hân nên gọi điện cho Thẩm Nhị.

"A lô! Chết tiệt, là tên khốn kiếp nào!" Người này muốn chết à! Trễ như vậy gọi điện thoại cho cô! Vừa lúc tâm tình cô không tốt -- còn nhắm vào họng súng. Vậy thì đừng trách cô giận chó đánh mèo!

"Là anh..."

"Vèo. . ." Đáng ghét... Anh hai sao gọi điện cho cô, còn trễ thế này! Cô nghĩ muốn tìm người trút giận nhưng từ lần trước đến lần này đều đụng phải người không thể chọc vào! Không phải đang cùng Hân Tinh ngọt ngào thân mật à? Tại sao còn có thời gian gọi điện cho cô. "Anh hai, thật xin lỗi... Vừa rồi em không phải là đang nói anh! Em chỉ đang nói đùa mà thôi ha ha."

". . ."

"Anh, tìm em có việc gì sao?" Tìm đề tài, phải tìm đề tài! Cứ xem như vừa rồi cô không nói gì anh hai cũng không nghe thấy, bọn họ nên nhanh chóng đi vào chủ đề chính. Không để cho anh hai dùng cái giọng điệu lạnh như băng giáo huấn mình, Thẩm Nhị vội vàng nói.

"Ừ." Biết Thẩm Nhị đang nói sang chuyện khác, nhưng hân hiện tại cũng không có tâm tình đi giáo huấn cô.

"Trước khi mất trí nhớ Tình nhi đã xảy ra chuyện gì?"

"Xảy ra chuyện gì? Anh hai anh đang nói về phương diện nào? Là phương diện tình cảm sao?"

"Bất cứ phương diện nào... Chỉ cần là chuyện quan trọng khiến người khác chú ý!"

"Mỗi lần Hân Tình tham gia sự kiện đều khiến người khác chú ý!" Trong đầu Hân Tình lúc nào cũng có ý nghĩ tình quái, không bao giờ ngơi yên!

"Có ý gì?" Tình Nhi lúc trước xảy ra rất nhiều chuyện?

"Còn tính cách của cô ấy nữa, một tính cách tình quái, trong đầu đầy những ý nghĩ kỳ lạ cổ quái, cô ấy luôn là tiêu điểm mọi người chú ý. Nhưng sau khi mất trí nhớ tính cách hoàn toàn thay đổi, giống như trở thành một người khác vậy!" Cô cũng cảm thấy kỳ lạ, trong TV không phải đều diễn người bị mất trí nhớ đều giữ lại những thói quen hành vi như trước, cả sở thích, tính cách nữa, nhưng sao cô ấy lại thay đổi hết?

"Không xảy ra chuyện gì mà cô ấy muốn lựa chọn trốn tránh chứ?" Tính cách có sự thay đổi?

"Không có, ngày ngày chúng em ở chung một chỗ, nếu như phát sinh cái gì em nhất định sẽ biết!" Vội lại, Hân Tình không phải người hay trốn tránh những việc phát sinh!

"Vậy sao... Anh biết rồi!" Cúp điện thoại, Vũ tuần cảm giác mình cần xử lý những tin tức này. Chẳng qua là không phải là hiện tại, Tình Nhi của mình ở ngoài đang làm gì...

"Đúng rồi, anh..." Nghe được trong điện thoại truyền đến tiếng đô đô, tuyên bố đối phương đã cúp điện thoại.

"Cái gì vậy!!!! Anh biết cái gì chứ, em đây còn không biết nữa là! Nào có người như vậy, qua cầu rút ván! Và lại cái ván này anh ấy không chừng còn không dùng đến! Tức chết cô mà! Hôm nay là ngày gì không biết nữa!

Dùng sức ném điện thoại, mới vừa nằm xuống giường điện thoại Thẩm Nhị lại có người gọi đến. Chết tiệt!

"Muốn chết à! Trẻ như vậy còn gọi điện thoại làm gì!"

"Nhị Nhi à, mẹ không muốn chết, gọi đến tìm con nha! Mà con đừng lớn tiếng như vậy... Ba con mà nghe được con nói như vậy với mẹ là không hay đâu!"

"A... Mẹ à! Ba không có ở bên cạnh chứ!" Ôi... Để cho ba nghe được cô nguyên rửa vợ của ông, thì ngay cả con gái mình ông cũng... Ô... Hôm nay cô làm việc gì cũng không thuận lợi!

"Vừa mới đi lấy cho mẹ ly nước rồi, không nghe thấy đâu! Đừng lo lắng... Con gái, mẹ có chuyện muốn nói với con!" Máy bay hạ cánh đi tới khách sạn mẹ Hân liền gọi điện cho con gái, chuyển tới một 'Thông báo' chậm trễ.

"Vậy là tốt rồi, mẹ nói đi, là chuyện gì?"

"Chính là chuyện Hân Tình và anh trai con... Mẹ nói cho con biết..."

"."

"Dù sao mẹ nói trước với con, mẹ vất vả lắm mới nghĩ ra được kế hoạch này, ba con cũng nói rất tốt, nhất định sẽ thành công. Cho nên con không thể đến đó phá hư..."

Cái gì, sao lại bày ra vở kịch có nội dung máu chó như vậy --- Quả nhiên chỉ có mẹ mới nghĩ ra được thôi, ba con còn nói rất tốt, xem ra ông ấy là đang muốn nói có được thế giới riêng hai người thật tốt! Ai... Anh hai nhìn là biết đã rơi vào bẫy tình, Mọi người không nhiều chuyện anh hai cũng nắm được Hân Tình trong tay. . . Làm phá hư sao? Ha ha... Cô vốn không có ý định đó! Nhưng hiện tại...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãng Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19

Ba người từ thư phòng đi ra, thấy Hân Tình ngồi trên sofa xem TV vừa ăn vặt vừa cười khá ái.

"Này... Em đang xem cái gì vậy?" Kéo hai người kia đang muốn đi về lại, Mặc Thiếu Đình đi đến ghế sa lon ngồi xuống, cười híp mắt nhìn Hân Tình.

"Hả. . . Là những người ở trong này, bọn họ nói chuyện rất vui!" Chẳng biết từ lúc nào ba người đã ngồi cách cô, Hân Tình hơi giật mình trả lời. Ba người này sao đột nhiên xuất hiện ở đây!

"Phải không? Tình nhi, anh hỏi em một chuyện! Sao em quen biết được Vũ Tuấn?" Hề hề... Nghe nha đầu Thẩm Nhị nói, người xem bói đã nói chân mệnh thiên tử của Vũ Tuấn không phải là người thời đại này. Nhìn cuộc sống hai mươi bảy năm qua của cậu ta, hần còn tưởng mình đụng phải thần tiên sống! Xem ra người coi bói rất chuẩn.

"Dạ, Em là bạn của Thẩm Nhị, cô ấy dẫn em về nhà cô ấy rồi..."

"Lúc đầu khi nhìn thấy Vũ Tuấn có phải rất lạnh lùng, rất đáng đánh đòn không?" Nghĩ đến quá trình kết giao của mình với hần, y như một trang sử đầm máu và nước mắt, ách... Không đúng! Chỉ có đổ máu thôi, nam tử hán không thể rơi lệ được! Dù sao lúc ấy nhìn thấy hần rất muốn cho hần ăn đòn!cqh

"Lạnh lùng?" Có ý gì?

"Thì là cậu ta rất khó ở chung, làm sao em 'thuần phục' được vậy?" Hần thật tò mò! Cô làm cách nào biết một con sư tử mạnh mẽ thành một con mèo nhà ngoan hiền?

Khó ở chung? Thuần phục? Anh ấy đang nói cái gì vậy? Tuấn, là người rất tốt! Sao lại khó ở chung? Đúng rồi, cô nhớ Thẩm Nhị cũng nói với cô như vậy, 'Anh hai rất khó chung đụng!' Xem ra tất cả mọi người đều hiểu lầm anh! Cô nhất định phải giúp anh giải thích làm sáng tỏ mọi chuyện.

"Thật ra thì. . ."

"Tớ nghĩ các cậu đã mệt rồi. . ." Cúp điện thoại, Vũ Tuấn khẩn cấp từ thư phòng bước ra. Không nghĩ tới đi ra còn thấy ba người đáng lẽ phải về từ lâu đang vây quanh cô gái của anh.

"Đúng vậy, để nói tạm biệt với Tình nhi một chút đã rồi về! Tình nhi, tại anh đi đây. . ." Lần sau lại hỏi tiếp! Ba người đứng dậy tạm biệt Hân Tình!

"Vâng, gặp lại sau..." Muốn đi rồi sao? Vậy cô sẽ tìm cơ hội khác để nói vậy!

Hân Tình đứng lên cùng Vũ Tuấn tiễn họ về.

"Tuấn, bạn của anh ai cũng rất tốt!" Chẳng qua là họ có hiểu lầm gì đó với anh, nhưng cô nhất định giúp anh giải quyết!

"Phải không?" Tuy đó là bạn tốt, nhưng hần cũng không thích từ trong cái miệng nhỏ của cô nói người khác tốt. Từ từ cúi đầu, vòng tay ôm cô, nhẹ hôn xuống đôi môi đỏ mọng, làm vậy trong cái đầu nhỏ này sẽ chỉ nghĩ đến hần mà thôi.

"Ồ..." Trên môi xúc cảm ấm áp mại mềm, anh... Anh... Đang làm gì vậy? Soạt -- mặt cô cũng biến thành quả cà chua rồi.

"Ha ha... Bảo bói!" Ha ha, nhìn sắc mặt đột nhiên biến đổi của cô, thật đáng yêu, Bây giờ anh thật sự rất muốn 'ăn' cô!

Cái gì? Anh hôn cô? Còn cười cô, ô. . . Cô muốn khóc! Mặc dù không ghét anh làm vậy, ngược lại nàng cũng rất thích! Nhưng cô vẫn muốn khóc! >_<

"Anh. . . Anh. . . Ô. . ."

Hân Tình đem suy nghĩ của cô chuyển thành hành động. . . Nhìn Hân Tình chuẩn bị khóc, Vũ Tuấn tay chân bắt đầu luống cuống.

"Đừng khóc, đừng khóc... Tình nhi!" Hần rất muốn tự đánh mình hai cú, hần rõ ràng biết Tình nhi dễ dàng xấu hổ, còn trên cô như vậy.

Vũ Tuấn vừa dỗ cô, vừa giúp cô lau nước mắt. Nhìn hai viên thủy tinh rơi xuống tay hần, giống như có thể đã thương - cũng không biết nước mắt của cô cũng khiến hần kinh tâm động phách dễ như vậy.

"Ồ... Đáng ghét..."

"Đúng, đúng, là anh, là anh đáng chết! Tình nhi đừng khóc có được hay không?" Chỉ cần cô đừng khóc để anh không phải đau lòng cô muốn anh làm gì cũng được!

"Anh. . . A. . . Đáng ghét!" nhìn khuôn mặt vụn vẹo vì lo lắng kia, cô... Cô rất muốn cười. Không thể khóc nổi nữa rồi!

Nói xong câu "Chán ghét" tiểu mỹ nhân liền tỏ vẻ đắc ý. Nhìn cô nín khóc xong rồi lại cười, Vũ tuần rút cục thở phào nhẹ nhõm. Anh ôm cô đối mặt với mình.

"Tình nhi, sau này tức giận có thể đánh anh, nhưng không cho em khóc." Hần lấy cái trán nhẹ chống lên trán cô.

"Vâng..." Dựa vào là gần như vậy, cô rũ mi mắt xuống là có thể thấy rõ ràng môi của anh, cảm giác được trán của anh đang nhẹ nhàng ma sát cô, thật sự giống như chó con!

Cảm thấy rất vui Hân Tinh cũng thử đựng đưa cái đầu nhỏ của mình, liếm trán của anh "Ha ha. . ."

Ai... Cô nhất định phải kiên nhẫn với sự tự chủ của hân sao? Xem ra tiểu mỹ nhân này hoàn toàn không hiểu đây là tình huống gì, khi trong lòng hân cười ngọt ngào chọc cho người ta triu mến. Cô là đang tín nhiệm hân? Hay căn bản đối với chuyện nam nữ không hiểu biết? Nhưng dù thế nào đi nữa, cô đã thiên sứ của hân, hân vẫn muốn từ từ từng bước một...

"Tinh nhi, muốn đi ngủ chưa? Bây giờ cũng đã trễ!" Trong ngực bé nhỏ còn đang cười rất vui vẻ, có vẻ như chưa buồn ngủ, chẳng qua là thời gian đã không còn sớm, nếu không ngủ sợ là ngày mai không dậy nổi! Mà hân hiện tại cũng cần tắm nước lạnh ngay lập tức.

"Oh, được!" Đúng là không còn sớm nữa!

Nghe anh nói vậy Hân Tinh mới cảm thấy mệt mỏi, tối hôm qua bởi vì phải chuẩn bị đồ để hôm nay chuyển đến đây: cùng anh sống chung, làm hại cô khăn trương, làm sao cũng không ngủ được. Sáng sớm là đã đến đây. Bận rộn cả một ngày -- thật sự cũng không còn bận rộn cái gì, như bây giờ cô thật sự mệt mỏi, tốt nhất là nên nghỉ ngơi!

Vũ Tuấn ôm lấy cô bước đến phòng ngủ.

"Thả em xuống, em có thể tự đi được!" Làm vậy giống như anh đang bế em bé! Làm sao có thể vừa bước đi vừa ôm cô thế chứ!

"Tinh nhi, giày của em đâu?" Đường đi đến phòng ngủ không có thảm lót chân. Mặt đá cẩm thạch rất lạnh cô không thể đi chân không được.

"Yaaa..." Hân Tinh lúc này mới phát hiện mình đang đi chân không, bởi vì mới này thấy thảm lông cạnh ghế sa lon gãi lên hết sức thoải mái, cho nên cô mới cởi giày ra đi chân không, cảm thụ xúc cảm mềm mại. Sau đó mọi người đột nhiên đi ra ngoài -- làm cô cũng không nhớ là phải mang giày lại.

"Nhưng..." Nhưng giày cô ở bên cạnh đó, anh có thể kêu cô mang giày vào mà? Nhìn phòng khách cách mình càng ngày càng xa. Hiện tại gọi anh ôm cô đến đó mang giày, so sánh khoảng cách anh ôm cô đến phòng ngủ còn xa hơn. Thôi quên đi.

Thấy cô đang nhìn giày của mình cách mình càng ngày càng xa, khóe miệng Vũ Tuấn bắt đầu cong lên, hân dĩ nhiên biết giày của cô ở đâu nhưng hân muốn cứ vậy ôm cô.

Ôm Hân Tinh lên giường, Vũ Tuấn đắp mền cho cô, cúi người vừa hôn trán cô vừa nói "Ngủ ngon, Tinh nhi!" Ngủ ngon, tình yêu của anh, mơ thấy anh...

Hân Tinh nhắm mắt lại, khóe miệng cong lên mỉm cười. . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lành Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 20

Sáng sớm, ánh nắng ấm áp xuyên qua rèm cửa sát đất chiếu vào phòng, gió hắt nhẹ rèm cửa lên, phản phát trong giấc ngủ của một người con gái.

"Án. . ." Mi mắt mở nhẹ, hiện ra đôi mắt sáng ngời mỹ lệ.

Ngủ thật là thoải mái! Bây giờ là mấy giờ rồi? Ngoài cửa sổ trời đã sáng, hình như mặt trời đã lên từ lâu. Hân Tinh ngồi dậy nghĩ muốn rời giường, thấy cạnh giường đã đặt một đôi giày. Giày của cô... Cô nhớ tối hôm qua nó không có ở đây mà, nói vậy Tuấn đã dậy rồi giúp cô đem nó vào đây? Hôm qua anh có nói muốn cô cùng anh đến công ty! Cô có phải đã ngủ quên rồi không?

Vội vàng mang giày, Hân Tinh chạy vào phòng tắm rửa mặt thật nhanh. Hi vọng không làm trễ giờ của anh.

Mặc xong quần áo, Hân Tinh ra khỏi phòng tìm Vũ Tuấn, vừa đi vào phòng khách liền ngửi thấy mùi thức ăn từ phòng bếp truyền đến.

Quả nhiên, trên bàn ăn đã bày sẵn đồ ăn sáng. Vũ Tuấn bung món cuối cùng bày lên bàn.

"Tinh nhi, đã dậy rồi!" Dưới ánh mặt trời, là một cô gái nhỏ mặc một chiếc váy hồng, nở nụ cười tinh khiết đi về phía hân, thật là một buổi sáng tuyệt vời. Tối hôm qua, hân xem tất cả những văn kiện liên quan đến cô, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề, tại sao Tinh nhi lại mất trí nhớ. Mọi chuyện mặc dù có rất nhiều chỗ khả nghi, tuy nhiên không thể giải thích được nguyên nhân làm cho Tinh nhi bị mất trí nhớ. Đi tới vườn hoa ngồi trên ghế dài suy nghĩ -- một lần nữa rơi vào trầm tư.

Cho đến khi ánh nắng chiếu vào người, hân mới ý thức được cả đêm mình chưa chợp mắt.

Nhìn ánh mặt trời ló ra ở phía chân trời, Tinh nhi chắc cũng gần tỉnh! Hân đi vào phòng khách cầm đôi giày tối hôm qua Tinh nhi để quên, đi tới phòng của cô. Hơi giật mình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đơn thuần đang chìm vào giấc mộng, hân quyến luyến nhìn dung nhan của cô, cô đã khơi dậy được mọi cảm xúc giấu trong lòng hân hai mươi bảy năm qua.

"Bảo bối, dù em có là thuốc phiện, anh cũng nguyện kiếp này trầm mê vào nó...." Dù việc gì liên quan đến cô cũng khiến hắn mừng như điên, hoặc là trầm luân vào tuyệt vọng.

Vũ Tuấn không tiếng động cúi xuống đem giày của cô đặt bên giường, rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Bữa sáng nên ăn gì đây? Bình thường hắn cũng không thường ăn sáng, nhưng bây giờ không phải chỉ có một mình hắn, Tinh nhi tuyệt đối không thể nhịn đói! Phải ăn cái gì đây?

Gọi đầu bếp để làm? Hay là hắn đi ra ngoài mua về? Vũ Tuấn đi đến phòng bếp. Đây là lần thứ hai bước vào nơi này, lần đầu tiên là lúc ngôi nhà xây xong, hắn vào nghiệm thu.

Trong phòng bếp đồ dùng nấu ăn và nguyên liệu được sắp xếp rất gọn gàng. Không thể nghĩ ngờ là do thím Trương đã chuẩn bị! Hắn đến gần phát hiện trên bàn còn có giấy nhắn lại của thím Trương: Vũ Tuấn à, nếu cháu đi vào thấy lời nhắn của thím, đoán chừng là đang suy nghĩ mình sẽ nấu món gì cho Hân Tinh ăn! Trên tủ lạnh thím có dán những nguyên liệu cần có và cách làm...

Hắn có gì mà không thể làm chứ. Dựa theo hướng dẫn của thím Trương, Vũ Tuấn chuẩn bị làm dù đây là lần đầu làm nhưng cũng không khó lắm. "Tinh nhi, tới đây ăn sáng đi!" Vũ Tuấn đi tới, kéo Hân Tinh ngồi xuống, giúp cô rót một ly sữa nóng. "Ném thử xem mùi vị ra sao!"

"Những món này đều do anh làm sao?" Nhìn trên bàn đồ ăn phong phú, Hân Tinh không thể tin được hỏi. Mặc dù cô không hiểu rõ anh nhiều lắm, nhưng anh là con cưng của trời -- làm sao lại biết nấu đồ ăn sáng được!

"Ừ, lần đầu làm, Tinh nhi ném thử mùi vị như thế nào!" Vũ Tuấn thoải mái chén cháo hên rồi đưa đến miệng Hân Tinh chờ cô ném thử.

"Um! Ăn thật ngon!" Thật sự là lần đầu tiên anh làm? Mùi vị không giống với thím Trương nhưng ăn cũng rất ngon!

"Thật không? Vậy thì ăn nhiều một chút!" Vũ Tuấn cũng ném một ngụm mùi vị cũng không tệ. Mặc dù hắn đối với thức ăn mình làm rất có tự tin -- nhưng được cô khen cũng rất thích, đây được coi là một thành công sao! Cảm giác rất tốt đẹp, xem ra hắn phải thường xuyên nấu cho cô ăn.

"Tuấn, bây giờ là mấy giờ rồi, em không phải dậy muộn chứ?" Nhìn qua bộ dạng của anh có vẻ thư thái nhàn nhã, nhưng Hân Tinh vẫn bắt an hỏi.

"Bây giờ đại khái cũng bảy, tám giờ rồi! Anh không có chú ý lắm, Tinh nhi em không dậy muộn, hơn nữa hôm nay chúng ta không đi đến công ty!" Biết cô đang lo lắng cái gì, Vũ Tuấn liền nói.

"Không đi? Tại sao?"

"Tinh nhi còn nhớ Mạc Thiếu Đình chứ?"

"Nhớ..." Vui vẻ chuyện gật đầu.

"Cậu ta tới đây dẫn theo bác sĩ, anh muốn đưa em qua đó để ông ta xem một chút, Tinh nhi em cảm thấy được không?" Hắn không nói cho Hân Tinh biết bác sĩ đó vì cô mà đặc biệt đến đây, hắn không muốn tạo thêm gánh nặng cho cô.

"Được..." Cô cũng muốn nhanh chóng khôi phục trí nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãng Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 21

Hai người ngọt ngào ăn xong bữa sáng, Vũ Tuấn dẫn Hân Tinh đến nhà Mạc Thiếu Đình.

"Bọn họ cũng ở gần như vậy sao?" Ra ngoài cửa đi vài bước là đến rồi, không nghĩ đến nhà của bọn họ lại gần nhau như thế.

"Ừ, ba ngôi biệt thự bên này là nhà của bọn họ." Lúc hắn đang thiết kế ngôi biệt thự, bị ba người này thấy, kết quả là anh phải thiết kế luôn bốn ngôi biệt thự.

Không thông báo cho chủ nhân ngôi biệt thự, Vũ Tuấn đã mở cửa đưa Hân Tinh đi thẳng vào.

"Các anh đều có chìa khóa của lẫn nhau sao?" Cô nhớ hôm qua ba người họ cũng đi thẳng vào nhà Tuấn.

"Bốn ngôi biệt thự này đều dùng cùng một hệ thống bảo an." Đưa Hân Tinh ngồi xuống ghế salon, Vũ Tuấn đang chuẩn bị đi gọi ba người kia, thì phía sau vang lên tiếng nói.

"Các cậu đã tới!" Bởi vì sai lệch mùi giờ Mạc Thiếu Đình nhức đầu không ngủ được, khi nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân liền rời giường, đi phòng khách, quả nhiên nhìn thấy Vũ Tuấn và Hân Tinh đã ngồi ở trên ghế sofa chờ hắn."Chờ tớ một chút!"

"Ừ!"

Rất nhanh, Thiếu Đình rửa mặt đi ra, "Các cậu ăn sáng chưa? Chúng ta đi ra ngoài ăn sáng trước!" Sớm như vậy bọn họ hẳn là chưa ăn!

"Chúng tớ ăn rồi!"

"Vậy sao? Vậy chúng ta trực tiếp đi qua đó, dù sao tớ hiện tại cũng không đói." Biết tâm trạng của Vũ Tuấn đang lo lắng, Thiếu Đình quyết định đi trước ăn cơm sau!

"Được!" Vũ Tuấn gật đầu kéo Hân Tinh đứng lên.

Tốt như vậy sao? Cô nhìn ra được Thiếu Đình còn chưa ăn sáng."Không sao, chúng ta ra ngoài mua đồ ăn trước, sau đó lại đi!"

"Ha ha... Tinh nhi của chúng ta thật là lương thiện sợ anh Đình đói sao?"

"Tinh nhi. . . Hắn không đói bụng, chúng ta có thể trực tiếp đi, hắn sẽ không cùng chúng ta khách khí đâu!"

Mạc Thiếu Đình nghe được như vậy bất đắc dĩ thở dài haizz... đúng là trọng sắc khinh bạn. Hắn chỉ có thể nhận mệnh đi cùng bọn họ ra ngoài, chỉ có trời mới biết hắn bây giờ rất đói bụng!

Trải qua một loạt kiểm tra tỉ mỉ, bọn họ lấy được kết quả: Não bộ, cơ thể tất cả đều rất khỏe mạnh, không có một mầm mống bệnh tật nào

Vậy có lẽ trí nhớ của cô bị mất là vì một nguyên nhân khác, nhưng ít ra cô còn khỏe mạnh! Đây cũng là điều duy nhất Vũ Tuấn quan tâm.

"Bác sĩ tâm lý cũng đã đến, muốn qua đó xem không?" Mạc Thiếu Đình cảm kết quả kiểm tra, hỏi Vũ Tuấn.

"Không cần, tớ nghĩ cô ấy có chuyện muốn trốn tránh, tớ cũng không muốn bắt cô ấy đối mặt! Tinh nhi chắc cũng không muốn người khác mổ xẻ tâm tư của mình... Chỉ cần cô ấy khỏe mạnh là tớ yên tâm rồi!" Cô mất trí nhớ, hắn có thể giúp cô tạo ra những kí ức mới tốt đẹp hơn.

"Ừ, biết rồi! Chúng ta bây giờ có thể đi ăn cơm chưa? Tớ nghĩ chắc bây giờ cậu đã có tâm tình ăn cơm rồi nhỉ!"

"Nói cũng đúng, muốn ăn cái gì?" Biết được cô khỏe mạnh, hắn rốt cuộc cũng có thể yên lòng.

"Chúng ta nên hỏi một chút Tinh nhi muốn ăn thứ gì..."

Hân Tinh đứng ngoài cửa phòng kiểm tra, hai người họ bước ra nhìn cô cười. Kết quả kiểm tra chắc không tệ.

"Tuấn. . . Kết quả như thế nào?"

"Kết quả giống như trước đây, Tinh nhi, em hoàn toàn khỏe mạnh!" Đi lên trước nắm tay cô, Vũ Tuấn cảm thấy rất tốt! Hô hấp cũng trở nên nhẹ hơn.

"Oh..." Kết quả giống trước đây? Vậy là không biết vì sao cô mất trí nhớ và cũng không biết cách nào để lấy lại nó! Kết quả như thế làm cô rất thất vọng, cô từ y tá biết được đây là bác sĩ giỏi nhất. Lần này cũng không có kết quả, có phải cô vĩnh viễn sẽ không hồi phục trí nhớ không, vĩnh viễn sẽ không biết rốt cuộc mình đã xảy ra chuyện gì.

"Tinh nhi, ít nhất em còn khỏe mạnh, về chuyện lấy lại trí nhớ, chúng ta không cần gấp?" Nhìn vẻ mặt Hân Tinh có chút khổ sở, Vũ Tuấn đau lòng an ủi, là hắn sơ sót, hắn không quan tâm, cũng không thể nói Tinh nhi cũng không quan tâm. Đó là trí nhớ của cô, là chứng cứ cho sự tồn tại trước đây của cô, chẳng qua là làm thế nào để giúp cô? Có lẽ Thẩm Nhị có thể giúp.

"Đúng vậy Tinh nhi, hiện tại vui vẻ là tốt rồi! Không cần quan tâm những kí ức trước kia! Có một cơ thể khỏe mạnh thì chúng ta mới có thể tạo ra được những kí ức tốt đẹp!" Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang sầu khổ của cô, Thiếu Đình bắt đầu giống Vũ Tuấn, không tự chủ muốn đi đến bảo vệ, an ủi cô, bỏ qua khuôn mặt đang nhàu nhĩ bên cạnh.

"Vâng!" Hiện tại nghĩ nhiều cũng vô ích, nên thuận theo tự nhiên! Ít nhất bây giờ cũng không sao, Hân Tinh nhìn người đàn ông bên cạnh đang lo lắng! Cố gắng nở một nụ cười tươi, cô cảm thấy được cưng chiều thấy là tốt! Cuộc sống bây giờ thật sự đã rất tốt rồi!

Mây đen bay đi, ba người cười nói rời khỏi bệnh viện. . . Hai người cùng nhau đi ăn trưa còn có một người chưa ăn sáng đi theo!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãnh Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 22

Ba người ăn xong cơm trưa, Mạc Thiếu Đình nói có việc bận nên đi trước.

Vũ Tuấn quyết định đưa Hân Tinh đi dạo một chút.

"Tinh nhi, mệt không?" Sợ lúc buổi sáng mấy loại kiểm tra sức khỏe sẽ làm cô cảm thấy mệt mỏi, Vũ Tuấn hỏi.

"Không mệt. . ."

"Vậy chúng ta không về nhà vội, anh dẫn em đi dạo phố một chút!"

"Xế chiều anh cũng không đến công ty sao? Không đi làm thì không hay cho lắm. Như vậy công ty có thể xảy ra vấn đề gì hay không?" Hai ngày này anh ấy cũng không đi đến công ty rồi, ngay cả một cú điện thoại cũng không có. Anh không phải là tổng giám đốc sao? Phải nên bận rộn công việc mới phải?

"Nếu như công ty bởi vì hai ngày vắng mặt của anh mà xảy ra vấn đề, như vậy công ty mới thật sự có vấn đề! Cho nên Tinh nhi, em không cần lo lắng, bây giờ em muốn đi đâu chơi?"

"Em không biết nơi nào hay để chơi..."

"Tớ biết!" Mới cùng bạn đi dạo phố xong Thẩm Nhị đã nhìn thấy hai người trên đường.

Anh hai sao không đi làm? Nếu anh ấy không đi làm vậy cô phải làm sao, anh hai đúng là người khi yêu bắt chấp sự nghiệp! Aizz ~ Cô phải suy nghĩ một chút về tài chính của mình rồi! Phải tìm cái gì đó đầu tư mới được! Nói không chừng có ngày anh hai cũng chẳng còn gì để cứu tế cho cô!

Thẩm Nhị qua đường muốn chào hỏi hai người, cô nghe thấy bọn họ đang thảo luận tìm một chỗ để vui chơi, đi ra ngoài chơi? Xế chiều cô cũng không có việc gì, có thể cùng bọn họ đi chơi rồi!

"Thẩm Nhị! Sao cậu lại ở đây?" Phía sau đột nhiên vang lên tiếng của Thẩm Nhị, Hân Tinh kinh ngạc hỏi.

"Theo dõi hai người... aizz ~ Tớ nói giỡn đấy!" Nhìn bộ dạng ngạc nhiên của Hân Tinh! Ô ~ đúng là con nhỏ không có lương tâm mà. Có anh hai rồi thì không cần cô nữa. Ách ~ quên mất anh hai còn đang ở đây! Anh ấy là người không thích nói giỡn.

"Em cùng bạn đi mua đồ, lúc chia tay vừa vặn nhìn thấy hai người!"

Thấy Thẩm Nhị khi nhìn mình thì thay đổi sắc mặt, Vũ Tuấn không khỏi cau mày -- bình thường Thẩm Nhị cũng sợ hấn như vậy sao? Hấn nhớ mình chưa làm gì quá đáng mà! Chỗ nào có vấn đề rồi?

Biết rồi, biết rồi! Là cô không có mắt, ngại cô làm bóng đèn chứ gì? Nói như thế nào cũng là nhờ cô mà hai người quen biết nhau! Lúc này Thẩm Nhị đang thấy Vũ Tuấn nhú mày, trợn mắt nhìn mình.

"Đúng rồi, tớ nhớ ra xế chiều tớ còn có việc khác, anh hai, em đi trước. . .Hân Tinh bye." Quăng cho Hân Tinh ánh mắt ai oán, Thẩm Nhị xoay người rồi đi.

"Thẩm Nhị. . ." Sao vậy, cùng đi chung không phải vui hơn sao! Nhìn nét mặt của cậu ấy rõ ràng cũng rất muốn đi! Hân Tinh thu hồi ánh mắt đang nhìn Thẩm Nhị, ngẩng đầu lên nhìn 'tội phạm' gây ra chuyện này.

"Tuấn, tại sao? Thẩm Nhị cùng chúng ta đi chơi không phải vui hơn sao! sao lại để cậu ấy rời đi?" Sao lại có vẻ mặt này! Thẩm Nhị là em gái của anh mà!

"Tinh nhi, anh không nói con bé rời đi." Hấn còn đang suy nghĩ vấn đề kia, thì Thẩm Nhị đã nói có việc liền xoay người rời đi, hấn còn chưa kịp gọi lại, giờ Tinh nhi lại nói hấn làm khó con bé.

Mà bây giờ cũng không cần gọi nữa. Nhìn cảnh tượng đang xảy ra ở xa kia, Vũ Tuấn trầm nghĩ.

"Đúng là anh chưa nói cậu ấy rời đi, nhưng nét mặt của anh rõ ràng là có ý tứ đó!" Trên mặt rõ ràng viết: "Hiện tại anh rất mất hứng, đề nghị em hãy rời đi!"

"Tinh nhi, anh chỉ là đang suy nghĩ một vài việc, tuyệt đối không phải như những gì em nghĩ!" Ha ha. . . Cô gái nhỏ này bởi vì chuyện này mà tức giận sao? Cứ như vậy, chỉ có hai người bọn họ không tốt sao?

Hân Tinh tỉ mỉ quan sát nét mặt của anh -- vẻ mặt bây giờ của anh rất thành khẩn! Không giống như đang nói láo. Nói như vậy chính là -- các cô đã đoán sai?

"Nhưng.. em biết rồi! Cũng bởi vì nét mặt của anh dễ làm người khác hiểu lầm, cho nên mọi người mới nói tính khí của anh không tốt!" Nhất định là như vậy! Vì vậy anh hay bị hiểu lầm! Anh cũng thật đáng thương, rõ ràng mình không có ý đó, lại hay bị người khác hiểu lầm!

"Tuấn, anh yên tâm, lần sau còn có người hiểu lầm anh nữa, em nhất định sẽ giúp anh giải thích!" Nếu anh không muốn làm! Vậy thì cô sẽ giúp anh! Cô

sẽ không để người khác hiểu lầm anh.

"Cám ơn em, Tinh nhi." Nhẹ nhàng hôn lên chính giữa hai lông mày đang cau lại của cô, cô đang vì hấn đau lòng sao? Bảo bối! Giải thích? Dù sao đây là sự thật tính tình của hấn quả thật không tốt...

"Được rồi chúng ta đi thôi!" Hôm nay hấn sẽ dẫn cô đi chơi! Ngày mai cô sẽ cùng anh đi làm, cô chắc sẽ cảm thấy nhàm chán! Nên hôm nay phải để cô chơi thật vui mới được.

"Vâng!" Lúc này mọi nơi đối với cô đều rất mới mẻ, trong lòng tràn ngập sự tò mò.

Cô còn còn nhớ trong vườn hoa của nhà tổ Hán gia có rất nhiều bức ảnh chụp cảnh, nhìn vào làm cho người ta mê muội, dù là công trình kiến trúc hay những cảnh thiên nhiên đồ sộ. Cô đều muốn tận mắt nhìn thấy chúng.

Cả buổi chiều, Vũ Tuấn đưa Hân Tinh đi khắp nơi ở Đài Bắc. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mừng rỡ bên cạnh, lòng Vũ Tuấn tràn đầy cảm giác hạnh phúc. Xem ra bảo bối của hấn cũng rất thích đi du lịch. Có khi cô cũng sẽ yêu thích chụp ảnh?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãnh Khóe Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 23

Sáng hôm sau, Vũ Tuấn không ngạc nhiên chút nào khi thấy những nguyên liệu tươi mới sắp xếp gọn gàng đang chờ hấn đến nấu. Thím Trương thật đúng là tỉ mỉ nhưng lại một lần nữa mất tích hoàn toàn... Làm cho người ta không biết thím ấy đến khi nào đi khi nào.

Hai người ăn xong bữa sáng rồi cùng nhau lên ô tô đi đến công ty.

Rất nhanh xe đã đến trung tâm thành phố, dừng trước tòa kiến trúc ba mươi lăm tầng.

Vũ Tuấn xuống xe, ôm thắt lưng Hân Tinh đi vào trong. Bỏ qua tất cả mọi người trong đại sảnh đang dùng ánh mắt ngạc nhiên đứng thẩn ra nhìn họ, hấn chỉ chú ý đến phản ứng của cô gái trong lòng, vì cô giới thiệu công ty, chức vụ làm gì của các tầng lầu.

Vũ Tuấn trực tiếp đưa Hân Tinh vào trong thang máy chuyên dụng đi thẳng lên tầng ba mươi lăm - phòng làm việc của tổng giám đốc.

Đi vào thang máy, Hân Tinh nhìn ra ngoài cửa kính, nơi này thật là cao! Đứng đây cũng thấy được toàn bộ Đài Bắc. Nhìn xuống dưới cảm giác được thang máy càng ngày càng lên cao.

"Cái này, Tuấn."

"Sao vậy Tinh nhi?"

"Nơi này sẽ không bị cúp điện chứ?" Cô còn nhớ thím Trương đã từng nói, tất cả các thiết bị điện đều cần điện mới vận hành được, nếu như bị cúp điện mọi thứ sẽ không hoạt động! Vừa nhìn cái thang máy này là biết có sử dụng điện, cao như vậy, nếu bị cúp điện thì phải làm sao?

"Ha ha. . . . Tinh nhi, anh không biết, tòa nhà này chưa bao giờ cúp điện, sau này thì không biết có hay không. Thím Trương nói cho em biết về việc cúp điện sao?"

"Vâng!" Cười đã chưa? Cô cảm thấy vấn đề này rất nghiêm trọng mà!

"Nếu thím Trương nói đến cúp điện chắc là có liên quan đến mẹ anh, mẹ anh không những làm được như thế mà còn có khả năng làm nổ tung tòa nhà này!" Nếu có cúp điện thì chẳng qua là chuyện nhỏ bà làm thôi.

"Cho nên không có khả năng cúp điện ! Cho dù bị cúp điện, tòa nhà cũng có máy phát điện dự trữ, có thể bảo đảm dung lượng điện cho cả tòa nhà." Hấn buồn cười trả lời vấn đề của bé con. Ha ha. Tinh nhi của hấn sao lại đáng yêu như thế!

"Ồ, vậy sao." Hóa ra nãy giờ cô đang hỏi một vấn đề cực kì ngu ngốc. Thật là quá mất mặt!

Trong góc, có một cặp mắt ác độc nhìn chằm chằm vào cô gái đang ngượng ngùng rút vào lòng người đàn ông...

Tiến vào phòng làm việc, Vũ Tuấn lôi kéo Tinh nhi đến cánh cửa ngầm sau bàn làm việc của tổng tài.

Đẩy cửa ngầm ra, một gian phòng ngủ ba mươi mét vuông hiện ra trước mắt. Trong phòng ngủ trang bị đầy đủ thiết bị vận động thể dục và dàn âm thanh. Bất mắt nhất là ngay giữa phòng có đặt một chiếc giường siêu lớn.

"Gian phòng này là nơi anh dùng để nghỉ ngơi, Tình nhi lúc nào em mệt mỏi có thể vào phòng này nghỉ ngơi có biết không?"

Tuy nói cả tòa nhà này có rất nhiều chỗ để cô khám phá, nhưng cô ở đây giết thời gian có vẻ tốt hơn. Tâm tư của hần muốn cô lúc nào cũng có trong tầm mắt mình, dù là cách một tấm cửa, nhưng hần cũng sợ cô cảm thấy buồn chán.

"Em biết rồi!" Có một chỗ nghỉ ngơi cũng không tệ! Ở bên ngoài làm việc mệt mỏi, vào đây có thể buông lỏng cơ thể, nhất là cái giường mềm mại thoải mái này, nhìn thôi là đã muốn ngủ rồi!

Đi ra khỏi phòng ngủ, Vũ Tuấn đặt Hân Tình ngồi ngay ngắn trên sa lon.

"Bây giờ, em muốn làm cái gì nào, Tình nhi?" Đứng trước mặt Hân Tình Vũ Tuấn hỏi.

"Làm cái gì? Có thể làm được gì đây? Em không giúp gì được cho anh!" Lúc đầu cô nghĩ có thể dọn phòng giúp anh! Nhưng nhìn phòng làm việc này hoàn toàn không cần cô đụng tay vào. Trừ việc đó ra cô không biết làm gì nữa.

Ai... Đột nhiên cảm giác mình thật vô dụng!

"Ý anh là, em muốn làm gì để giết thời gian! Ví dụ như xem chút đồ."

"Xem chút đồ? A! Đúng rồi, em muốn xem abum ảnh của anh!" Đó là thứ cô cảm thấy rất hứng thú, hơn nữa cũng là thứ duy nhất cô có thể xem hiểu!

"Abum ảnh? Được, Tình nhi em rất thích chụp ảnh sao?"

"Mặc dù em không biết chụp, nhưng lại rất thích."

"Vậy khi nào có thời gian anh sẽ dạy em cách dùng!" Ha ha. . .Quả nhiên có thích chụp ảnh.

"Tuấn có sao? Tốt quá, cái gì anh cũng có sao? Thật là lợi hại!" Piano cũng là, máy ảnh cũng có, còn có thể thiết kế kiến trúc.

Vũ Tuấn cúi xuống như chuồn chuồn lướt nước (hời hợt) hôn lên môi của cô, xoay người nhấn phím gọi nội tuyến. Tình nhi mới lợi hại, lợi hại đến nỗi anh nguyện ý thân phục dưới chân em, móc lục phủ ngũ tạng ra để đổi lấy tình yêu của em.

Ở trước mặt em anh cái gì cũng không biết, chỉ biết yêu em! Nếu như có thể, anh nguyện ý dùng mạng sống của mình để đổi lấy em.

Tình nhi thân yêu, anh đem mạng mình cho em có được không, em chỉ cần cho anh tâm của em. Từ lâu anh đã khát vọng có được tình yêu của em.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lành Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 24

"Cốc cốc..." Tiếng gõ cửa vang lên.

"Tổng giám đốc." Trương Mị Nhi đẩy cửa vào. Đi thẳng đến trước mặt Vũ Tuấn, mắt nhìn thẳng, làm như ở đây không có sự tồn tại của Hân Tình.

"Tổng giám đốc, đây là những văn kiện của hai ngày trước cần được xử lý: giấy tờ, hạng mục, còn những thứ này là hôm nay. . ."

"Ừ, Tình nhi tới đây, cô ấy là thư ký của anh, Tình nhi nếu là có việc gì bất tiện không thể nói cùng anh, thì hãy tìm thư ký Trương nhờ giúp đỡ!" Vũ Tuấn kéo Hân Tình đến bên cạnh giới thiệu Trương Mị Nhi cho cô làm quen. Hần biết, mặc dù hần nguyện ý giúp cô mọi việc, nhưng cô bé này hay xấu hổ, những chuyện xấu hổ nhất định sẽ không mở miệng hỏi hần, đều là phái nữ Trương Mị Nhi có lẽ sẽ giúp được cô.

"Vâng, được. . . Chào cô, tôi tên Hân Tình, sau này làm phiền cô!" Trước mặt cô là một cô gái tràn đầy tự tin, trong lòng cô nổi lên mong muốn, hy vọng có một ngày cô cũng giống như cô ấy cả người toát ra sự tự tin.

"Chào cô, Hân Tình. Tôi tên là Trương Mị Nhi. Rất hân hạnh được biết cô! Có cái gì cần cứ nói với tôi!" Trương Mị Nhi mỉm cười hướng Hân Tình gật đầu.

"Thư ký Trương, lấy album ảnh chụp đem đến đây, còn nữa hãy mua một chút đồ ăn vặt và nước trái cây! Được rồi, cô đi ra ngoài đi!" Dặn dò xong mọi việc, Vũ Tuấn tiếp tục cùng Hân Tình đi đến sofa, ôm cô để lên đùi mình đùa giỡn."Vâng. . ." Nói xong, Trương Mị Nhi cúi đầu lui ra ngoài.

Hừ, cô ta rất đặc biệt sao? Còn thân mật như vậy... Dẫn cả bạn gái đến công ty! Thật giống như thay đổi thành một con người khác! A~~ Vũ Tuấn! Thì ra anh cũng là một người ôn nhu như vậy? Vậy thì em càng không thể buông tay!

Hân Tinh! Cô rốt cuộc là ở đâu xuất hiện? Dù cô là người như thế nào, tôi cũng sẽ khiến cô phải hối hận vì những việc xảy ra hôm nay, cô không nên quen biết Vũ Tuấn. . . Hãy hưởng thụ thật tốt những ngày này đi! Trong tương lai người bước đi bên cạnh Tuấn chỉ có thể là tôi! Chuẩn bị xong mọi thứ được dặn dò, Trương Mị Nhi đẩy cửa vào nhìn thấy hai người đang dán vào nhau, nhanh chóng điều chỉnh vẻ mặt của mình.

"Tổng giám đốc, đây là đồ mà ngài cần." Đem mọi thứ đặt lên bàn sô pha.

Trương Mị Nhi mỉm cười nhìn Hân Tinh "Còn đây là tạp chí phụ nữ mọi người thường thích xem, tôi cũng thuận tiện cầm vào một ít, Hân Tinh xem một chút có thích hay không? Bình thường cô thích gì cứ nói tôi, tôi sẽ mua giúp cô!"

Ách Nhìn cuốn tạp chí Trương Mị Nhi đưa cô, cô chỉ có thể hiểu được hình ảnh trong đó! A. . . Những người này sao mặc đồ ít vải vậy, còn làm những động tác kì quái?

Vũ Tuấn nhướn mày vừa muốn mở miệng khiển trách cô ta! Tay lại bị một đôi tay nhỏ bé đè xuống trấn an.

"Cảm ơn cô, Mị Nhi. Nhưng là những thứ này tôi xem không hiểu! Tôi cũng không biết những thứ này. . ." Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ bất đắc dĩ, những chữ trong này cô đọc không hiểu.

"A, tôi không có ý gì khác, tôi nghe cô nói quốc ngữ[1] rất tốt, tôi còn tưởng rằng cô là người Đài Loan! Vậy Hân Tinh cô cần những cuốn sách có chữ anh ngữ sao?"

[1] quốc ngữ: ngôn ngữ thống nhất của Trung Quốc

"Hả...?" Chữ anh ngữ?

"Thư ký Trương! Cô có thể cầm những thứ này đi ra ngoài rồi!" Hân lần đầu tiên phát hiện, thư ký của hân giờ đã thay đổi thành người khác! Trước giờ không biết cô ta lấm mồm như vậy!

"Vâng. . ." Nhìn người đàn ông đột nhiên thay đổi sắc mặt, Trương Mị Nhi rốt cục phát hiện hân đang không vui. Cầm lấy mấy cuốn tạp chí đi ra ngoài.

"Ai. . ." Đột nhiên tức giận. . . Đúng là không có lễ độ, người ta có lòng tốt mà. Hân Tinh thở dài.

Người đàn ông một giây trước còn vẻ mặt hung thần ác sát, lập tức thay đổi vẻ mặt nhìn cô "Tình nhi, sao vậy?" Trương Mị Nhi chết tiệt!

"Anh. . ."

"Anh? Anh thì sao?"

"Không có lễ độ!"

"Không có lễ độ?"

"Đúng! Rất không có lễ độ! Mị Nhi cũng là có lòng tốt! Sao anh lại làm vậy! Cô ấy không biết em bị mất trí nhớ. Em không hiểu trong đó viết gì cũng đâu phải lỗi của cô ấy! Anh vừa rồi đã hù dọa người ta! Về mặt lúc đó của anh thật đáng sợ!"

"Ha ha. . . Hù dọa em rồi sao? Tình nhi?"

"Ách. . . Đương nhiên!" Dù không sợ như cô cũng nói là cô sợ, vì anh làm thế không tốt! Phải sửa!

"Vậy anh sẽ đến an ủi tâm hồn đang kinh sợ của em!" Điều chỉnh lại tư thế ngồi của cô trên đùi mình, làm hai người mặt đối mặt, một tay vòng qua ôm eo cô, kéo cô sát vào người, một tay khác đỡ cổ cô từ phía sau. Vũ Tuấn hôn lên đôi môi đỏ mọng đang dụ dỗ hân hái xuống.

"A."

Cô kinh ngạc kêu một tiếng, hân thừa cơ tiến quân thần tốc, dùng lưỡi tách hàm răng trắng ra, xâm nhập vào khoang miệng ẩm ướt ươn ướt, cùng cô quần lấy, mút hết chất mật trong khoang miệng cô, quả nhiên ngọt ngào giống như những gì hân tưởng. Tình nhi của anh.

"Hô hấp. Bảo bối!" Dù chưa thưởng thức đủ vẻ đẹp của cô, nhưng Vũ Tuấn bắt buộc mình ngừng lại nếu không sẽ mất kiểm soát. Xem ra bảo bối của hân không biết khi hôn phải hô hấp như thế nào.

Anh. . . Cô không biết phải phản ứng như thế nào, nụ hôn lần này không giống như lần trước, không còn là đơn thuần tiếp xúc, mà là. . . Trời ạ! Cô không thể hô hấp được.

Hân Tinh đang cảm thấy mình sẽ ngất đi vì thiếu ô xi, Vũ Tuấn rốt cục quyền luyến rời khỏi môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãnh Khóc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 25

Vũ Tuấn vỗ về lưng Hân Tinh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không biết vì xấu hổ hay vì thiếu ô-xi mà khuôn mặt đỏ hồng, còn có đôi môi được hân thương yêu qua cũng thành như vậy. Hân không biết sự tự chủ của mình còn chống được bao lâu, dường như vừa chạm vào cô, hân không còn biết cái gì là sự kiềm chế nữa.

"Em . . Em đi tìm thư ký Trương. . ." Hô hấp! Cô cần hô hấp, mà sao hơi thở của cô lại yếu như vậy? Nhất định là do vừa rồi bị anh hút sạch! Tốt nhất là cô nên tránh đi một lát.

Hân Tinh từ trên đùi Vũ Tuấn nhảy xuống, không cho hân có cơ hội cự tuyệt, một mạch chạy ra ngoài cửa.

". . ." Ha ha ~ nhìn Hân Tinh như thỏ con linh hoạt nhảy xuống đùi hân chạy ra khỏi phòng. Động tác thật lưu loát, làm liền một mạch. . . Lần sau anh sẽ không cho em cơ hội chạy thoát khỏi anh nữa đâu, bảo bối!

Hồ... Không khí trong phổi đều bị anh hút sạch hết, phải đi ra ngoài hít thở không khí mới được!

Ở ngoài phòng làm việc, tìm Hân Tinh bình tĩnh được một chút lại bắt đầu đập cuồng loạn, hướng phòng thư ký đi tới.

Ách, tất cả người ở đây đều là thư ký của Tuấn sao? Nhìn vào trong phòng, có khoảng bảy, tám người! Bận rộn đi qua đi lại. Cô đi vào như vậy có quấy rầy mọi người làm việc không?

"Tiểu thư, xin hỏi cô là?" Chỉ lo đầu thôi Hân Tinh vẫn bị người khác phát hiện.

"A, Tôi là Hân Tinh. . . ." Hân Tinh theo phản xạ lập tức đứng thẳng người dậy.

"Xin hỏi cô có chuyện gì không? Nơi này không thể tùy tiện ra vào!" Là nhân viên mới sao? Bảo vệ dưới lầu đang làm cái gì thế, sao có thể tùy tiện để người khác ra vào như vậy.

"Không có việc gì. . ." Thật là người nghiêm khắc nha! Có việc cô cũng không dám nói. . .

"Không có việc gì? Phiên cô lập tức đi xuống dưới. . . ."

"Hân Tinh! Làm sao cô lại tới đây? Thư ký Trần, trở lại bàn làm việc của cô đi!" Xôn xao bên này đã dẫn đến sự chú ý của Trương Mị Nhi.

Thật ra khi Hân Tinh đến cô ta đã phát hiện ra, chẳng qua lúc thấy Hân Tinh lạc lõng ở đây một mình, làm trong đầu cô ta sinh ra ý niệm muốn xem kịch vui. Cho đến khi nhìn đủ rồi cô ta mới đi đến khiển trách Trần Quyên.

"Có phải đã quấy rầy đến mọi người không?" Vũ. . . Thấy vẻ mặt ôn hòa của Trương Mị Nhi, Hân Tinh cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

"Không có, hiện tại không có việc gì gấp! Tìm tôi có việc?"

"Ừm, tôi muốn hỏi là cô có thể tìm cho tôi sách để học chữ không?" Cảm giác không thể hiểu những gì người khác ghi rất kỳ quái, rất không dễ chịu. Hân Tinh nghĩ trước khi khôi phục trí nhớ nên học chữ viết! Mặc dù Thẩm Nhị đã nói khi cô khôi phục trí nhớ sẽ hiểu những chữ đó viết gì, dù sao cũng là tốt nghiệp đại học ra! Nhưng ai biết được lúc nào mới có thể khôi phục trí nhớ.

"Sách học chữ? Từ điển phiên dịch sao? Là tiếng nước nào?"

"Không phải. . . Chỉ cần tiếng Trung phổ thông thôi!"

"Được, tôi biết rồi, mà để biết đọc biết viết thì cô cần một người dạy như vậy sẽ nhanh hơn! Cô có thể đến đây mọi lúc, tôi sẽ dạy cho cô. Đi vào thôi, tôi giới thiệu cô cho mọi người biết."

Trương Mị Nhi đưa Hân Tinh đến phòng thư ký.

"Mọi người chú ý, giới thiệu với mọi người! Đây là bạn của tổng giám đốc!"

"Xin chào mọi người, Tôi tên là Hân Tinh."

"Mọi người sau này hãy chiếu cố Hân Tinh nhiều hơn."

"Chào cô, tôi tên là."

"."

Sau đó Trương Mị Nhi yêu cầu người khác đi mua một bộ sách, Hân Tinh thì ở trong phòng thư ký cùng mọi người nói chuyện phiếm.

Tinh nhi đi ra ngoài lâu như vậy rồi sao vẫn chưa về.

Trong phòng làm việc, cứ một phút là hân lại nhìn đồng hồ một lần, đây là lần thứ hai mươi hân nhìn chăm chăm vào nó rồi, chuyển mắt nhìn qua cánh cửa, rốt cục hân cũng mất hết kiên nhẫn. . . .

Đi đến phòng thư ký bên cạnh, Vũ Tuấn đã nghe được tiếng nói dễ nghe của người trong lòng.

"Àn. . . Nói chuyện rất vui sao? Tinh nhi. . . ." Nhìn cô bé của hân được các thư ký bao xung quanh. À. . . Không ai làm việc sao! Bảo bối của hân thật là có mị lực.

"Tổng giám đốc!" Đột nhiên có người xuất hiện ở cửa, hù mọi người lập tức đứng dậy, cố gắng hỏi tường lại vừa rồi các cô đang làm gì có lỗi hay không! Nếu có, để ông chủ bắt được thì không có chuyện nào tệ hơn chuyện này.

Anh, anh, anh sao lại ra đây?

"Quay về thôi. . ." Đi vào phòng thư ký, Vũ Tuấn ôm Hân Tinh đang ngồi trên ghế đi ra ngoài.

"Em có thể tự đi được! Thả em xuống!" Ô. . . Thấy mọi người dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, Hân Tinh mới phát hiện anh đang ôm cô. Đáng ghét, thật mất thể diện mà. . .

"Được, được, Tinh nhi của chúng ta có thể tự đi được. . ." Vũ Tuấn không để ý đến sự gầy gù của cô, dùng sức nắm chặt hông cô đi thẳng về phòng.

Vào phòng tổng giám đốc, Hân Tinh lập tức chạy đến ghế sofa ngồi xuống. Vũ Tuấn cùng đi theo tới, ôm cô để lên đùi.

"Tinh nhi em đi tìm thư ký Trương làm gì vậy?" Chỉ đơn giản nói chuyện phiếm thôi sao?

"Dạ, nhờ cô ấy giúp em mua sách, là sách học chữ!"

"Tinh nhi muốn học, để anh dạy em là tốt nhất!"

"Nhưng anh rất bận nha. . ."

"Chuyện liên quan đến em là chuyện anh muốn bận rộn nhất!" Chỉ cần cô rời khỏi tầm mắt của hân một thời gian ngắn, hân liền không nhận được bắt đầu đi tìm cô, còn có thể làm việc khác nữa sao. Rốt cục hân cũng hiểu rõ vì sao ba giao công ty lại cho hân quản lý sớm như vậy. . .

"Không nên, người khác sẽ nhìn thấy, không hỏi được thư ký Trương thì em sẽ hỏi những thư ký khác, mấy người đó cũng không tệ!" Mặc dù lúc đầu thư ký Trần rất hung dữ, nhưng lúc sau đối xử với cô tốt lắm.

"Tinh nhi không thích anh đi theo sao? Ai~. . ."

"Không có! Không có! Em rất thích anh đi theo, nhưng anh đang rất bận. Không thể như vậy! Làm thế sẽ quấy rầy đến anh, nên để một mình em đi là được rồi!" Cô không thể để mẹ Hân khi trở về biết được do cô làm hại mà công ty xảy ra vấn đề!

Cánh tay bên hông cô siết chặt, bảo bối của hân cũng biết 'khi dễ' hân nữa "Không muốn anh đi theo! Được, Tinh nhi muốn như thế nào thì làm thế đó đi. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãng Khố Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chương 26

Không lâu sau, Trương Mị Nhi đưa đến những cuốn sách Hân Tinh cần.

Hân Tinh ngồi ở trên ghế sofa bắt đầu học, "Hử. . . . Cái này đọc như thế nào? Đi hỏi mọi người thử!" Nhưng cũng không thể lại chạy ra ngoài, hơn nữa mấy cô ấy cũng phải làm việc, cô đến quấy rầy họ thật sự không tốt.

"Tình nhi, không hiểu chỗ nào?" Vũ Tuấn lại một lần nữa để công văn xuống, đi đến hang ổ của Hân Tinh hỏi.

"Nha, anh đến khi nào vậy!" Hân bước đi sao không phát ra tiếng gì, chỉ mỗi khi anh lên tiếng nói chuyện cô mới phát hiện ra! Nếu không là cô cứ ngồi yên đây rồi.

"Mới vừa đến, để anh xem một chút có giúp được gì không." Thật ra hân đã đến đây được một lúc, nhưng cô không có phát hiện ra, có thể thấy được hân một mực chú ý đến cô, mà cô một chút cũng không quan tâm hân đang làm cái gì!

"Anh đừng lúc nào của qua đây, công văn, họp đồng của anh xem xong chưa?"

"Những thứ kia làm sao đẹp nhất bằng Tình nhi! Những dấu này em có biết là gì không?" Vũ Tuấn chỉ vào dấu chấm hỏi trong sách.

"Lúc trước chưa ai dạy em cả, mà cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, đợi đến lúc anh hết bận rộn, em sẽ đến hỏi anh có được hay không?" Anh bận nhiều công việc như vậy còn dành thời gian chạy qua đây xem cô.

"Được được, Tình nhi không nên để quá mệt mỏi, cũng đã đến giờ ăn trưa rồi. Cần nghỉ ngơi một chút! Tình nhi buổi trưa muốn ăn cái gì?"

"Nhanh như vậy?" Buổi trưa? Cô cảm giác mình mới ngồi học không lâu mà! Nên giờ một chút cô cũng không đói bụng!

"Ừm..." Hân còn ngại chậm đây!

"Em không đói bụng."

"Không đói cũng phải ăn cái gì đó." Mặc dù hiện tại ôm cô cảm giác hết sức thoải mái, nhưng hân vẫn thấy cô gầy, muốn nuôi cô mập thêm chút nữa.

"Được rồi, vậy ăn gì cũng được!" Buổi trưa, hai người tới một nhà hàng Pháp.

Bồi bàn vì bọn họ mở cửa, quản lý rất nhanh tới, nở nụ cười dò hỏi: "Hân tiên sinh, ngài đã tới! Hôm nay vẫn ngồi chỗ cũ sao?"

"Ừ!"

Ngồi vào bàn, Hân Tinh bắt đầu cẩn thận đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Mọi thứ ở đây được trang hoàng vô cùng xa hoa, xung quanh tràn đầy hơi thở quý tộc, bên trong phòng ăn mặc dù có rất nhiều khách, nhưng là lại hết sức yên tĩnh, mỗi bàn đều có vách ngăn đảm bảo sự riêng tư của khách.

Nhất là chỗ bọn họ đang ngồi, từ bên ngoài nhìn vào, nơi đây là một góc chết[1]. Nhưng khi ngồi xuống thì có thể nhìn thấy mọi chuyện xảy ra bên ngoài.

[1] góc chết: bên ngoài không nhìn thấy được bên trong.

"Hân tiên sinh, thực đơn như cũ sao? Hai phần." Bồi bàn đứng ở thích hợp khoảng cách nơi hỏi thăm.

"Ừ, ở trong đó một phần cộng thêm điểm tâm ngọt!"

"Vâng, xin chờ một lát!"

"Ăn những thứ này cũng phải dùng dao nĩa sao?" Trừ những lúc ăn cơm ở Hàn gia, những nơi khác đều dùng dao nĩa, ăn Pizza cũng dùng, bữa sáng chỉ có một chút thức ăn cũng phải dùng.

"Đúng vậy, Tình nhi em không thích dùng dao nĩa sao?" Chỉ cần cô không thích, hân một chút cũng không ngần ngại đem những dụng cụ này đổi thành đĩa.

"Không phải, dùng rất tốt. Chẳng qua là thắc mắc thức ăn của người ngoại quốc tại sao không dùng đĩa mà thôi!" Ách. Bất quá cô cũng cảm thấy những món này không dùng đĩa là đúng.

Nhìn mọi người xung quanh ăn, một tảng thịt bò lớn -- nếu dùng đĩa chẳng phải gấp lên rồi gặm sao? Vậy nên dùng dao nĩa là hợp lý nhất.

Rất nhanh từng món được bày lên bàn.

"Đồ ăn ở đây thật ngon! Cũng rất đẹp mắt! Ha ha. . . ." Mỗi khi bụng một món mới lên, Hân Tinh cũng sẽ thưởng thức một chút, nó tinh xảo như vẽ, mỗi món đều giống một kiệt tác nghệ thuật.

"Đây là món gì? Ăn ngon quá đi!" Lại rất hợp vị giác!

"Tuyệt hoa"[2]. Dùng để tăng khẩu vị, cho nên không thể ăn nhiều! Nếu không một hồi sẽ tương bụng. . . ." Nhìn thấy trên mặt cô viết rõ dòng chữ "Em muốn ăn thêm một phần nữa", Vũ Tuấn cười nói.

[2]ảnh bên dưới

"Ách, biết rồi. . ." Anh làm sao biết cô muốn ăn thêm vậy?

Một bữa trưa kéo dài, Hân Tinh nhìn đồng hồ đeo tay. Gì! Ngồi đây ăn mất hai tiếng rồi.

"Tuấn. . . Món ăn còn chưa lên hết sao? Em đã ăn no rồi, chúng ta có phải đã ăn quá lâu rồi không?" Cứ tiếp tục như vậy, xế chiều sao đi làm được?

"Rất nhanh sẽ đưa lên, phía sau còn có rất nhiều điểm tâm ngọt! Tinh nhi không muốn nếm thử sao?" Để làm những món Pháp rất tốn thời gian, nhìn bộ dạng đáng yêu khi ăn của cô, đối với hắn mà nói đó là một loại hưởng thụ.

Vũ Tuấn cầm khăn ăn nhẹ nhàng lau khô miệng dính thức ăn của Hân Tinh.

"Ừm. . . em không còn bụng ăn tiếp nữa, em thật sự ăn không vô!" Mỗi một món ăn đều rất nhỏ và tinh xảo, làm cô chỉ muốn ăn sạch hết. . . nhưng từ đó đến giờ ăn cũng khoảng chín món rồi!

"Được. . ." Vũ Tuấn gọi bồi bàn tới.

Hân Tinh rốt cục cũng bắt đầu ăn món cuối cùng trong bữa trưa hôn nay!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãng Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 27

Xế chiều, trở về công ty.

Từ trên lầu an ninh Trương Mị Nhi nhìn chăm chú vào Vũ Tuấn đang đi vào thang máy lên lầu.

Còn người đàn bà kia, cô đã cho người đi điều tra, xuất thân bình thường, có cuộc sống nhàn rỗi, cha mẹ rất thích đi du lịch, thám hiểm. Năm nay hai mươi một tuổi, người Đài Loan, mới vừa tốt nghiệp đại học.

Về việc cô ta không biết chữ, nguyên nhân căn bản không phải vì là người ngoại quốc, mà là tự nhiên mất trí nhớ không rõ nguyên nhân.

Vốn đang lo lắng, người phụ nữ thoát nhìn vô hại này đang giả heo ăn cỏ. Không nghĩ tới, cô ta ngu ngốc thật! Ha ha. . . Như vậy chừng ngại vật càng dễ dàng trừ khử.

"Đỉnh". . . Cửa thang máy mở ra, Trương Mị Nhi đã đổi lại một khuôn mặt cười ôn hoà.

"Tổng giám đốc, Mạc tổng đã tới, hiện đang ở trong văn phòng chờ ngài."

"Ừ. . . Tôi biết rồi!" Vũ Tuấn gật đầu, trực tiếp nắm tay Hân Tinh đi về phía trước. Không cho Hân Tinh có thời gian nói chuyện với Trương Mị Nhi.

Hân Tinh gật đầu tỏ vẻ chào hỏi.

"Tinh nhi, không nên quá thân cận với Thư ký Trương, biết không?" Hắn không phải là không biết nguyên nhân vì sao Trương Mị Nhi muốn đến đây làm, chẳng qua là cô ta biết phân rõ công tư, hiệu suất làm việc cũng rất là tốt.

Hơn nữa cũng không có lý do khai trừ cô ta, hẳn trước đây cũng từng nghĩ sau này sẽ cưới Trương Mị Nhi. Ít ra cô ta so với những phụ nữ chỉ biết làm ấm giường còn có ích. Cho đến khi gặp được Tinh nhi, hắn mới biết được hôn nhân có bao nhiêu tốt đẹp. . . Hắn khát vọng có thể cùng cô trở thành một đôi vợ chồng đến cả thần tiên cũng phải ganh tị, bảo vệ cô cả đời!

"Tại sao? Cô ấy rất tốt mà?" Thư ký Trương rất xinh đẹp, còn rất thông minh, con người lại tốt ôn nhu, dễ gần. Cô còn muốn cùng Mị Nhi trở thành bạn tốt!

"Bởi vì con người Trương Mị Nhi không tốt như em tưởng tượng, cho nên đừng tiếp xúc nhiều với cô ta! Không nên tin những gì cô ta nói! Nếu như cô ta có nói với em cái gì, em cũng phải hỏi anh trước, có được hay không?"

"Vâng. . . Biết rồi!" Mặc dù cô cảm thấy con người Mị Nhi không xấu nhưng những gì Tuấn nói, nhưng. . . Đến khi đó có chuyện gì rồi hãy tính tiếp!

Đẩy cửa vào, chỉ thấy trên ghế sofa có một người đang nằm, rất giống công chúa ngủ trong rừng.

"Phịch."

Không phải công chúa mà là một mỹ nam, mỹ nam bị tiếng mở cửa đánh thức.

"Ai. . . Hai người đã trở lại! Nếu không phải thư ký của cậu khẳng định hai người chỉ đi ăn cơm trưa, thì tớ sẽ nghĩ hai người ở đó đợi cả lớn đủ trọng lượng rồi mới bắt lên ăn. . ." Hải hước nhứu mày, nhìn lên đồng hồ treo tường kim giờ cũng gần chỉ đến số bốn.

"Không có việc gì làm hay sao. . . Lâu rồi mới thấy cậu có thời gian nhàn rỗi như vậy!" Muốn về hưu đường lão sớm?

"Không có biện pháp. . . So với cái người vừa bận rộn kết hôn vừa vội vã đuổi theo lão bà, tớ đúng là người rảnh rỗi nhất!" Ai. . . Nhìn bộ dạng người bạn tốt thỏa mãn khi ôm nỡ nhân trong lòng, hẳn thật đúng là hâm mộ. . . Mà hẳn cũng không kém gì! Hẳn có rất nhiều nỡ nhân để ôm vào lòng, đáng tiếc không phải người hẳn thật sự muốn ôm!

"Dực muốn kết hôn?" Haiza cậu ta thật hạnh phúc. Vũ Tuấn không khỏi hâm mộ.

"Ừm, Hàm Vũ mang thai. . . Dực đã lên chức ba! Nên có ấy đồng ý lời cầu hôn của cậu ta!" Nhớ tới khuôn mặt xém chút nỡ là nở hoa của Dực hẳn đã muốn cười rồi. . . Thật khác so với Dực trước đây? Lúc đầu hẳn còn nghĩ có người giả dạng!

"Buổi sáng vừa mới chạy qua báo với tớ một tiếng thì cậu ta đã nhận được cú điện thoại của lão bà lập tức chạy về. Giao việc thông báo với mọi người lại cho tớ!" Chỉ số thông minh của cậu ta bị suy giảm rồi. . . Cậu ta quên trên thế giới này còn có thứ gọi là điện thoại sao? Ai. . . Mặc dù hẳn không ngần ngại làm chân chạy việc. Nhưng hẳn phải chờ ở đây rất lâu, dẫn đến ngu quên! Có lẽ hẳn nên gọi điện trước rồi mới đến! Chắc sau này hẳn phải tránh xa những người đang yêu đương càng xa càng tốt! Chỉ số thông minh của những người đó đều có dấu hiệu tụt dốc. . .

"Hôn lễ khi nào cử hành?"

"Đầu tháng sau. . ."

"Cử hành ở Đài Loan?"

"Dĩ nhiên, với thể trạng của Hàm Vũ bây giờ, Dực làm sao có thể để cô ấy ngồi máy bay. . ." Tuấn trắng mặt đoán chừng cũng đã huy bỏ, trừ phi bọn họ hưởng tuần trăng mật ở Đài Loan hoặc tìm một người lái xe trở đi xa.

"Tốt lắm, tớ cũng nên đi rồi. . . Hiện giờ tớ không được rảnh lắm!"

"À quên chứ Tình nhi, phải hỏi thăm sức khỏe của em nữa chứ! Ha ha. . . Ăn cơm trưa như thế nào? Ở cùng một chỗ với cậu ta rất nhàm chán chứ gì! Muốn cùng anh ra ngoài kia chơi không? Thời gian đi chơi với Tình nhi thì anh có rất nhiều!" Mạc Thiều Đình cười hì hì đến bên cách Hân Tình hỏi thăm.

"A. . . Không tệ, cảm ơn, nhưng em không nhàm chán!"

"Đã có nhiều thời gian như vậy, tớ sẽ kêu thư kí đưa một số giấy tờ cho cậu, cậu hãy giúp mình giải quyết!" Vũ Tuấn nhìn Thiều Đình nói.

"Tớ chỉ nói giỡn, nói giỡn thôi, đừng coi là thật! Tớ bề bộn nhiều việc lắm. Tình nhi anh đi trước, em nên ngoan ngoãn theo Vũ Tuấn làm việc!" Công ty của hẳn còn một đồng việc đang chờ hẳn giải quyết, hẳn không thể tìm thêm phiên toái!

Mạc Thiều Đình hướng về sau phát tay, nhanh chóng rời đi --

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãn Khốc Bảo Bối Mợ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 28

Không quan tâm đến cái người đang cố sức chạy trốn, Vũ tuần cúi đầu hỏi: "Tình nhi mệt không? Có muốn vào phòng nghỉ ngủ trưa không?"

"Muốn. . ." Ha ha. . . . Nhớ tới cái giường vừa lớn vừa mềm mại kia, cô rất muốn thử cảm giác được nằm lên đó!

Hân Tình vào phòng nghỉ bắt đầu ngủ trưa, còn Vũ tuần thì tiếp tục phấn đấu hoàn thành công việc của mình.

Ô, quả nhiên -- rất thoải mái nha! Nằm trên giường lớn vừa mềm mềm vừa lạnh lạnh, rất nhanh đã đi vào giấc ngủ.

Một lúc lâu sau vẫn kiện giấy tờ xử lý tạm ổn, Vũ tuần ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, kim chỉ giờ đã chỉ đến số sáu. Đưa tay bóp nhẹ cánh tay mệt mỏi, hẳn sắp xếp lại văn kiện, giấy tờ rồi đứng lên đi đến phòng nghỉ.

Còn đang ngủ sao? Trong hai giờ qua hẳn đã đến đây ba lần, cô gái ngọt ngào của hẳn một chút cũng không phát hiện. Tư thế ôm gối vẫn không thay đổi gì so với lúc đầu, hẳn rất muốn thay thế cái gối đó.

Đẩy cửa vào, Vũ tuần đi tới trước giường. Ngồi xổm xuống, để sát mặt mình vào khuôn mặt đang ngủ say.

Cọ nhẹ vào khuôn mặt của cô, "Bảo bối, Tình nhi. . ."

"Ồ. . ." Có cái gì đó ở trên mặt cô, còn có người gọi tên cô nữa. . . Khó chịu quá đi! Có thể không gọi cô nữa không.

Nhìn cái tay nhỏ nhắn đang tìm cách đẩy mặt hấn ra, ha ha cô xem hấn là động vật nhỏ đây mà!

Vũ tuần một lần nữa sát tới, cẩn nhẹ vào từng ngón tay cô. Sau đó liếm hai cái má hồng hào của cô.

"Tình nhi, mau tỉnh lại, nếu không một con sói lớn sẽ ăn em vào bụng!"

Không chịu nổi sự quấy rầy của ai đó cô rốt cục cũng mở mắt, thấy rõ người trước mặt là ai, Hân Tình đáng thương nói: "Tuần, vừa rồi có cái gì đó cắn em!" Còn liếm cô, có phải ở đây nuôi chó không? Cô nhìn quanh bốn phía.

"Tình nhi là em nằm mơ đó! Ở đây làm gì có ai cắn em?" Nói chính xác hơn là có người ăn đậu hũ mềm của cô mới đúng.

"Phải không?" Cảm giác rất chân thật nha? Còn gọi cô thức dậy! Là nằm mơ sao?

"Được rồi, Tình nhi, nên dậy thôi! Chúng ta cần phải về nhà." Ôm lấy cô, để cô ngồi trên giường tỉnh táo lại.

"Vâng, để em đi rửa mặt!"

Xuống giường, Hân Tình mơ mơ màng màng đi vào phòng tắm.

"A."

Từ trong phòng tắm truyền đến tiếng kêu thất thanh, Vũ Tuần dùng hết sức bình sinh chạy nước rút vọt vào.

"Đau quá. . ."

Chạy vào thấy cô đứng cạnh bồn rửa mặt hai tay đang che cái mũi. Hấn đang chạy nhanh phải đột ngột dừng lại nên thuận thế đẩy người lên trước dang hai tay ôm cô vào lòng.

"Sao vậy? Tình nhi?" Vũ Tuần kéo tay đang che mũi của cô xuống. Xem xét, trên mũi đang sưng đỏ.

"Đụng vào cái mũi rồi?"

"Ừm, đau quá!" Trên mặt tràn đầy nước mắt, Hân Tình gật đầu. Vừa rồi do cô mơ mơ màng màng đưa tay đóng cửa lại, ai biết, cửa lại đập vào mặt cô, đau quá!

"Haiza! Anh không biết phải làm gì với em bây giờ? Chắc anh phải để em bên cạnh mọi lúc mọi nơi thì em mới không xảy ra chuyện!" Vừa thoát khỏi tầm mắt hấn một giây cô đang làm ra chuyện khiến hấn đau lòng!

Vũ tuần nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho cô, từ trên kệ cầm lấy một cái khăn lông, bước nhanh ra ngoài.

"Em ngồi đây chờ anh một chút." Để cô ngồi lên giường, Vũ tuần đi về phía tủ lạnh, mở ngăn lạnh lấy một cục đá ra.

Bọc cục đá trong khăn lạnh, Vũ tuần nhẹ nhàng xoa đều lên vết sưng.

"Khá hơn chút nào không? Còn đau không?" Nhìn chiếc mũi khéo léo của Hân Tình càng ngày càng sưng đỏ. Vũ tuần đau lòng hỏi.

"Tốt hơn một chút rồi!" Lạnh lạnh làm cô đỡ đau hơn, nhưng cô cảm giác cái mũi hơn căng căng, thật giống như nó đang to ra.

"Lỗ mũi của em có sưng to không?"

"Không có, vẫn còn đẹp, Tình nhi, chúng ta đi đến bệnh viện cho bác sĩ kiểm tra." Sao lại sưng to như vậy, hay là xương mũi có vấn đề gì.

"Không cần, nếu như không sưng thì một lúc nữa sẽ không sao!" Đụng cái mũi một chút mà cũng phải đi bác sĩ sao? Không cần khoa trương như vậy chứ!

"Ít nhất cũng phải đến đó lấy một chút thuốc, đi thôi, em tự cầm cục đá đi!" Đưa cục đá cho Hân Tình cầm, Vũ tuần ôm lấy cô đi ra ngoài.

"A, thả em xuống, em có thể tự mình đi. Đụng phải lỗ mũi mà thôi, chân không có chuyện gì! Mau buông em xuống!" Nơi này cũng không phải là ở nhà, nếu cứ như vậy ra ngoài thì sao này cô không muốn gặp ai nữa.

"Nếu làm theo lời em, Anh không thể nào lấy đá thoa lên vết sưng của em, một mình em đi cũng quá chậm, chút nữa đá sẽ tan, cái mũi sẽ đau lại liền!"

"Không sao, một chút cũng không đau! Em muốn tự mình đi, anh không thể cứ ôm em như vậy ra ngoài được!" Không lo cục đá còn ở trên mũi, Hân Tình liều mạng kéo cửa phòng không cho Vũ Tuần kéo cửa ra, muốn ngăn cản bọn họ đi ra ngoài.

"Anh vẫn sẽ làm như vậy, lần sau nếu còn để mình bị thương, anh sẽ vừa hôn em vừa đưa em ra ngoài. . . Chờm đã đi" Đẩy cánh tay đang giữ nắm cửa của cô ra, đặt khăn lông lên mũi cô để cô tiếp tục chờm.

"Ồ. . ." Nhìn mình càng ngày càng đi xa khỏi phòng làm việc, Hân Tình tuyệt vọng không kháng cự nữa, lấy hai tay che mặt, trong lòng niệm chú 'Không ai chú ý tới, không ai nhìn thấy mình!'

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãng Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 29

Trên đường đi, Hân Tình tay bị mặt cúi đầu, nhắm mắt lại, cố gắng lấy khăn lông che mặt mình.

Vũ Tuấn đem khăn lông kéo xuống, đặt trở lại mũi cô. Khẽ mở mắt, thấy mọi người trong đại sảnh đều đang nhìn mình. Ô. . . . Ngày mai cô sẽ không đến đây nữa! Đáng ghét!

Đi đến bệnh viện kiểm tra đơn giản, lấy chút thuốc mỡ bôi ngoài da, rồi Vũ Tuấn chở Hân Tình về nhà.

"Hai con trở về rồi à, Hân Tình sao rồi, Vũ Tuấn có chăm sóc tốt cho con không? Trời ạ, Hân Tình, Cái mũi của con bị làm sao vậy?" Lúc này Thím Trương nhận được điện thoại của Vũ Tuấn, nói muốn bà đến đây làm cơm tối.

Mới vừa mở cửa vào trong nhà, bà còn đang suy nghĩ sao hai người không ra ngoài ăn, mà gọi bà đến làm bóng đèn. Nghe thấy tiếng mở cửa, vội vàng ra nghênh đón. Đến gần mới ngạc nhiên nhìn cái mũi sưng đỏ của Hân Tình.

"Thím Trương, Tuấn khinh dễ con!" Ô. . . . Cảm giác thật giống như thấy người thân, Hân Tình vừa nhìn thấy thím Trương ánh mắt ân cần hỏi thăm, đã chạy đến kề tội của ai đó!

Đáng ghét, lái xe đến nửa đường, không nghĩ tới cái mũi của cô bắt đầu chảy máu. Dọa cô nhảy dựng lên, nhưng anh còn phản ứng mãnh liệt hơn cô, Nhấn mạnh ga phóng thẳng đến bệnh viện. Khi đến bệnh viện cũng không cho cô tự đi, rất khoa trương ôm ngang cô chạy vào. Ô. . . .Bác sĩ còn nghĩ có bệnh gì nặng. . . Kết quả, kết quả. . . Ô dù sao cô cũng không muốn ra ngoài gặp mặt ai nữa!

"Cái gì?" Nghe Hân Tình nói như vậy, Thím Trương ngạc nhiên không khép miệng được! Vũ Tuấn đánh người? Không thể nào! !

Nhìn hai người đang nói chuyện với nhau, người nói gà người nói vịt, Vũ Tuấn bắt đắc dĩ thở dài. Vừa kéo cái người còn đang dựa vào lòng thím Trương vừa nói: "Tình nhi đừng phải lỗ mũi!"

"Đừng phải. . . ."May quá chỉ là đừng phải! Hù dọa bà nhảy dựng lên, không phải Vũ Tuấn ra tay đánh người là tốt rồi! Bà đã nói mà, bà đã nhìn Vũ Tuấn từ nhỏ đến lớn, hẳn không phải là người như vậy.

"Ai nha, Hân Tình, con phải cẩn thận một chút chứ! Con nhìn đi, sưng thành ra thế này."

"Thím Trương, con đi bôi thuốc cho Tình nhi trước, thức ăn thì làm phiền thím rồi!" Vũ Tuấn lúi kéo Hân Tình đi đến phòng khách.

"Ừ, thím sẽ làm thật ngon cho các con ăn!"

"Ngồi xong. . . Tình nhi!" Ai, nhìn cô đứng đó tức giận không chịu làm theo lời hấn, Vũ Tuấn bắt đắc dĩ nói.

"Tình nhi, em ngồi xuống đây cùng anh được không? Để anh bôi thuốc cho em " Hấn biết mình có chút khoa trương, nhưng thấy cô đột nhiên chảy máu mũi, hấn liền luống cuống, không còn nghe thấy cô nói cái gì. . . .

Nhìn ánh mắt bắt đắc dĩ cùng lo lắng của anh, Hân Tình đột nhiên cảm giác mình thật giống đứa trẻ cô tình gây sự!

Hân Tình nhục chí xoay người lại ngẩng đầu lên đối mặt với Vũ Tuấn. Nhìn nụ cười thoải mái của anh, cô đột nhiên cảm thấy tâm tình cũng chuyển biến tốt hơn. Thật ra thì cũng không còn xấu nữa. . .

Ngày thứ hai, buổi sáng Hân Tình Hân tự nhủ trong lòng mấy lần tuyệt đối không đi đến công ty với Tuấn, nhưng rốt cục cũng phải cùng anh đi.

Lúc đi vào trong công ty cô cảm thấy có gì đó khác khác. . . Thấy nhân viên trong công ty ai nhìn cô cũng đều mỉm cười, Hân Tình liền nghĩ: Ngày hôm qua mọi người nhất định cũng nhìn thấy cảnh đó. . .

Cái mũi vẫn còn đang sưng, may mà cô có mang theo khẩu trang, nếu không mọi người sẽ thấy cái mũi sưng đỏ như quả cà chua của cô.

Đi vào thang máy, Hân Tinh rất cục cựa thờ phào nhẹ nhõm.

"Tinh nhi, đem khẩu trang gỡ xuống!" Nhìn khẩu trang to khổng lồ che hết hai phần ba khuôn mặt của cô, chỉ lộ ra cái cặp mắt đen to đẹp. Thật không biết thím Trương tìm đâu ra cái khẩu trang lớn như vậy. Cứ che như vậy thật sự không tốt!

"Không cần, để vậy tốt rồi. . ." Ôi. . . Cô chỉ nghĩ nó hồng một tí thôi, ai ngờ cô ăn cơm xong đi rửa mặt thì mới phát hiện, cái mũi của cô sưng đến khó coi. Ô. . . Thím Trương còn bảo diễn hài cũng không có trang điểm lỗ như vậy. Cứ nghĩ chỗ sưng đó sau một đêm sẽ tốt hơn, ai biết được sáng sớm tỉnh dậy từ màu đỏ hồng -- nó đã biến thành màu xanh tím.

"Đã vào văn phòng rồi tháo xuống được chưa?"

"Không cần, không cần, thím Trương nói cái này làm từ bỏng vãi tinh khiết! Rất thoải mái lại thoáng mát ! Không cần phải gỡ ra!"

"Tinh nhi, trong phòng này chỉ có mình anh, anh tuyệt đối sẽ không cho người khác vào đây như vậy có được hay không?"

"Không được. . . ." Cô chính là không muốn cho anh nhìn thấy! Nói không cho người khác nhìn thấy chỉ là cái cớ.

Rõ ràng là cô đang làm nũng, Vũ Tuấn thấy thật dễ thương làm anh muốn khắc cô vào tận xương tủy mình...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lành Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 30

Thư ký Trương đi vào đưa đến văn kiện cùng lịch trình hôm nay.

Hân Tinh vẫn như cũ tiếp tục việc học chữ Hán của cô, những âm tiết phát ra bị khẩu trang cản lại, nghe mơ hồ không rõ, rất giống động vật nhỏ phát ra tiếng kêu.

Vũ Tuấn nhìn không được muốn trêu chọc mái tóc của cô.

"Em đi ra ngoài tìm thư ký Trương. . ." Lần thứ N bắt lấy cái tay đang tàn phá bờ bãi trên đầu cô, Hân Tinh quyết định đi ra ngoài hành lang hóng mát một chút.

Hô hấp không được thoải mái cho lắm. . . Cô tháo khẩu trang đang trở ngại hô hấp ra. Hân Tinh rất nhớ cuộc sống được tự do hô hấp trước đây.

"Hân Tinh. . . Sao cậu lại ra đây?" Thẩm Nhị định đến công ty tìm Hân Tinh, vừa đi ra khỏi thang máy liền thấy một bóng lưng giống Hân Tinh đang đứng cạnh cửa sổ, đến gần phát hiện thật là cô ấy. Hân Tinh sao lại đứng ở đây một mình?

"A, Thẩm Nhị!" Sau lưng truyền đến tiếng gọi quen thuộc, Hân Tinh vui mừng xoay người lại.

"Nha. . . Chuyện gì xảy ra với cậu vậy?" Lỗ mũi làm sao sưng thành như vậy? Phẫu thuật thẩm mỹ? Đệm thêm lỗ mũi? Cậu không có việc gì làm à, cái mũi vốn rất dễ nhìn, cậu còn chỉnh sửa nó?" Đúng là, Mắt thẩm mỹ kiểu gì không biết, khuôn mặt nhỏ nhắn sao có thể hợp với cái lỗ mũi to như vậy? Trước kia nổi điên lên nói với cô thích cái mũi của người Âu Mỹ, muốn đi chỉnh. Kết quả mất trí nhớ việc này cũng quên luôn, không ngờ giờ cũng đã làm, thật là làm liều!

"Chỉnh? Chỉnh sửa?" Có ý gì? Bị thương còn gọi là chỉnh sửa?

"Đi phẫu thuật thẩm mỹ ở bệnh viện nào vậy? Anh tớ cũng đồng ý cho cậu làm à?" Anh hai không phải rất yêu Hân Tinh sao? Làm sao lại đồng ý cho Hân Tinh làm cái việc chuốc khổ vào thân thể này.

"Thẩm Nhị, cậu có phải hiểu lầm cái gì rồi không? Lỗ mũi của tớ là do đụng phải cánh cửa. . ." Mặc dù những lời Thẩm Nhị nói, cô cũng không hiểu lắm, nhưng cô ấy chắc đã hiểu lầm gì rồi.

"Ách. . . Hóa ra là vậy!" Xem ra là cô hiểu lầm, nhưng ai biết được đang yên đang lành đụng vào cửa làm gì!

"Sao cậu lại ra ngoài đây? Anh tớ đâu? Sao không ở bên cạnh cậu?" Anh ấy không phải rất dính lấy Hân Tinh sao? Làm sao lại để cậu ấy ra ngoài này một mình.

"Tớ đi ra ngoài hít thở không khí, Tuấn đang làm việc. Tớ ở bên trong sẽ quấy rầy đến anh! Cho nên đi ra ngoài một chút!" Anh chỉ làm việc được một lúc rồi lại để văn kiện xuống, sau đó chạy đến bên người cô.

Ai! Như vậy cứ cho là cô đã quấy rầy đến anh đi!

"Vậy sao? Vậy thì thật là tốt, tớ đến tìm cậu đi dạo phố! Cùng tớ đi ra ngoài chơi đi!" Hôm nay bài luận văn cuối cùng cũng đã nộp rồi, cô bận rộn cũng đã được một thời gian. Nghĩ đến sau này không còn gặp lại cái người nhàm chán kia nữa, tâm tình của cô lại tốt lên một phần.

"Đi dạo phố? Được, tớ đi vào nói với Tuấn một tiếng!" Ra ngoài đi dạo một chút cũng tốt, làm vậy anh có thể chuyên tâm vào công việc!

"Ai. . .Đừng đi!" Kéo Hân Tình đang hướng về phía phòng làm việc, Thẩm Nhị trực tiếp lôi Hân Tình đi vào thang máy.

"Chờ chúng ta đi ra ngoài rồi tớ sẽ gọi điện cho anh ấy. . . Cậu bây giờ đi nói với anh, anh sẽ không cho cậu đi đâu!" Cô nghĩ đến trước đây, trừ khi đi chơi có cả ba mẹ, cô rất ít khi nào có thể cùng mẹ đi riêng với nhau, anh cô chắc cũng đi truyền gen ghen tuông đó, anh nhất định giống ba không cho cô đi riêng với Hân Tình.

Phải làm rõ một chút! Dù gì Hân Tình cũng là bạn thân của cô trước!

"A. . . . Làm vậy có tốt không?" Trực tiếp rời khỏi như vậy hình như không tôn trọng Tuấn lắm!

"Yên tâm đi! Chỉ cần chúng ta ra khỏi công ty tớ liền gọi cho anh hai!" Thấy Hân Tình do dự, Thẩm Nhị phóng khoáng vỗ vai cô.

"Ừm, được rồi!" Nhìn bộ dạng Thẩm Nhị hưng phấn như vậy, Hân Tình cũng không nói gì thêm.

Đi ra công ty, Thẩm Nhị giờ tay đón một chiếc taxi, hai người ngồi vào.

"Thẩm Nhị hôm nay cậu không lái xe sao?" Chiếc xe này hẳn là taxi!

"Ừ, đi dạo phố mà lái xe thì không thuận tiện lắm. Muốn dừng chỗ nào cũng được, không cần tìm bãi đậu xe!" Cô đã cố ý đi về nhà cất xe trước khi đi đến đây tìm Hân Tình. Thật nhớ lúc trước hai cô lúc nào cũng dính với nhau cùng đi mua sắm cùng đi ăn vặt.

"Cậu gọi báo cho Tuấn một tiếng đi!" Nhìn những động tác của Thẩm Nhị, Hân Tình không khỏi nhắc nhở.

"Ồ!" Đúng rồi, quên mất gọi điện thoại!

Thẩm Nhị vừa lấy điện thoại ra, tiếng chuông liền vang lên.

"Alo, ai vậy?" Nhìn dãy số lạ trên màn hình, Thẩm Nhị hỏi.

"."

"Đúng, là tôi. Xin hỏi là ai vậy?"

"."

"Dạ, Em chào giáo sư. . . Xin hỏi có chuyện gì không?"

"."

"Cái gì! ! Tại sao có thể như vậy?"

"." Thẩm Nhị hưng hăng cúp điện thoại, "Điện mất thôi!" Nhục chí đem đi động ném vào trong túi xách. "Tài xế, đến trường Đại học Quốc lập Đài Loan!" Thẩm Nhị nói với tài xế.

"Sao vậy?" Hân Tình quan tâm hỏi.

"Tớ vừa mới nộp luận văn cho long vương xong!"

"A? Luận văn?" Cô ấy đang nói về cái gì?

"Ai. . . Không biết cái người tài đức nào đã làm đổ cả phê vào người giáo sư luận văn của mình cũng ướt lồn!" Hô. . . . Bình tĩnh một chút! Bình tĩnh một chút! Trời à! Muốn cô làm sao bình tĩnh! Cô làm xong không lưu bất kì bản nào vào máy!

"." Luận văn ướt rồi? Cái này rất nghiêm trọng?

"Được rồi, đi xem tình hình sao cái đã! Cùng lắm thì! Tớ! Phải! Làm! Lại! Thêm! Một! Lần! Nữa! !"

Ách. . . . Về mặt của Thẩm Nhị bây giờ phải nói là rất kinh khủng. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãnh Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 31

Một lúc sau xe taxi dừng lại trước cổng trường đại học quốc lập Đài Loan.

Hai người xuống xe, Thẩm Nhị túm lấy cái túi xách nhưng không chú ý đến cái điện thoại đã rơi ra ngoài.

"Đây chính là trường học của chúng ta sao?" Hân Tinh nhìn toàn bộ khuôn viên của trường hưng phấn hỏi Thẩm Nhị.

"Đúng vậy! Muốn đi dạo một chút không?"

"Muốn, chúng ta làm việc của cậu xong rồi đi!"

Đi tới trước cửa phòng, "Hân Tinh cậu có muốn vào không? Hay là đứng bên ngoài chờ tớ?"

"Không đi vào đâu, tớ sẽ ở đây chờ cậu!"

"Ừm, à! Đúng rồi! Chúng ta quên gọi điện cho anh tớ rồi!" Đột nhiên nhớ tới cô còn chưa báo cho anh hai một tiếng, Thẩm Nhị vội vàng tìm điện thoại di động của mình.

"Hân Thẩm Nhị, đến rồi à, theo tôi vào đây!" Giáo sư đi đến liền phát hiện Thẩm Nhị đang đứng ở ngoài liền gọi cô vào.

"Vâng!" Gật đầu với giáo sư, Thẩm Nhị xoay người đem túi xách ném vào lòng Hân Tinh.

"Điện thoại ở trong này, cậu có biết dùng không?" Thấy Hân Tinh chần chờ một lúc rồi gật đầu, Thẩm Nhị nói tiếp: "Cậu trực tiếp tìm trong danh bạ tên 'Anh hai khối băng' gọi báo cho anh ấy chúng ta đang ở đâu là được rồi!" Nói xong liền xoay người đi vào văn phòng.

"Ách. . . Thẩm. . ." Tuấn có dạy cô cách gọi điện thoại rồi, nhưng cô còn chưa kịp nói với Thẩm Nhị cô không biết chữ! Tuấn cho cô số điện thoại của anh nhưng cô cũng không có nhớ kỹ, cô có ghi vào vở, vở ở trong cặp mà cặp ở trong phòng làm việc của Tuấn. "Thôi quên đi, tìm người giúp đỡ vậy!"

Hân Tinh định đi đến đám người đang đứng ngoài kia, bỗng dưng có người gọi cô.

"Cậu thật không quan tâm bạn bè mà! Tốt nghiệp xong cũng không gọi điện cho tớ! Không có lương tâm nha!" Một cậu nam sinh đẹp trai kéo bà vai của cô lại, ai oán nói.

Đột nhiên cảm giác hân nhích tới gần, Hân Tinh theo phản xạ né người ra, tránh khỏi tiếp xúc của hắn, phòng bị nhìn nam sinh trước mắt.

"Woo. . . Cậu khoa trương quá rồi đấy! Tớ bị bệnh truyền nhiễm gì sao? Còn mang cả khẩu trang. . . Hay cậu mắc bệnh truyền nhiễm gì?" Ngậy ra một lúc nhìn ánh mắt phòng bị của cô, Lương Tranh không thể tưởng tượng nổi hỏi.

"Thật xin lỗi, nhưng cậu là ai vậy?" Mặc dù thoát nhìn hắn không giống người xấu, nhưng sao có thể tùy tiện nắm vả vai cô? Cô không nhận ra hắn.

"Hân Tinh! Cậu không sao chứ! Mà cậu là Hân Tinh sao?" Người này không giống ma nữ mà hắn quen biết. Mặc dù đeo khẩu trang, cả khuôn mặt cũng chỉ nhìn thấy ánh mắt, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không nhận lầm.

Hắn biết tên của cô vậy chắc hẳn là người quen rồi! "Thật xin lỗi, tôi mất trí nhớ, xin hỏi anh là ai?"

"Ha ha ha. . . Cậu. . . Cậu chơi cái gì đây? Mất trí nhớ? Ha ha. . . ." Cái quái gì vậy trời?

". . . ." Nhìn người trước mặt đang cười rất khoa trương, Hân Tinh có loại cảm giác vô lực. Nhìn cô giống như đang đùa giỡn lắm sao? Hay là lời nói của cô buồn cười? Nếu không thì chuyện cô mất trí nhớ rất là trò đùa?

"Ách. . . Cậu, cậu không phải đang nói thật đấy chứ?" Lương Tranh thẳng người lên phát hiện sắc mặt Hân Tinh rất nghiêm túc.

"Tôi thật sự mất trí nhớ! Xin hỏi anh là ai?" Nhìn cậu nam sinh vừa mới cười xong, Hân Tinh một lần nữa nhắc lại câu hỏi.

"Tớ là Lương Tranh, bạn của cậu. Chuyện gì xảy ra? Sao cậu lại bị mất trí nhớ? Bị thương sao?" Quan tâm nhìn Hân Tinh, Lương tranh vội vàng hỏi.

"Không có bị thương, không biết nguyên nhân gì khiến tôi bị mất trí nhớ." Rất cảm ơn sự quan tâm của hắn, xem ra quan hệ của bọn họ hẳn là không tệ! "Đúng rồi, anh có thể giúp tôi một việc không?"

"Được, cậu nói đi. . ." Việc cô bị mất trí nhớ làm hắn rất hoài nghi, không có bị thương? Không biết nguyên nhân mất trí nhớ?

"Giúp tôi tìm số điện thoại. . . Điện thoại di động đâu rồi?" Hàn Tinh tìm toàn bộ túi xách, kỳ quái! Cô nhớ rõ Thẩm Nhị có bỏ điện thoại vào túi xách mà.

"Điện thoại sao? Tớ có đây!" Lương Tranh đưa điện thoại của mình cho cô.

Nhưng không có số điện thoại. . . "Không cần, Thẩm Nhị sắp ra rồi! Cảm ơn! Tôi đi trước. . . ." Hương Lương Tranh chào tạm biệt, Hàn Tinh đi đến cửa văn phòng đợi Thẩm Nhị ra ngoài.

Lương Tranh đứng ở chỗ cũ, nhìn cô rời đi. . .

-----^.^-----

Nhìn bé con không chịu nổi 'quấy rầy' của hấn mà chạy ra ngoài trốn, Vũ Tuấn không khỏi cười khẽ một tiếng. Ha ha, Tinh nhi ai kêu em dễ thương quá làm gì, làm anh không nhận được muốn đùa giỡn em.

Biết cô mang theo khẩu trang không thoải mái, thử giúp cô gỡ xuống, nhưng cô luôn giữ rất chặt, sợ làm đau cô, hấn không thể làm gì khác hơn là để cô mang theo. Phát hiện cô chẳng qua là không muốn cho hấn thấy khuôn mặt bị biến dạng, nói rõ ra cô rất để ý hấn! Phát hiện này làm cho hấn rất hưng phấn.

Hấn để cô ra ngoài hít thở không khí, lát nữa trở về hấn nhất quyết không để cô đeo khẩu trang.

Mười phút sau.

Sao cô bé của anh còn chưa trở về, đang trong phòng thư ký nói chuyện phiếm sao? Vũ Tuấn quyết định đi ra ngoài tìm cô đem trở về.

Đi tới phòng thư ký, một cảnh tượng bạn rộn. Mọi người đều đang làm công việc của mình, hấn cũng không nhìn thấy Hàn Tinh.

Tinh nhi đâu? Bờ môi hấn biết thành một đường thẳng tắp.

"A, tổng giám đốc!" Đột nhiên thấy tổng giám đốc mặt lạnh đứng ngoài cửa, thư ký Lưu cảm thấy da đầu tê dại. Tại sao? Các cô phạm sai lầm gì sao?

"Tinh nhi đâu?" Mọi người trong phòng, bởi vì giọng nói lạnh băng này mà dừng hết công việc đang làm lại.

"Tổng giám đốc tìm Tinh nhi? Tinh nhi không đến nơi này!" Nhìn sắc mặt hấn không tốt, Trương Mị Nhi mỉm cười tiêu sái bước đến.

Sao vậy, người đã mất tích? Các cô không phải người trông trẻ, không phụ trách tìm trẻ nhỏ! Cái thứ ngu ngốc kia không cần cô ta ra tay đã biến mất?

"Chưa từng tới?" Tinh nhi đi ra ngoài đã mười phút đồng hồ! Cả tầng lầu cũng chỉ có phòng làm việc của hấn và phòng thư ký, không ở đây vậy ở đâu? Xuống lầu rồi?

"Cùng nhau đi tìm cho tôi! gọi quản lý các ngành, dừng hết công việc, toàn bộ đi tìm Tinh nhi cho tôi!" Cố gắng ổn định nhịp tim đang rối loạn. Hấn phải nghĩ ra Tinh nhi sẽ đi những nơi nào? Cô ấy đối với tất cả mọi thứ đều cảm thấy xa lạ, rất dễ dàng phát sinh nguy hiểm! Nắm chặt hai tay mạch máu dữ dội nổi lên.

Hấn nên đi nơi nào tìm cô về! Hấn không biết mình phải đi đến đâu nữa!

Kéo hai chân đang mất phương hướng đi về phía phòng làm việc, Àm . . Hai tay hấn hung hăng đánh vào cửa phòng.

"Thẩm Nhị, cậu rốt cục cũng ra rồi!" Đợi hồi lâu, rốt cục cô cũng thấy Thẩm Nhị từ bên trong đi ra.

"Đợi lâu! Ai . . Đi thôi!" Cùng thảo luận với tên đầu sỏ làm hư luận văn của cô, là chuyện gì sao! Vì che dấu 'tội ác' của mình mà nói luận văn của cô có nhiều khuyết điểm!

"Thẩm Nhị, cậu nhanh gọi cho Tuấn đi! Điện thoại của cậu không có trong túi xách!" Cô đi ra ngoài lâu như vậy, Tuấn nhất định đã phát hiện cô mất tích!

"Cái gì? Cậu còn chưa gọi? Trờ ợ! Tớ nhất định chết chắc rồi! !" Rốt cuộc cô cũng đã biết cái gì là "Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai[*]" rồi! Ôi. . .

[*] Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai: Xui xẻo thường dồn dập đổ đến, may mắn thường không cùng lúc xuất hiện

"Điện thoại sao lại không thấy? Tớ rõ ràng đã bỏ vào trong túi xách!" Lôi kéo Hàn Tinh nhanh chóng quay lại văn phòng.

"Giáo sư có thể cho em mượn điện thoại không!" Không đợi trả lời, Thẩm Nhị liền bấm một dãy số.

"Đồ. . . ." Một tiếng chuyển được vang lên, ông nghe liền truyền đến tiếng nói lạnh như băng.

"Hàn Thẩm Nhị?"

"Dạ, anh . . ." Ô . . . Thật lâu không có nghe được giọng điệu lạnh thấu xương này! Cô cảm giác giống như sau lưng có quỷ, lạnh lẽo bao quanh bốn phía.

"Tình nhi."

"Em để Hân Tình nói chuyện với anh nha. . ." Không đợi hân nói xong, Thẩm Nhị đã đưa điện thoại cho Hân Tình.

"Tuấn, em và Thẩm Nhị ở chung một chỗ. Thật xin lỗi. . ." Nhận lấy điện thoại được đẩy tới, Hân Tình vội vàng nói xin lỗi trước. Minh đột nhiên biến mất, nhất định đã gây thêm phiền toái cho anh!

"Tình nhi."

"Nha. . . Tụi em đang ở trong trường!" Nghe được thanh âm từ tính, ấm áp. Hân Tình thở phào nhẹ nhõm, may quá, anh không có tức giận. . .

Cúp điện thoại.

Thẩm Nhị vội vàng hỏi: "Như thế nào? Anh có nói như thế nào?"

"Nói chúng ta ở chỗ này chờ anh, anh lập tức sẽ tới đón chúng ta!"

"Tớ tự đưa cậu trở về không được sao? Mà sao tớ cũng phải đợi. . . ." Đưa người về cô có thể chạy liền, đợi ở đây chẳng phải là chờ chết sao.

"Ừ, vậy gọi cho anh ấy một tiếng, tự chúng ta có thể tự về?" Cũng đúng, hai người bọn họ có thể tự gọi xe về! Không cần làm phiền anh tới đón!

"Quên đi, tớ không gọi đâu. . . Đi thôi, đi ra ngoài chờ!" Không nhìn bên trong văn phòng có những ai, trực tiếp cùng Hân Tình đi ra ngoài. Ai. . . Cô hiện giờ không còn sức để chào hỏi ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãng Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chương 32

Vũ Tuấn ngồi cứng ngắc trên ghế sa lon, nhìn chăm chú vào chiếc điện thoại trên tay.

Hân Thẩm Nhị! Nếu như con bé không phải em gái của hân thì hân đã. . .

Lo lắng tìm khắp cả công ty, đang lúc hân hoảng hốt chuẩn bị gọi Huyền trợ giúp thì bảo vệ ngoài cổng nói có thấy một người giống Thẩm Nhị dẫn Tình nhi ra ngoài.

Vũ Tuấn lấy điện thoại di động ra, lập tức gọi Thẩm Nhị hỏi xem con bé muốn làm gì? Tại sao mạng Tình nhi đi mà không nói với hân một tiếng.

Trong điện thoại truyền đến tiếng người phụ nữ "Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc...". Làm một lần nữa lửa giận của hân đẩy lên đỉnh điểm, chết tiệt, nó đang làm cái gì?

Nắm chặt điện thoại di động trong tay chán nản ngồi xuống, hiện tại hân chỉ có thể bị động chờ đợi các cô gọi điện đến!

Theo thời gian trôi qua, sắc mặt người ngồi trên ghế càng ngày càng nghiêm trọng..

"Linh."

Nhanh chóng cầm lấy điện thoại đến trước mặt.

Trên màn hình là dãy số xa lạ."Hân Thẩm Nhị?"

"Dạ, anh hai. . . ." Một thanh âm yếu ớt từ ống nghe truyền ra.

"Tình nhi." Còn chưa hỏi xong đã bị Thẩm Nhị cắt đứt.

"Em để Hân Tình nói chuyện với anh nha. . . ."

"Tuấn, em và Thẩm Nhị ở chung một chỗ. Thật xin lỗi. . . ." Thanh âm mềm mại của Tình nhi truyền đến.

Vũ Tuấn cảm thấy trong phổi mình như đã có lại không khí, trái tim bị trói chặt cuối cùng cũng được giải thoát.

"Tình nhi, không sao. Hiện tại các em đang ở đâu, anh lập tức đến đón, em hãy ở đó chờ anh đến?"

"Vâng. . . Tụi em đang ở trong trường!"

"Được, anh biết rồi, hai người hãy ở đó chờ anh, anh sẽ đến ngay!" Cúp máy, Vũ Tuấn cầm lấy chìa khóa xe bước nhanh ra khỏi phòng làm việc.

Thẩm Nhị và Hân Tình cùng nhau đợi Vũ Tuấn trước cổng trường.

"Hân Tình, hay giờ tớ bỏ về được không nhỉ?" Chờ anh hai hết giận rồi gặp cũng không muộn, giờ mà gặp là cô chết chắc. Ai . . . Thật ra thì anh ấy cũng không thể đánh cô, cũng sẽ không mắng cô! Nhưng từ nhỏ đến lớn, chỉ cần ánh trừng cô một cái cả người cô liền bùn rùn không bằng cú mắng hay đánh cô còn tốt hơn!

"A, giờ cậu muốn đi sao? Có việc gì gấp à?" Không phải đã nói cùng đợt Tuấn sao?

"Ách. . . Là tớ chạy nạn! Anh tớ tức giận, cậu không nghe được sao!"

"Không có, Tuấn không có tức giận. Có phải cậu đã hiểu lầm rồi không!" Mới vừa rồi cô nghe tiếng của Tuấn không cảm thấy anh đang tức giận.

"Đúng, không có giận cậu, anh ấy chỉ muốn ăn tươi nuốt sống tớ thôi."

"A. . . Không nghiêm trọng đến vậy chứ!" Hai cô không phải chỉ đi ra ngoài không nói với anh trước một tiếng thôi sao? Chỉ cần nói xin lỗi là được rồi mà?

"Thì rất nghiêm trọng! Thôi, một lúc nữa anh đến mà thấy tớ để cậu lại đây một mình, tội của tớ càng thêm nặng!" Không sao chỉ cần để anh thấy cô lúc nào cũng ở bên cạnh Hân Tình là được rồi! Nhìn thấy người rồi chạy cũng không muộn. . . .

Rất nhanh sau đó một chiếc CarreraGT màu bạc dừng ở trước mặt các cô.

Nhìn người bước xuống xe. Thẩm Nhị liền chạy đến cười nịnh nọt "Anh, Hân Tình giao cho anh. Em còn có việc, đi trước!" Mục đích đã đạt được rồi, lúc này không đi còn đợi đến lúc nào.

Đi xuống xe, nhìn thấy cô gái đã mất tích của hắn, cảm nhận được hơi thở của cô. Nhìn thấy Thẩm Nhị càng ngày càng lùi xa, Vũ Tuấn bắt ánh mắt qua Thẩm Nhị che dấu không cho Hân Tình nhìn thấy, ý bảo Thẩm Nhị lên xe.

Ách. . . Dù sao anh hai cũng không lên tiếng có thể làm bộ như không nhìn thấy. . . .

"Cứ như vậy đi, hai người đi thông thả, em đi trước!"

"Tình nhi, chúng ta bây giờ về nhà! Hay em còn muốn đi nơi nào nữa?" Vũ Tuấn mở cửa xe cho Hân Tình, sau đó đi qua cửa xe bên kia.

Cô thề, nếu không phải cô đang nhìn về phía bọn họ, cô sẽ không nghĩ đó là anh hai giọng nói quá ngọt ngào -- Giờ cô đã khắc sâu một điều "Mất thấy mới là thật, tai nghe đều là giả", người vừa mới liếc cô với người đang nói là cùng một người!

Thẩm Nhị đứng đợi ở đuôi xe, ảo tưởng hai người lâm vào bẽ tình quên đi sự tồn tại của cô. "Tớ lên xe hay không cũng không quan trọng, hai người nhanh lái xe đi đi!" Toát mồ hôi nói.

Cô nhìn thấy ánh mắt sát bén nhìn cô qua kính xe, cô rút cục cũng hết hy vọng lên xe.

Nhiệt độ trong ô tô quả thật chênh lệch rất lớn. Hai người ngồi phía trước như mùa xuân ấm áp, còn phía sau chỗ cô ngồi như ngày đông giá rét.

"Vâng, em không muốn đi đâu nữa, chúng ta về nhà! Thẩm Nhị, cậu muốn đi đâu nữa không?" Cái mũi của cô không thoải mái lắm, về nhà vẫn tốt hơn!

"Vậy chúng ta trực tiếp về nhà!"

"." Cô vẫn chưa trả lời mà! Cô cũng muốn về nhà! Trở về hang ổ nhỏ bé của cô Thẩm Nhị buồn bức nhìn anh hai không thèm nhìn mình lấy một cái.

"A, đúng rồi! Hiện tại mới buổi trưa! Chúng ta không trở về công ty à?" Về nhà công việc buổi chiều thì làm sao bây giờ?

"Buổi chiều không có việc gì, văn kiện, giấy tờ buổi sáng đã xử lý xong!" Cả buổi sáng hắn làm việc chưa đến một tiếng, cái gọi là xử lý tốt đó là giao mọi việc cho Tống Kinh Lý.

Hắn cảm thấy thật may mắn vì từ trước đến giờ luôn có tác phong làm việc tạo ra nhiều trợ thủ đắc lực.

"Vâng. . . ." Công việc của tổng tài thật đúng là nhàn hạ.

Về đến trong nhà, Hân Tình về phòng mình rửa mặt, việc cô muốn làm là xúc thuốc trước.

Trong phòng khách chỉ còn lại Vũ Tuấn và Thẩm Nhị.

"Anh, em xin lỗi! Chuyện ngày hôm nay là em không đúng! Sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa! Em bảo đảm. . . ." Người ta thường nói không đánh người cười, cô không những cười lấy lòng còn xin lỗi nữa đó!

"Tại sao lại đưa Tinh nhi đi mà không nói cho anh biết?" Con bé muốn đưa Tinh nhi đến trường để tìm ai? Tại sao chỉ cách một cánh cửa cũng không vào nói cho hắn biết! Sự hân , chẳng lẽ.

Sao vậy? Ánh mắt sao trở nên hung ác vậy? "Sẽ không như vậy nữa em chỉ muốn đưa cậu ấy đi dạo phố, sợ anh không thả người, cho nên muốn ra cửa rồi mới gọi cho anh! Ai biết vừa muốn gọi, thì nhận được điện thoại của trường, muốn em nhanh đến đó. Kết quả, em đưa túi xách cho Hân Tinh, để gọi cho anh! Lúc tìm điện thoại đi động lại không thấy!" Một hơi, nói xong tất cả mọi chuyện trải qua. Dĩ nhiên, chuyện ngồi vào xe taxi cô quên gọi cho anh phải để Hân Tinh nhắc đã được lượt bỏ.

Chỉ có như vậy? Bộ dạng Thẩm Nhị không giống đang nói láo. Chỉ là sợ hân không thả người?

"Sau này, em hãy cùng Tinh nhi thường đến những nơi bọn em thường đến anh sẽ phải người lái xe chở hai người!" Vốn là hân muốn gọi điện cho Thẩm Nhị nói về việc này.

Hai cô là bạn tốt, những chuyện trước đây của Tinh nhi Thẩm Nhị là người nắm rõ nhất. Thường đi đến những nơi hai người hay đến sẽ có lợi cho việc hồi phục trí nhớ của Tinh nhi.

"Hả? Cô nghe không lắm chứ? Anh và ba không giống nhau? Không có di truyền gen biến thái của gia tộc?"

"Tinh nhi rất muốn khôi phục trí nhớ, em hãy giúp cô ấy! Hãy diễn tả lại cuộc sống trước kia của cô ấy!" Nếu như có thể hân hi vọng mình là người hiểu rõ cô nhất, trong trí nhớ của cô chỉ tràn đầy hình ảnh của hân. . .

"Vậy thì tốt quá! Bắt đầu từ ngày mai em sẽ thường xuyên đến tìm cậu ấy!" Ha ha. . . Có thể danh chánh ngôn thuận cùng anh cướp người rồi!

"Anh mong chữ "thường xuyên" của em và chữ "Thường" của anh có cùng một khái niệm!" Hân cũng không muốn ngày nào cũng không được nhìn thấy cô.

Cái gì! Có việc muốn nhờ cô còn uy hiếp! "Không biết nữa! Hi vọng khái niệm của người em gái này sẽ làm cho Lão nhân gia ngài hài lòng! Lỡ như có gì làm cho ngài không thoải mái, thì xin ngài thông cảm cho!"

"Đang nói chuyện gì vậy? Ngài? Lão nhân gia?" Hân Tinh từ trong phòng đi ra, mơ hồ nghe thấy cái gì lão nhân gia, ba Hân và mẹ hân đã trở về rồi sao?

"Không có gì, anh của tớ nói sau này chúng ta có thể thường xuyên đi ra ngoài chơi! Hân Tinh hay là cậu chuyển đến nhà tớ sống luôn đi! Ở trong nhà anh hai có nhiều việc không thuận tiện cho lắm!" Đi đến chỗ Hân Tinh, vòng tay mình vào tay Hân Tinh đứng đối mặt với Vũ Tuấn. Ha ha từng cô nữa đi, cô không tin trước mặt Hân Tinh anh dám biết đổi sắc mặt!

"Việc này. . . ." Ô. . . Tại sao lại trở lại đề tài này, người ta không muốn rời đi! Tuấn. . . Hân Tinh nhìn Vũ Tuấn cầu cứu.

"Tinh nhi, có thể lấy giúp anh một ly nước không?"CQH

"Hả. . . Được!" Hân Tinh lập tức đi vào phòng bếp.

"Chờ tớ, tớ cũng khát!" Tiểu nhân, hừ! Hôm nay một bước cô cũng không rời khỏi người Hân Tinh. Nhìn ánh mắt mang hàm ý cảnh cáo, Thẩm Nhị biết mình không thể nói giỡn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãng Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chương 33

Cùng đi vào phòng bếp, Thẩm Nhị dựa vào tủ lạnh thâm ý nhìn cô gái trước mặt.

Ai, nữ đại bất trung lưu[*]! Con gái lớn là của người ta. . .

[*]nữ đại bất trung lưu: Con gái lớn không thể giữ trong nhà

"Hân Tinh, cậu thật sự muốn ở đây sao! Hi hi vừa nãy tớ chỉ nói đùa mà cậu vẫn tin?"

"Mới vừa vừa rồi là nói đùa sao?" Nói đùa. . . . Vậy thì tốt, hại cô khổ não này giờ không biết nói sao để cự tuyệt.

"Ừ, sắp tới tớ bận rộn viết lại luận văn, cho nên không nhiều có thời gian chăm sóc cậu! Hơn nữa anh tớ sẽ không giao cậu cho tớ chăm sóc đâu." Nhớ đến cái luận văn là cô lại cảm thấy nhức đầu rồi, tâm tình rớt xuống đáy cốc!

"Nhưng mà tớ sẽ thường xuyên đến tìm cậu, đi đến những nơi chúng ta hay đến xem thử cậu có nhớ thêm gì không!" Nhiều người nói khi mất trí nhớ thấy những nơi hay đồ vật quen thuộc sẽ kích thích bộ não? Nói không chừng khi làm sẽ có kết quả! Đúng, đáng giá để thử!

"Ừm, đúng rồi! Thẩm Nhị, hôm nay lúc tớ đang đợi cậu, có gặp một người tên là Lương Trang. Tớ thấy hành động của cậu ta hình như có quen biết tớ, cậu ta là bạn của tớ sao?" Nhưng là bạn bè thì cũng không nên tùy tiện ôm người ta như vậy! Còn là nam sinh nữa chứ!

"Cậu ta à, hai người có mối quan hệ rất tốt! Cậu ta trước đây thích cậu, sau đó không biết chuyện gì xảy ra, quên hệ của hai người lại trở thành quan hệ anh em!" Thấy cũng lạ, những nam sinh từng tỏ tình với Hân Tình sau đó đều là anh em với cô ấy. . . .

Aizza.... Một nghệ thuật từ chối tài tình! Cô còn chưa học được chút gì, cô ấy đã mất trí nhớ! Chắc chắn phải giúp Hân Tình khôi phục trí nhớ nếu không bí kíp này sẽ bị thất truyền!

Anh em? Thật là quên hệ kỳ quái. Thôi quên đi! Không phải là người kỳ quái là được rồi.

"Buổi trưa ăn cái gì? Thím Trương còn tới đây không? Cậu đói chưa, còn tớ đang rất đói đây!" Thẩm Nhị nhìn đồng hồ, cũng đã đến giờ ăn trưa! Đói quá, hôm nay tâm tình cô không được ổn định!

"Tớ chưa đói. Chấn giờ này thím Trương đang ở nhà nấu cơm! Lúc này mà gọi thím ấy đến thì không hay lắm!" Nhỡ như thím ấy đang ăn cơm, thì càng quấy rầy!

Nhớ ra Vũ Tuấn đang muốn uống nước, Hân Tình mang nước ra ngoài.

Thẩm Nhị cũng đi ra ngoài trên tay cầm hai ly nước trái cây của cô và Hân Tình.cqh

Đi tới phòng khách Hân Tình đưa nước cho Vũ Tuấn, hỏi: "Tuấn, buổi trưa chúng ta ăn cái gì?"

"Tình nhi muốn ăn cái gì !" Nhận lấy ly nước trong tay Hân Tình, thuận thế kéo cô ngồi vào lòng mình.

Đã tập mãi thành thói quen Hân Tình không cảm thấy gì lạ, chỉ có một người đang trọn mắt hốc mồm nhìn!

Thân thể tiếp xúc tự nhiên đến vậy? Phát triển cũng thật là nhanh! Hành động của anh hai quá mau, không trùng Hân Tình đã bị ăn rồi! Ai. . . Mẹ, có lẽ kế hoạch ôm cháu trai phải bàn trước rồi!

"Vậy đơn giản một chút, chúng ta ăn Pizza đi!" Cái này ăn cũng ngon. . . . Lúc trước ăn thử cũng khá ngon. Hơn nữa vừa dễ dàng lại tiện nghi.

"Ăn Pizza? Anh hai, anh cũng ăn sao? Bên ngoài bán!" Bọn họ còn ăn Pizza bên ngoài bán, không thể tin nổi! Từ khi nào anh ấy có hứng thú với những đồ ăn giá rẻ này!

"Sao vậy Thẩm Nhị? Tại sao Tuấn không ăn? Không phải cậu nói món này thuận tiện, ngon, mau lẹ, không gì tốt hơn được?" Lần trước bọn họ ăn thật sự rất ngon, Tuấn cũng nói ăn ngon!

"Chuyện đó chỉ đúng với chúng ta thôi!" Pizza ở ngoài không đảm bảo vệ sinh không tốt cho sức khỏe, làm sao anh ấy có thể ăn ngon được!

"Được rồi, vậy buổi trưa chúng ta ăn Pizza!" Không nhìn sự chất vấn của Thẩm Nhị, Vũ Tuấn sùng nịch nhìn Hân Tình.

"." Quên đi, cô thì sao cũng được, một lúc nữa anh không ăn được tự nhiên sẽ đi gọi cái khác! Cô đã hết lòng quan tâm cảnh báo cho anh rồi. Không lâu sau, đầu bếp I-ta-a và bồi bàn lần lượt đi vào, Thẩm Nhị ghen hòng nhìn trần trối. Đây là gọi 'ở ngoài bán'? Thì cái ở ngoài người ta bán là gì?

"Hân Tình, trước kia từng ăn rồi sao?" Nhìn hai người làm động tác như ngựa quen đường cũ, Thẩm Nhị hoài nghi hỏi.

"Ăn rồi, lần trước cậu nói với tớ ăn rất ngon lại dễ có. Cho nên đêm hôm đó tớ nói muốn ăn! Tuấn liền gọi cho người ta đưa đến!"

Cô đã nói mà! Anh cô làm sao có thể ăn pizza bên ngoài bán được, cô thật là lo bò trắng răng. . .

Không chỉ có đầu bếp I-ta-li-a, ngay cả bồi bàn cũng có! Phục vụ cấp năm sao, thật đúng là vừa ăn ngon, vừa "dễ dàng"!

Ba người ăn hết một bữa xa xỉ mua ở bên ngoài. . .

Buổi sáng hôm sau, Vũ Tuấn cô đơn ngồi trong phòng làm việc, nhìn chăm chăm vào cửa phòng nghỉ.

Âm thầm cười khổ, Vũ Tuấn lần đầu tiên biết được thế nào là thất bại, cô đúng là có năng lực đá kích lòng tự tin của hân.

Liên tục ba ngày bị cô 'quấy rầy', cô thấy anh không có làm việc! Còn nói cô ở đây anh mới có thể yên tâm làm việc. Anh đang yên tâm làm việc sao? Nói chuyện cùng cô, đùa cô còn nói sợ cô nhàm chán nên mới thế? Ô. . . Hiện tại cô cầu mong mình có thể nhàm chán đây.

"Lần thứ mười ba!" Đây là lần thứ mười ba anh để văn kiện xuống nhìn cô cười, nàng chỉ cần ngẩng đầu lên là thấy anh nhìn cô, động tác liền mạch đứng lên, kéo ghế, đi về phía cô!

"Cái gì? Tình nhi? Cái gì lần thứ mười ba?" Vừa nhìn Hân Tinh tâm trung đọc sách Vũ Tuấn vừa cười. Lại đột nhiên nghe cô nói một câu không có nội dung.

"Lần thứ mười ba anh để văn kiện xuống hẳn là gọi. Thăm Nhị nói khi nào sẽ tới? Anh không làm việc đang hoảng!"

"Ha ha." Cái đầu nhỏ bé của cô không biết nghĩ gì! Sao lại đi đếm những việc này?

Nhìn cái người đang cười lớn lối kia, cô cảm giác vô lực! Cô đang chân thành nói cho anh biết đấy!

"Em muốn vào phòng nghỉ đọc sách! Anh không được vào!" Ôm lấy tất cả các quyển sách trên bàn, Hân Tinh đi đến phòng nghỉ.

"Tuấn, mở cửa giúp em!"

Vũ Tuấn một tay ôm sách vở của cô, một tay kéo cô ngồi lên đùi mình.

"Tại sao muốn vào trong, anh đảm bảo không quấy rầy em đọc sách như vậy có được không? Tình nhi."

"Ai. . . Tuấn, em không bận tâm anh quấy rầy việc đọc sách của em! Việc em quan tâm đó là em đang quấy rầy công việc của anh!" Muốn nhảy xuống từ trong lòng anh, Hân Tinh chạy ra mở cửa.

"Trả sách vở lại cho em!"

"Tốt lắm, tốt lắm, anh biết rồi! Để anh giúp em cầm vào. . . ." Nhìn cô kiên quyết muốn lấy lại chồng sách vở, Vũ Tuấn bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Đem chồng sách để lên ghế sofa trong phòng. Lập tức có một đôi tay nhỏ bé duỗi tới đẩy hẳn ra ngoài!

"Tốt lắm, cảm ơn. Anh quay về làm việc đi!"

"Biết rồi, anh quay lại làm việc, có chuyện gì gọi anh!" Vũ Tuấn cười khô trả lời.

Haizz. . . Đối với cô một chút hẳn cũng không thể từ chối được mà. Hân khát vọng có thể mỗi giây mỗi phút đều ở cạnh cô, mà cô thì đang cố gắng đẩy hẳn ra ngoài, một chút cũng không luyến tiếc. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãnh Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 34

Khi không có sự quấy rầy của ai đó, tiến độ học tập của Hân Tinh tăng lên không ít.

Tầm mắt của anh làm cô quá mức để ý, cô nhìn sách lâu như vậy nhưng thật ra nội dung của nó là gì cô cũng không biết.

Nhìn mấy chữ trong sách, mặc dù cũng không nhận ra, nhưng cô cảm thấy rất quen thuộc, chẳng qua là có chút khác biệt, như vậy đã giúp cô rất nhiều trong việc học tập và nhớ rất nhanh.

Tiếng gõ cửa vang. . .

Một tiếng trôi qua, hẳn kiểm chế không được đi đến phòng nghỉ gõ cửa.

"Tình nhi, một mình ngồi đây không buồn chán sao? Đi ra ngoài đọc sách có được hay không?" Nhìn cô làm ổ trên ghế sofa lon chăm chú đọc sách, Vũ Tuấn khuôn mặt cười tươi chậm rãi đi đến.

"Sẽ không, đọc sách không buồn chán một chút nào!" Cho dù buồn chán thì ra ngoài đó sẽ hết buồn chán à!

"Nhưng anh buồn chán, Tình nhi ra ngoài cùng anh được không?" Vũ Tuấn ngồi bên cạnh Hân Tinh lấy lòng.

"Tuấn. . ." Buồn chán? Đó là công việc phải làm đấy! Chẳng lẽ ra ngoài cùng anh chơi sao?

Hân Tinh không biết làm sao nhìn anh càng ngày càng giống trẻ con.

"Tuấn, anh đi làm tốt công việc của mình có được hay không? Đi ra ngoài làm việc!"

Nhìn vẻ mặt của cô, hân cảm thấy cô đang coi hân như đứa bé trai giận dỗi. Đây là hân thể hiện tình cảm của mình chứ đâu phải cố tình gây sự? "Được! Được! Anh đi ra ngoài làm việc. . . ."

Vũ tuần đứng dậy đi tới tủ lạnh lấy một ly nước trái cây đặt cạnh Hân Tinh. "Tinh nhi phải chú ý nghỉ ngơi, uống đi!"

"Ừm! Anh cũng không thể làm việc quá sức gây mệt mỏi nha!"

Nghe Hân Tinh đáp lại, lúc này Vũ Tuấn mới xoay người rời đi.

Tiếng gõ cửa vang lên

Một giờ nữa trôi qua, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Lần này Vũ Tuấn mang theo một bao đồ lớn đi vào.

"Tinh nhi, đây là một ít đồ ăn vặt. Em nghỉ ngơi một chút vừa xem TV vừa ăn đi!"

Mới nãy hân vừa ngồi vào bàn làm việc liền gọi điện đến phòng thư kí, hân nhớ nữ sinh như các cô rất thích đồ ăn vặt! Thẩm Nhị thích nhất là vừa ôm đồ ăn vặt vừa xem TV.

"Cô hãy đi mua một chút đồ ăn vặt về đây!"

Không lâu sau, trên bàn làm việc của hân xuất hiện một bao to đồ ăn vặt. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, từ lúc hân từ phòng nghỉ đi ra đến giờ chỉ mới nửa tiếng.

Hay đợi thêm chút nữa rồi vào! Nếu không Tinh nhi nhất định sẽ cho là hân đang lười biếng. Trời mới biết, hai mươi bảy năm qua, hân cũng có ngày muốn được 'lười biếng'.

Hải lòng nhìn cô nghe lời nằm trên ghế sa lon, ôm đồ ăn vặt xem TV. Hình tượng này đã động vào dây thần kinh hạnh phúc của hân.

Nếu như hân có thể để công việc xuống ôm cô vào trong lòng thì càng thêm hoàn hảo, có lẽ hân nên nghĩ biện pháp làm cho cô hiểu rõ tình trạng vận hành của công ty đang rất tốt, thì hân có thể quan mình chính đại làm 'Người rảnh rỗi'.

Hai người hạnh phúc trải qua một ngày 'Người chạy ta đuổi', sáng sớm hôm sau, hân đang trong mộng đẹp thì tiếng chuông không lựa đúng thời gian vang lên

"A lô"

"A lô, anh hai! Anh dậy chưa? Hân Tinh có ở đó không?" Bên tai truyền đến giọng nói đầy sức sống của Thẩm Nhị.

"Em muốn làm gì?" Tối hôm qua để Hân Tinh ngủ rồi hân mới đi qua thư phòng gọi điện cho bên Châu Âu, nghe báo cáo về hình hình vận hành của công ty bên đó, họ cần anh đưa ra cách giải quyết một số vấn đề, sau đó lại gọi điện cho ba mẹ đang du lịch ở Châu Mỹ, giao phó mọi việc bên đó cho ba giải quyết.

Xử lý xong mọi việc cũng đã ba giờ sáng, nhìn lại đồng hồ báo thức, Hừ! Hân mới ngủ được có hai tiếng. . . .

"Leo núi! Không phải anh nhờ em làm mọi chuyện khơi gợi lại trí nhớ cho Hân Tinh sao? Một ngày trước khi Hân Tinh mất trí nhớ có hẹn em đi leo núi! Phải nắm chắc thời gian! Tội em muốn lên đó trước khi mặt trời mọc! Từ đỉnh núi nhìn mặt trời lên cao! Ra đến cửa thì gọi cho em! bye . . ."

Cúp máy, Thẩm Nhị cực kì hưng phấn khi trò đùa dai của mình đã thành công! Ngày hôm qua cô uống cà phê nhiều quá ngủ không được, thật vất vả đợi trời tờ mờ sáng, cô nhìn bầu trời bên ngoài trong đầu chợt có ý nghĩ muốn xem mặt trời mọc! Mặc dù nhà cô ở trong một tòa cao ốc. . . .Nhưng nhìn tòa nhà bên cạnh muốn nhìn chân trời còn khó nữa nói chi là nhìn mặt trời!! Phải bốn mươi lăm tầng lầu thì mới có thể nhìn được.

"A! Đúng rồi! Đi leo núi!" Thẩm Nhị vẫn luôn là người yêu thích vận động, leo núi nhìn mặt trời mọc, ừ, lựa chọn rất tốt! Chẳng qua là có một mình cô đi thì rất nhàm chán! Gọi điện thoại cho ai Hân Tinh?

"A lô, anh!" Nghe được âm thanh trầm thấp, ha ha. Cô đang quấy nhiễu giấc mộng của anh!

"Em muốn làm gì?" Ách. . . . Muốn hân tuột huyết áp sao? Thanh âm này mang hàm ý nếu cô không có một lý do chính đáng, hân tuyệt đối sẽ cho cô đẹp mặt!

"Leo núi! Không phải anh nhờ em làm mọi chuyện khơi gợi lại trí nhớ cho Hân Tinh sao? Một ngày trước khi Hân Tinh mất trí nhớ có hẹn em đi leo núi! Phải nắm chắc thời gian! Tội em muốn lên đó trước khi mặt trời mọc! Từ đỉnh núi nhìn mặt trời lên cao! ra đến cửa thì gọi cho em! bye" Cô không

có nói dối nha, trước khi Hân Tinh mất trí nhớ có hẹn cô leo núi-- chỉ là việc đó chưa làm, rồi cô cũng quên luôn! Trung quy mà nói cô chỉ làm việc chưa kịp làm thôi. . .

Ha ha. . . .Ai kêu anh ấy nhờ cô giúp đỡ! Khí thế của cô bây giờ như "cầm lấy lông gà làm lệnh tiễn"[*].

[*]Lệnh tiễn: Còn gọi là cờ lệnh/ cờ chỉ huy. Ngày xưa cờ nhỏ, với đầu cán có gắn thêm mũi tên bằng kim loại được dùng để phát lệnh trong quân đội. Cho nên nó được gọi là lệnh tiễn (Tiễn: mũi tên). Ý nghĩa của nó suy rộng ra là hiệu lệnh, chỉ thị của cấp trên. Hiểu nôm na là thấy lệnh tiễn như thấy cấp trên.Mặt khác, thời xưa khi truyền lệnh người ta thường cầm vào giấy viết thư lông vũ của một loài động vật nào đó coi như là dấu hiệu, số lượng lông vũ càng nhiều chứng tỏ sự kiện càng cấp bách.“Lông gà” là thứ vô dụng, trong khi lệnh tiễn là thứ mà ta có thể dựa vào nó để ra lệnh, là thứ vô cùng quan trọng. Về sau người ta dùng câu tục ngữ “Cầm lông gà làm lệnh tiễn” này để mô tả một người dựa vào thủ trưởng (hoặc là một người nào đó), lợi dụng quyền uy để sai khiến việc này, điều khiển việc kia.Một số trường hợp về “Cầm lông gà làm lệnh tiễn”: giả truyền quân lệnh, chuyện bé xé ra to, chuyện không quan trọng nhưng lại báo là quan trọng. . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãnh Khóc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 35

Dưới chân núi, gió mát thổi tới, làm cho cô có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Nhưng điều kiện là không chú ý đến sự vắng vẻ của con đường này, nhánh cây chấp chờn, còn có tiếng động vật kêu. Khung cảnh như bị quỷ ám.

Thẩm Nhị nhìn xung quanh, cảm giác phả sau lưng lạnh lạnh! Xoay người lại nhìn một chút, kết quả không có gì khả nghi, nhưng phả sau lưng vẫn cảm thấy lạnh!

Cơn gió thổi qua, toàn bộ lông măng của cô dựng đứng lên! Không phải là có cái gì đó đang rình cô đấy chứ! Vòng vo mấy lần Thẩm Nhị quyết định hay là dừng lại -- hình như còn tiếng động vật di chuyển!

Lại đợi thêm một lúc, Thắm Nhị nhìn không được nữa lấy điện thoại ra.

"A lô, anh hai! Hai người ở đâu? Sao còn chưa tới? Em đã đợi lâu rồi đấy!"

"Lập tức tới ngay!"

"Ừm, vậy thì tốt! Nhanh lên một chút nha! Em chờ hai người!" Cúp máy, cảm giác tốt một chút rồi. Mặc dù sau lưng vẫn còn cảm giác lạnh lạnh, nhưng trong lòng không còn hoảng nữa.

Theo lý thuyết lúc bọn họ ra khỏi cửa liền gọi cho cô, mà khoảng cách từ nhà họ đến đây gần hơn nhà cô, sao họ còn đến trễ hơn cô?

Một hồi sau phía xa xuất hiện ánh đèn xe.

Hân Tình bước ra ngoài, Thắm Nhị chạy lại nghênh đón.

"Cậu làm gì mà chậm thế? Anh tớ làm gì

vậy, sao còn chưa qua đây?"

"Tuấn nói leo núi rất hao tổn thể lực, cho nên hai bọn tớ đi mua một ít đồ ăn. Anh đang cầm đồ, một lát nữa sẽ tới!" Nhìn Thắm Nhị mặc đồ mát mẻ, Hàn Tinh liền hỏi.

"Thắm Nhị, cậu mặc đồ có thiếu vài lần không! Tuấn nói tớ mặc nhiều áo một chút ở đây rất nhiều muỗi!"

"Không có chuyện gì, người xưa cũng mặc ít như vậy vào rừng có sao đâu! Tớ còn bôi thêm thuốc chống muỗi nữa. . . ." Ách. . .

Cô rút cuộc cũng biết tại sao cô luôn có cảm giác lạnh lạnh! Áo cô mặc là áo lộ lưng, cho nên lúc ngồi trong xe cô cố ý bôi nhiều thuốc chống muỗi một chút. Gió thổi qua dĩ nhiên đặc biệt mát mẻ. . .

"Đi thôi!" Chẳng biết từ lúc nào Vũ Tuấn đã đứng cạnh hai người, nhìn bộ đồ Thắm Nhị đang mặc, không nói lời nào, nắm tay Hàn Tinh đi về phía trước.

Cắt. . . Cũng không thèm hỏi thăm cô! Đây là thái độ một người anh trai nên có sao! Không nhìn thấy cô mà Ìc Ìt như vậy à?

Không cam lòng đuổi theo hai người phía trước, gọi anh tôi leo núi! Đó là một lựa chọn sai lầm, cô chỉ nên gọi Hàn Tĩnh đến thôi!

"Tuấn, đợi Thắm Nhị nữa!" Đừng vội kéo cô đi nhanh như vậy, không phải nói muốn Thắm Nhị giúp cô khôi phục trí nhớ sao?

Vũ Tuấn xoay người lại nhìn Thắm Nhị, "Không phải là muốn nhìn mặt trời mọc à? Còn không nhanh lên!"

Hà sao anh biết cô chỉ viện cớ giúp Hàn Tĩnh khôi phục trí nhớ để có người đi cùng ngắm mặt trời mọc? Dù biết cô lừa anh mà vẫn tôi đây!

Thắm Nhị thu hồi vẻ mặt cảm động, vội vàng chạy tới!

Sáng sớm trong núi rìeng, trong không khí ẩm ướt trộn lẫn với mùi bùn đất và hơi mùi cỏ xanh. . .

Sườn núi thoải thoải rất dễ leo lên, đi được nửa đường, Vũ Tuấn lợi dụng tư thế ôm cô, gánh phần lớn sức nặng cho cô, để cô có thể đi dễ dàng hơn, sẽ không cảm thấy mệt mỏi.

Dọc đường đi Thâm Nhị không ngừng chọc cười, khiến cho hành trình leo núi vô cùng vui vẻ thú vị.

Không lâu sau, bọn họ cũng đến đỉnh núi đuổi kịp mặt trời đang dần hiện ra phía chân

trời. Nhìn xuống dưới chân núi là thành phố còn đang chìm trong giấc ngủ, ánh sáng chiếm dần bóng tối, sự tĩnh lặng bắt đầu được thay thế bởi sự ồn ào -- khởi đầu một ngày mới.

Chương 37: Chương 35.2

Chân trời bắt đầu từ từ sáng lên, vàng sáng mặt trời bắt đầu khuếch tán, dần dần bao phủ vạn vật, bóng tối cúi đầu dần lùi bước. . . .

Cảnh vật làm run động lòng người, làm cho các cô không khỏi thất thần nhìn không chớp mắt.

Mà hân cũng thất thần nhìn ánh sáng đang mọc trên trên gò má của cô. . . Nằm chặt hai tay, đè nén dục vọng muốn ôm cô vào lòng, hân không muốn phá hư cảnh đẹp này. Máy ảnh trong tay nhắc nhở hân phục hồi tinh thần lại, chụp được cảnh đẹp vô giá này.

Cho đến khi ánh mặt trời chiếu khắp mọi nơi, các cô mới thu hồi ánh mắt si mê lại.

Vũ Tuấn lấy đồ ăn sáng mời mua, ba người tìm được một chỗ râm mát, bắt đầu bữa ăn sáng sau khi vận động.

" Anh, chút nữa hãy để Hân Tinh đi theo

em! Em đưa cậu ấy đi đến những nơi bọn em hay đến làm những việc trước đây hay làm nữa!" Thắm Nhị vừa dứt đồ ăn vào miệng vừa đề nghị.

"Đi đâu?"

"Chính là đi dạo phố đi mua đồ!"

"Không nên đưa Tinh nhi đến những nơi bậy bạ, anh không thích các em đến đó."

"Biết rồi! bọn em làm gì tới những nơi không tốt ấy!"

"Được rồi chăm sóc tốt cho Tinh nhi!" Vũ Tuấn giao phó Thắm Nhị xong, từ trong ba lô lấy ra một chiếc điện thoại, dặn dò:

"Tinh nhi, trong này có số điện thoại của anh và Thắm Nhị, anh đã lưu hết vào trong đó, có chuyện gì lập tức gọi điện thoại cho anh. Trong này có cài đặt hệ thống định vị GPS, lỡ như có đến chỗ nào không biết cũng không cần sợ, anh nhất định sẽ tìm được em!"

"Vâng, em đã biết!" Nhìn Vũ Tuấn đưa cho điện thoại di động của cô, Hàn Tinh biết điều gật đầu.

"Yên tâm đi em sẽ không viết câu ấy đâu mà! Đừng xem chúng em như đứa trẻ như thế!" Anh hai từ khi nào đã biết thành gà mẹ rồi? Tinh yêu thật là to lớn có thể làm thay đổi tính cách của một người, không là thay da đổi thịt mới đúng!

Vũ Tuấn không tin hiệu quét mắt qua người Thẩm Nhi, ai! Nhìn bộ dạng này, hẳn khó mà yên tâm giao Tinh nhi cho con bé. Hàn bắt đầu hoài nghi việc nhờ con bé trợ giúp Hàn Tinh lấy lại trí nhớ là đúng hay sai.

"Có muốn anh gọi tài xế đến chở hai em không?"

"Không cần, em tự lái xe đến đây rồi, không cần gọi tài xế đến! Tí nữa chúng ta sẽ tạm biệt nhau ở dưới chân núi!"

Chương 38: Chương 36

Xe hơi chạy trên đường.

"*Hân Tinh, chúng ta đi đâu chơi bây giờ? Đi dạo phố mua quần áo? Xem phim? Hát K? Hay là gọi thêm người đi đâu đó nào nhiệt một chút?*" Thật lâu không có tận hưởng chơi đùa như vậy.

"*Gi cũng được, cậu quyết định đi!*" Dù sao đối với cô nơi nào cũng xa lạ, cô đi đâu trước cũng không có gì khác biệt.

"*Ừ. Vậy trước hết chúng ta đi dạo phố, ăn cơm, sau đó xế chiều đi hát K, xem phim, cuối cùng. . . Đoán chừng không có cái cuối cùng rồi! À, cuối cùng đó là tớ đưa cậu trở về, những thứ khác thì để lần sau!*" Nhất định phải đưa cậu ấy về trước khi anh hai tan sở, anh ấy luôn là người không có kiên nhẫn.

"Được, trước tiên chúng ta đi dạo phố!" Cảm giác hân là không tẻ. Cho xe dừng lại cạnh bãi đỗ xe. Hai người bắt đầu hành trình của ngày hôm nay.

Vừa đi vào một cửa hàng, Thắm Nhi liền nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc.

"Anh Huyền, chị Hàm Vũ, sao hai người lại ở đây?" Mấy hôm nay hai người họ rất bận rộn, mà sáng sớm đã thấy hai người đi dạo phố.

"Thắm Nhi, đã lâu không gặp. Hàn Tinh em đang theo con bé đi dạo phố sao? Làm thế nào mà Tuấn có thể thả người đi vậy? Vũ, đây là Hàn Tinh một nửa của Tuấn đó." Nghiêm Huyền nghe được tiếng chào hỏi quen thuộc, quay đầu lại phát hiện các cô trên mặt tràn đầy nụ cười giới thiệu cho bảo bối của mình biết bảo bối của Tuấn.

"Chào anh, em không phải là. . ." Cô còn chưa phải là. . .

"Vậy sao? Tên này động tác thật chậm chạp, Thẩm Nhị sao anh của em lại trở nên kém cỏi như vậy?" Huyền đưa cọt "Tiền độ" của bạn tốt, xem hắc này! Cũng đã lên chức ba! Ha ha. Hắc vui được như vậy cũng bởi vì có cục cưng, nhờ có

cục cưng hắc mới cầu hôn thành công, Hàm Vũ đã đáp ứng gả cho hắc! Không hổ là con trai của hắc, mới xuất hiện đã giúp ba ba một chuyện lớn!

"Không biết, em vẫn cho là bọn họ tiến triển nhanh lắm, xem ra là em đang nhìn sai rồi!" Không phải chứ! Quan hệ đến hiện tại còn chưa có xác lập? Anh của cô xem ra cần cô đến giúp đỡ trên con đường theo đuổi vợ. Hiệu suất làm việc của anh ấy giảm sút rồi. . . .

Hàm Vũ rút tay ra khỏi tay Huyền, đi đến bên cạnh Hân Tinh thân thiết chào hỏi cô. "Hân Hinh, không cần để ý đến bọn họ, một người hát một người múa khinh để em!"

"Ôan uống quá! Vợ à, anh làm gì khinh dễ ai. Chẳng qua là trần thuật lại sự thật thôi mà, hoàn toàn không có gia nhập một cái nhân tình cảm! Rồi hãy nói, anh làm sao có thể cùng nha đầu Thảm Nhị, khinh dễ người khác!" Vợ vàng cẩn thận ôm người phụ nữ của hắn vào trong lòng.

"Vợ? chị Hàm Vũ, sao chị không phản bác? Thật sự muốn kết hôn?"

"Ừm, đầu tháng sau, Thảm Nhị, Hàn Tinh muốn đến làm phụ dâu cho chị không?" Hàm Vũ nhẹ nhàng vỗ bụng hơi nhô ra, cảm nhận có một lực đá vào, không khỏi nở nụ cười hạnh phúc. Kết hôn cũng không đến nỗi nào!

"Được, em thì không vấn đề gì, Hàn Tinh còn cậu?"

"Được!" Cô cảm nhận được xung quanh họ đang tỏa ra hương vị ngọt ngào. Làm người khác muốn đến gần họ, vì bọn họ chúc mừng.

"Anh Huyền, thật sự muốn chúc mừng anh! Con đường theo đuổi vợ cuối cùng cũng có thành quả rồi! Anh không mời bọn em ăn mừng một chút sao?" Không nghĩ tới chị Hàm Vũ nhanh như vậy đã nhận lời cầu hôn của anh Huyền, cô cứ nghĩ phải đợi hai ba năm nữa!

"Ăn mừng hãy để sau, không thể để vợ anh quá mệt mỏi, hôm nay hai em chọn quần áo, anh tiền trả!" Ha ha Hân giờ đã có

vợ, cuộc sống bây giờ mỗi phút mỗi giây đều đáng ăn mừng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lành Khốc Bạo Bối Mờ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 36.2

"Không thể quá mệt mỏi?" Thẩm Nhị nhìn xuống tay hai người đang đặt trên bụng Hàm Vũ. "A, em đã nói mà! chị Hàm Vũ sao lại đáp ứng lời cầu hôn của anh nhanh như vậy. Chúc mừng anh một lần nữa! Bây giờ hai người là song hỷ lâm

môn!

Bất đắc dĩ nhìn người đàn ông cười không ngừng, lòng Hàm Vũ tràn đầy hạnh phúc.

"Chúc mừng anh chị!" Hàn Tinh cũng mỉm cười nói.

"Cảm ơn em, Hàn Tinh, hiện tại chị đang ở ngôi biệt thự của Huyền cách vách nhà Tuấn, sau này chúng ta hãy thường xuyên lui tới. Chị cảm giác chúng ta sẽ trở thành bạn tốt!"

"Vợ à, em phải nói là đang ở biệt thự nhà chúng ta, mà không phải là biệt thự của Huyền cách vách nhà Tuấn!" Nghiêm Huyền ưỡn khuỷu nhìn vợ đang vui vẻ nói chuyện với Hàn Tinh mà hoàn toàn quên mất mình.

"Vâng, em có thể gọi chị là chị Hàm Vũ không?" Cô cảm giác được mình sẽ trở thành chị em tốt với Hàm Vũ.

"Có thể có thể em cùng tuổi tôi. Thảm

Nhị, gọi là chị cũng đúng, chỉ là không biết Tuấn có đồng ý không thôi! Ha ha. . .

Bọn họ dù sao cũng ngang hàng với nhau, như vậy đi! Em gọi chị là Hàm Vũ, chị gọi em Hân Tinh! Đúng rồi, Hân Tinh, tài nấu nướng của em như thế nào? Gần đây chị đang học nấu ăn, chúng ta bàn luận một chút!"

"Được, Hàm Vũ, tài nấu nướng của em không tốt lắm! Nhưng em rất muốn học, chị có thể dạy em không?" Mỗi lần thấy Tuấn xuống bếp nấu đồ ăn với tới nàng ăn, bọn ta có cảm thấy ý không tốt. Những thứ này hẳn là nàng để làm mối đúng a!

"Vậy em tới nhà chị, hoặc chị đi đến nhà em đều được! Cứ như vậy đi!" Hai người cũng học sẽ vui hơn khi chỉ có một mình cô làm.

"Vâng cứ như vậy đi!"

Hân Tinh và Thẩm Nhị cùng nhau chọn đồ bà bầu cho Hàm Vũ, mua xong ba người luyến tiếc nói lời tạm biệt--

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lân Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 37

Đau khi tạm biệt hai vợ chồng hạnh phúc, các cô ghé vào một tiệm cà phê.

"Bạn thấy tiệm cà phê này như thế nào? Trang hoàng ở đây rất đặc biệt! Bạn có ấn tượng gì không?"

Đúng là tiệm cà phê này rất đặc biệt có thể tạo cho người ta ấn tượng sâu sắc. Nhưng cô nhìn từ này giờ không không cảm thấy có điểm quen thuộc, trong trí nhớ không có một chút ấn tượng gì cả. "Không có ấn tượng. . ."

"Không có sao, thôi được rồi chúng ta cứ uống cà phê đã rồi hẳn đi chỗ khác."

Thắm Nhị tìm một chỗ rồi ngồi xuống, gọi hai ly cà phê.

"Hân Tinh, để tôi kể cho cậu chuyện trước kia của chúng ta! Trước kia chúng ta như chị em ruột đi đâu cũng có nhau

Đương nhiên bây giờ cũng như vậy, nhưng sắp tới sẽ thay đổi, người đang ở bên cạnh cậu sẽ được thăng cấp, từ anh trai của bạn thân trở thành bạn trai, việc cậu trở thành thành viên trong gia đình tỏ chỉ là vấn đề thời gian!" Tóc độ tán công Hân Tinh được quyết định bởi anh của cô.

"Thắm Nhị, tớ trước đây là người như thế nào? Tớ nhớ cậu đã từng nói bây giờ tớ khác hơn trước! Bây giờ với trước kia tớ khác rất nhiều. . ." Hân Tinh lúng túng bỏ qua nội dung Thắm Nhị nói khiến người khác ngượng ngùng này, Hân Tinh hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Ồ..., nói như thế nào đây! Trước là một người tinh quái! Thích trò đùa dai, mỗi lần đều làm người khác tức gần chết, rồi lại làm cho người đó không thể nào giận cậu! Mỗi ngày trong đầu luôn có ý tưởng

kỳ quái, không ai có thể theo kịp suy nghĩ

Design Yoo Mi

của cậu. Trong sinh hoạt hàng ngày cậu rất lười, cậu không muốn làm là sẽ không làm, có đánh chết cậu cũng không làm.

Thích ăn vặt. Tình sử hai mươi năm qua, luôn cự tuyệt lời tỏ tình của người khác phái, nhưng năm nay theo tổ quan sát, cậu đã rơi vào lưới tình của anh trai tớ."

"....." Nghe những gì Thẩm Nhị nói, thì bây giờ cô hoàn toàn khác trước đây. Khác đến nỗi không tìm ra một điểm giống nào, thật là cô sao? Hay cô bây giờ không phải là cô?

"Có đôi khi tớ vô cùng nhớ cậu trước đây, hai chúng ta lúc nào cũng hoạt động cùng nhau, giờ chỉ còn lại có mỗi mình tớ, làm tớ cảm giác như thiếu đi một tâm phúc! Nhưng, tớ cũng rất thích cậu bây giờ,

tình cảm này rất giống như thích một người chị dâu, dịu dàng, dễ gần, không giống như người bạn hồ nháo!"

Bên bờ của lòng tôi tôi bao
Khóe miệng Hân Tình cong lên, tạo ra một nụ cười. Nụ cười không xuất phát từ nội tâm của cô, mọi chuyện rồi cuộc là bởi vì sao đây? Chuyện cô mất trí nhớ... Nó chỉ đơn giản như vậy sao? Xảy ra chuyện gì?

"Được rồi, Chúng ta đi hát K!" Cố gắng nở nụ cười sáng lạng, Thẩm Nhụy chuyển đổi đề tài, muốn làm cho Hân Tình lên tinh thần.

"Tốt! Thẩm Nhị, cái gì gọi là hát K?" Vẫn còn chưa tới kịp hỏi.

"Chính là đi hát karaoke, chúng ta sẽ đi đến một gian phòng kín, ở bên trong chúng ta sẽ hát những bài hát chúng ta

Chàng là sẽ hát tương đương chàng là
thích! Đến đó rồi cậu sẽ biết!"

Sau khi ăn trưa xong, hai người tới K.

Mới đầu Hân Tinh không biết hiện nay
Design Yoo Mi

bài nào đang được yêu thích, nhưng đến
giờ đã biết hát còn trình bày rất chuyên
nghiệp, sự việc chỉ diễn ra trong vài giờ
ngắn ngủi.

Làm cho Thẩm Nhị không khỏi hô to.
Nói nhất định là cô lên cô ấy tham gia
lớp nghiên cứu! Đây chỉ là mất trí nhớ
thôi mà, căn bản không phải là người máy
tự động, từ một người không biết hát trở
thành một người hát hay! Quá quý dị rồi!

"Hân Tinh, cậu bây giờ có tể bào thưởng
thức rồi..." Trước kia hát rất khó nghe,
bức ép mọi người đến nghe cô hát, còn nói

hát hay không bằng hay hát!

"Bài hát này tên gì? nghe rất hay tiếc tớ lại nghe không hiểu lời bài hát!" Nghe Thẩm Nhị hát ca khúc này, Hân Tinh rất là xúc động.

"Đây là một ca khúc tiếng anh, cậu hãy học hát bài này đi! Học xong hát cho tớ nghe, cứ coi đây là kết quả chúng ta đạt được trong ngày hôm nay!" Nếu Hân Tinh hát cho anh trai cô nghe chắc anh ấy sẽ mừng như điên!

"Lời bài hát có nghĩa là gì? Tớ nghe không hiểu làm sao học?"

"Lời ca không có gì quan trọng, nhạc hay là được! Tớ hát câu nào thì cậu hát theo câu đó, nhất định sẽ học được!" Làm cho Hân Tinh hiểu lời bài hát, thì anh cô sẽ

không có cơ hội nghe Hân Tinh hát nữa.
Ha ha. Coi như cô báo đáp cho anh
chuyện hồi sáng anh đã giúp cô, sáng nay
cô lừa bọn họ ra ngoài cùng cô leo núi
xem mặt trời mọc, kết quả cô đã nợ ân
tình của anh.

"Tớ biết rồi!" Mặc dù rất khó, nhưng do
giai điệu bài hát rất hay, nên cô cũng
muốn học.

Design Yoo Mi

Qua sự chỉ dạy của Thẩm Nhị cuối cùng
Hân Tinh cũng hát được hết bài. Học
xong bài này, thời gian đã không còn sớm,
các cô phải bỏ qua kế hoạch đi xem phim,
chạy thẳng về nhà.

Vừa mới bước vào cửa, đã chạm mặt
người đàn ông, nói đúng hơn là ông chủ
trốn việc về sớm!

"Thần sao hôm nay anh lại về sớm vậy?"

Suan, sao hôm nay anh lại về sớm vậy?
Trở về lúc nào? Phải mười phút nữa mới
tới giờ tan làm!"

"Xế chiều đi ra ngoài đàm phán hiệp
nghị, sau đó không còn chuyện gì nên trực
tiếp về thẳng nhà! Anh chỉ vừa mới về
thôi, hôm nay như thế nào? Chơi vui chứ
Tĩnh nhi? Có mệt hay không, muốn tắm
trước hay ăn cơm rồi tắm!"

"Chơi rất vui, em không mệt, em lên lầu
thay đồ trước! Thảm Nhi, hãy ở lại ăn
cơm nha!"

Hai anh em ngồi trong phòng khách nói
chuyện. "Anh hai, khi nào em về, anh
nhớ nói Hân Tĩnh hai cho anh nghe, cậu
ấy hát rất hay! Nhất định đừng quên!"

"Biết rồi. Tình hình hôm nay như thế
nào? Tĩnh nhi có nhớ ra cái gì không?"

"Không có, đi bất kỳ đâu, cậu ấy cũng không có một chút ấn tượng!"

"Vậy sao?" Xem ra không thể sử dụng những cảnh vật quen thuộc để giúp cô ấy lấy lại trí nhớ. "Anh biết rồi, em không cần cùng Tinh nhi đi ra ngoài nữa!" Anh không muốn trải nghiệm cảm giác tịch mịch không không có Tinh nhi bên cạnh.

"Em biết anh sẽ nói vậy mà, đúng rồi, hôm nay em có gặp anh Huyền và chị Hàm Vũ, bọn họ muốn kết hôn, anh biết

tin tại sao không báo cho em biết! Chị Hàm Vũ muốn em và Hân Tinh làm phụ dâu cho chị ấy, bọn em đã đồng ý! Anh, em không có ý chê anh đâu, nhưng tiến độ của anh quá chậm! Với tiến độ này không chừng trong năm này ba mẹ không thể về nước được họ phải đi thêm một vòng thế giới nữa rồi!"

Đối với Tinh nhi, anh không phải là không nóng lòng, chẳng qua cô đơn thuần lại hay ngượng ngùng như vậy. Khiến cho anh chỉ muốn ti mi bảo vệ, từ từ làm cho cô thích ứng với mình, làm cho cô có thói quen có anh bên cạnh. Bởi vì yêu sâu đậm như vậy, cho nên mới càng thêm dụng tâm, thận trọng. Sợ đến gần quá, ngược lại khiến cô rời xa mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãng Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 38

Ăn cơm tối xong, Thám Nhị ra về.

Vũ Tuấn nắm tay Hân Tình, đưa cô đến tầng cao nhất, hai người đứng trước một cánh cửa.

Mở cửa ra cô ngạc nhiên hô lên.

Trong phòng là một bầu trời sao đang trôi nổi, giống như vũ trụ ngoài trái đất. . . Nóc nhà và tường xung quanh được dựng lên bằng những tấm kính trong suốt, từ bên trong có nhìn thấy toàn cảnh bên ngoài. Ngẩng đầu lên, cả bầu trời như nằm trong lòng bàn tay, bao quanh là những tấm kính, khiến cho phạm vi nhìn không bị hạn chế. Nhìn thấy cả bầu trời đêm mở rộng kéo dài tận phía chân trời xa xôi.

Từ tường đến mặt đất đều được làm bằng vật liệu đặc thù, không biết có phải làm bằng thạch anh hay không.

Bước vào thế giới này, ta có cảm

giác bản thân biến thành nhỏ bé, mọc ra đôi cánh biến thành thần tiên, siêu thoát khỏi thế gian đầy hỗn loạn này.

Tại một nơi trong phòng không để người khác dễ phát hiện ra, cạnh cánh cửa có chiếc giường màu xanh đậm, nằm lên đó nhìn lên không trung.

Hai người cùng nằm trên giường.

"Em thích nơi này không?" Vũ Tuấn đưa cánh tay qua đỡ sau cổ cô, làm cho cô nằm lên cạnh anh càng thêm thoải mái.

"Anh luôn tạo cho em sự bất ngờ! Nơi này, không chỉ thích."
Cô có thể ở đây luôn cũng được.

"Trước kia đi đến nơi này anh cảm giác rất cô đơn, bây giờ có em nơi này đã trở nên thật ấm áp, Tình nhi sau

này em vẫn luôn ở bên cạnh anh

đúng không?" Chưa từng mất đi thứ gì nên anh không hiểu cảm giác thống khổ khi mất một ai đó. Nhưng giờ anh không muốn mất cô, nếu như trời cao đã để cho anh gặp cô, vậy thì cô chỉ có thể ở bên cạnh anh.

Một lúc sau, Vũ Tuấn không chiêm được đáp án mình mong muốn, trên cánh tay cảm nhận được sự cử động của cô.

Nụ cười ngưng lại trên khuôn mặt như vẽ, cô đúng là khắc tinh của anh.

Hai người lặng lẽ ngắm nhìn bầu trời đêm, trong không gian yên tĩnh hòa lẫn hơi thở ngọt ngào.

"Tình nhi, có thể hát cho anh nghe không?"

"Hát? Được."

The loneliness of nights alone
The search for strength to carry on
My every hope has seemed to die
My eyes had no more tears to cry
Then like the sun shines from up above
You surrounded me with your endless
love
And all the things I couldn't see
Are now so clear to me

You are my everything
Nothing your love won't bring
My life is yours alone
The only love I've ever known
Your spirit pulls me through
When nothing else will do
Every night I pray
On bended knee
That you will always be
My everything

Now all my hopes and all my dreams
Are suddenly reality
You've opened up my heart to feel
A kind of love that's truly real
A guiding light that'll never fade
.....

(Bài hát My Everything - 98°)

Người yêu trong lòng, hát lên ca khúc tỏ tình. . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lân Khóc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 38.2

Vũ Tuấn không không chế được nội tâm rung động, ôm cô thật chặt chẽ, để cô nằm lên người mình, cướp đoạt cánh môn đang hé mở.

Hân Tình bối vù giật mình mà hai mắt trừng lên, sững sờ, ngăn người nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mặt đang hôn lùa bãi lên môi của cô.

"Bảo bối, nhắm mắt lại. . ." Giọng nói mê muội mang theo chút ngọt ngào, trầm thấp phát ra.

Cho đến khi hai tay ấm áp đưa tới, bao trùm trước mắt cô, cô mới không

tự chủ khép hai mắt lại.

Bên ngoài màn đêm che phủ, cô cảm nhận được nhiệt độ của anh, cùng với lưỡi anh trong miệng cô tàn sát bữa bái, mút vào, bá đạo dẫn theo cô cùng múa đầu lưỡi.

Trong khoang miệng tràn đầy hơi thở phách nam hô hấp từ từ biến thành nồng đậm. Nhưng động tác của anh giống như đang cố gắng kiềm chế, lưỡng lự đôi tay đang kiềm hãm cô, mềm nhẹ vuốt ve lưng cô, cái lưỡi linh xảo quét qua hàm răng, khẽ liếm lấy đôi môi sưng đỏ bị anh tàn sát bữa bái, thật mê người.

"Anh yêu em, Tình nhi. . ." Anh ôm cô vào lòng, ở bên tai cô tỏ tình, anh sẽ không làm tổn thương em. . . Anh sẽ chờ em!

Anh khao khát có được cô! Như

muốn bộc phát những khát vọng đôi
với cô! Trái tim lâng giá giống như
lửa nóng nháy lên. Đôi mắt nhuộm
đầy tình dục nhưng ôn nhu nhìn
người trong ngực.

Trong phút chốc mất đi lý trí, anh
đột nhiên cảm nhận được cả người cô
cứng nhắc, cô đang kinh sợ, cùng hai
tay run rẩy để trước ngực anh -- anh
biết cô còn chưa chuẩn bị tốt.

Cố gắng đè nén dục vọng, hắn cần
phải bình tĩnh trở lại.

"Anh yêu em, Tình nhi. Dùng cả
tính mạng để yêu em. . ."

Nằm trên giường của mình, phảng
phất bên tai Dylan Tình là tiếng nói
làm trái tim cô loạn nhịp.

Khi cô nằm trên người anh, đầu óc
của cô trống rỗng. Nhiệt độ cơ thể
của anh như muốn đốt cháy cô

Cái nhìn như muốn nói rằng cô.

Môi của anh đặt lên môi cô, cô cảm nhận được nụ hôn này khác hơn so với những nụ hôn trước đây, tràn đầy mùi vị xâm chiếm. Làm cô khẩn trương hai tay run rẩy, không biết là vì khẩn trương hay là.

Cô nghĩ có thể sẽ phát sinh chuyện gì đó, nhưng cô biết anh sẽ không bao giờ tổn thương cô.

Anh ôn nhu ngắm nhìn cô, dùng tất cả sự sùng ái của mình cho cô, bảo vệ cô, bởi vì nghĩ cho cô mà anh dừng lại, ở bên tai cô nói anh sẽ dùng cả tính mạng để yêu em. . .

Cô nghĩ cô cũng yêu anh. . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãng Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 43: Chương 39

Sáng sớm, một dãy số lạ gọi vào điện thoại của Hân Tinh. Cô xoa nhẹ hai mắt sưng mà

nhấn vào nút gọi.

"Alô xin chào!" Chỉ có Tuấn và Thâm Nhị biết số điện thoại này, là ai gọi đến?

"Alô, Tỉnh nhí, con đang ở đâu?" Trong loa truyền đến thanh âm xa lạ rồi lại giống như đã từng nghe ở đâu đó.

"Xin hỏi, cô là?" Hân Tỉnh chần chờ hỏi thăm.

"Tỉnh nhí, là mẹ đây! Ngay cả giọng nói của mẹ cũng không nhận ra sao? Hay là vẫn còn giận ba mẹ? Tỉnh nhí của chúng ta không phải là người giận lâu như vậy!" Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói vui vẻ của một người phụ nữ, cảm giác như cô đã nghe giọng nói này rồi, hoá ra là tiếng của mẹ, cô đã từng được nói chuyện một lần rồi.

"Vâng, mẹ... Xin hỏi mẹ gọi con có việc gì không?" Hân Tỉnh lúng túng tiếp lời.

"... Ba nó ơi, anh tới đây xem này! Con gái giận thật rồi, làm sao bây giờ, cũng là tại

anh! Hai giây trăm mặc, Hân Tình đang còn bất an tự hỏi mình có nói sai cái gì không, thì trong loa truyền đến tiếng người phụ nữ làm nũng oán trách.

"Được được, là tại anh không tốt. A lô, con gái ngoan, có nhớ ba không? Lần này trở về ba có đem rất nhiều quà cho con, con nhìn thấy nhất định sẽ thích!" Giọng nói toát ra mười phần nam tính truyền qua điện thoại thân mật hỏi thăm lấy lòng.

"Ba ba. . . Cảm ơn!" Mặc dù không thể trực tiếp thân mật gọi người xa lạ là ba mẹ, nhưng Hân Tình vẫn thật lòng nói cảm ơn.

". . . Con gái bảo bối, Con thật sự giận ba mẹ rồi sao?" Không có như trước đây oán trách, chê cười lời hỏi thăm của bọn họ, nhất là không nói lời cảm ơn khi nghe bọn họ đem quà về. . . Xong, con gái lần này thật nổi giận rồi! Nhưng là bởi vì sao? Bọn họ đã mắc lỗi gì? Mấy năm trước sinh nhật mười tám tuổi của con bé bọn họ cũng ở ngoài, không ở bên cạnh, nhưng không nghiêm trọng như thế này, lần này là tại sao?

"Không có, con không có tức giận, xin hỏi mọi người gọi điện thoại có chuyện gì không?" Tất lực để nói thật ôn nhu, Hân Tinh không hiểu được nhũu mày. Thanh âm của cô đâu giống tức giận?

"... Xong, bà xã, con gái thật sự không quan tâm đến chúng ta rồi! Làm sao bây giờ?"

Nghe âm thanh ôn nhu khách khí, lông mày của ba Hà đều dựng lên, con gái chưa từng nói chuyện với ông như vậy. Hơn nữa mỗi lần nói chuyện với những người con bé chán ghét đều đặc biệt khách khí. Xem ra bọn họ bị con giá ghét rồi.....

"Tinh nhí à, con nghe mẹ nói, lần này là ba con có lỗi, không nên đi Châu Phi, làm hại mẹ ngay cả sinh nhật của con mà mẹ cũng không ở bên cạnh, con gái, chúng ta có thể giận ba con! Nhưng con không thể giận luôn mẹ. ..."
Nghe ông xã nói, mẹ Hà lập tức đoạt lấy điện thoại.

"Con gái ba có thể giải thích con hầu như ba

nói. . . . " Ba Hà đoạt lại điện thoại, không cam chịu yếu thế kêu la.

Nghe thấy tiếng ầm ĩ bên kia, cô có thể tưởng tượng ra cảnh hai người ôm một cái điện thoại tranh đoạt quyền lên tiếng.

Hân Tình cảm thấy dở khóc dở cười, bọn họ tại sao cứ khẳng định cô tức giận, không tin bọn họ? Có phải ngay từ đây đã không nghe cô nói gì! Có thể từ từ nói được mà!

"Hai người hãy nghe con nói."

". . . ." Tiếng ầm ĩ bên kia không vì lời nói của cô mà dừng lại.

"Hai người hãy nghe con nói. . . "

". . . ." Vẫn chỉ nghe tiếng giải thích lấy lòng lộn xộn, rốt cục Hân Tình cũng hiểu được tình huống bây giờ. Xem ra bọn họ vẫn đang đoạt điện thoại, không chú ý cô nói gì, tiếng nói trong ống nghe bị bọn họ lãng quên.

tiếng gõ cửa vang lên.

"Mời vào!"

"Sao thế, Tình nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãnh Khóc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 39.2

Mọi ngày khi hấn xuất hiện cô sẽ nói chào buổi sáng với hấn, rồi chuẩn bị xong cho hấn một bàn ăn sáng. Nhưng hôm này lại không có, hấn không yên lòng đi đến trước cửa phòng Hân Tình, nghe thấy cô đang nói loáng thoáng. Khi vào phòng lại phát hiện cô ngồi trên giường, bắt đầu đi nhún điện thoại.

"Đang nghe điện thoại, là ba mẹ em."

"Tắt máy rồi?" Hình như còn có tiếng phát ra từ điện thoại.

"Còn chưa tắt, nhưng căn bản bọn họ không chịu nghe em nói cái gì."

Vũ Tuấn mỉm cười chậm rãi bước đến, hấn

nghe được giọng nam nữ hỗn loạn từ loa
tuyên đến, nghe thật là chói tai. Xem ra không
phải là bọn họ không nghe, mà là tiếng của
Tĩnh nhi quá nhỏ, căn bản không cách nào
truyền qua được ống nghe bên kia, họ còn
đang bận tranh cãi.

"Đưa anh." Vũ Tuấn sau khi ngồi xuống, để cô
ngồi lên đùi mình, cầm lấy điện thoại của Tĩnh
nhi, đặt lên bên tai.

"A lô, là bác trai bác gái sao?"

Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm trầm
thấp, khoảng cách quá gần làm lòng của cô
chấn động.

". . . ." Lời của anh vừa nói ra, Hân Tĩnh liền
phát hiện, tiếng huýt náo bên kia lập tức
dừng lại.

"Xin chào, xin hỏi cậu là ai? Tĩnh nhi đâu?"
Đột nhiên trong điện thoại có giọng nam phát
ra, làm hai vợ chồng đang tranh luận giật bắn
mình.

"Mọi người khỏe không ạ, cháu là Hàn Vũ Tuấn, bạn trai Tinh nhí. Tinh nhí đang ở bên cạnh cháu."

"Cậu mạnh khỏe, là như vậy à, cậu hãy đến con gái tôi nghe điện thoại" Con gái có bạn trai? ... Hèn gì không để ý đến bọn họ.

"Vâng, bác chờ." Nắm chắc lấy đôi tay nhỏ bé của cô thả điện thoại vào đó. "Được rồi đó!" Ôn nhu hôn một cái lên trán của cô.

"A lô, ba mẹ?"

"Tinh nhí, con hiện tại đang sống chung với bạn trai sao? Hèn gì nhìn nhà mình giống như không có ai ở."

"Vâng, mẹ. Mọi người về đến nhà rồi sao?" Từ Châu Phi trở về? Làm sao nhanh như vậy? Nếu không làm sao biết trong nhà không người ở.

"Đúng vậy, sáng hôm nay vừa tới, điện thoại cho con không gọi được, là Thẩm Nhị cho chúng ta số điện thoại mới của con. Tinh nhí,

con chừng nào trở về?" Con giá mình cứ như vậy gả đi ra ngoài sao? Bà không cam tâm! Thật vất vả mới nuôi lớn được đứa con gái này còn chưa sống chung thật tốt với nhau, sao có thể dễ dàng đưa cho nhà khác được!

"...." Trở về sao? Đúng rồi, nơi đó mới là nhà của cô! Sao cô lại cảm giác không nề nhủ?

"Tí nữa, con sẽ trở về!"

"Ừ! Bảo bố, ba mẹ nhớ con muốn chết! Nhanh lên một chút trở về nha! Chúng ta ở nhà đợi con!"

"Vâng... Mẹ, hẹn gặp lại!" Nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi tay anh, nhân xuống nút tắt điện thoại.

"Tình nhi, bác trai bác gái trở về rồi?" Trở lại liền muốn cướp người của hắn sao? Là bọn họ không muốn chịu trách nhiệm để Tình nhi ở lại đây, vì thế họ đã mất đi quyền chăm sóc cô

....

"Tí nữa anh hầu đưa em về được"

"Ừ, Tuấn, à nhà anh này anh em về được không?" Mặc dù anh và cả nơi này đem lại cho cô cảm giác an toàn, khiến cho cô cảm thấy đây như là nhà mình. Nhưng, đó là cha mẹ cô, dù xa lạ, cô cũng rất mong đợi được gặp họ.

"Ừ, Chỉ đưa về nhà thôi sao? Không mời anh ở lại ngồi một chút?" Mọi ý nghĩ của cô đều viết lên mặt, vẻ mặt này là đang nói cô không thể xa hẳn. . . Điều đó làm cho tâm tình của hẳn trở nên tốt hơn!

"Dĩ nhiên. . . ." Có anh ở bên cạnh cô mới an tâm.

"Thật sự không mời sao? Tình nhí thật nhân tâm, chán ghét anh như vậy sao?" Nhìn bảo bối đang xấu hổ trong lòng, Vũ Tuấn không

nhịn được đùa giỡn cô, muốn xem khuôn mặt đỏ hồng nhỏ nhắn biến đổi phong phú.

"Không phải, em không ghét. . . Dĩ nhiên sẽ mời anh tới!" Vội vàng phản bác, ngẩng đầu lên nhìn anh chăm chú. Thấy trong ánh mắt

anh cô chưa nụ cười aua giòn -- anh đang treo
chọc cô!

"Đó chính là thích..."

"Đáng ghét!" Người xấu... Lấy sự khẩn
trương của cô làm niềm vui!

"Ha ha..." Ôm chặt cô vào lòng, cô đúng là
một bảo bối vô giá!

"Đến đây đi, chúng ta đi ăn điểm tâm....."
Vũ Tuấn ôm cô đứng lên đi ra ngoài.

"Thả em xuống, em có thể tự đi!" Hù dọa cô
nhảy dựng lên, vừa cười vừa ôm cô! Còn
không để cô xuống!

"Để xuống sao? Tình nhí, lần trước anh đã nói
rồi mà, đây là sàn nhà đá cẩm thạch, không
thể chân trần đi trên đó được! Lần sau phải
nhớ đó! Lần này anh sẽ ôm em!" Ánh mắt liếc
đôi dép đang để một bên, Vũ Tuấn đứng đắn
nói.

Ừ, lời này nghe rất quen tai... Cô nhớ lần

trước cũng giống thế này. . . "Anh cô ý ! Là anh cô ý để em không thể mang giày!" Thật là! Giày của cô lúc nào cũng để bên cạnh, là tại anh cứ trực tiếp ôm cô, mới hại cô không đi giày.

"Phải không? Hóa ra là như vậy! Anh đây lần sau sẽ chú ý, Tình nhi lần sau nhớ nhắc nhở anh. Còn bây giờ để bày tỏ lòng xin lỗi, anh sẽ tự phạt mình ôm em đi!" Lần sau hẳn sẽ chú ý để giày ra xa khỏi tầm mắt của cô--

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãng Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 45: Chương 40

Cẩn thận đặt người trong lòng lên ghế. Hân ngồi bên cạnh, vì cô bố trí bữa ăn sáng, rót sữa tươi.

"Uống nhiều sữa tươi vào." Rất thích nhìn cô sau khi uống sữa xong để lại một vết màu trắng quanh miệng như đứa bé, hẳn sẽ lấy việc này làm cớ.

"Được. . . ." Cô cũng rất thích sữa tươi cảm giác vừa thơm vừa tinh khiết, uống xong sẽ lưu lại mùi hương.

"Em có thể nếm thử một chút cà phê của anh được không?" Chắc đây là cà phê, mặc dù thoát nhìn không giống cái Thâm Nhị và cô uống mấy ngày trước, nhưng ngửi mùi hương rất giống.

"Tĩnh nhi em muốn uống cà phê?" Dùng dây cầm một ly khác, đổ một phần ba cà phê vào ly đó, sau đó đổ sữa tươi vào cùng một ít đường.

"Được rồi, Tĩnh nhi, nếm thử có hợp khẩu vị không?" Bưng đến cho cô ly cà phê anh đã pha chế.

Ly cà phê qua một lần điều chế của anh nó đã có chút giống cà phê ở quán. Uống một ngụm, ừ! Cô thấy còn ngon hơn cà phê ở ngoài quán.

○ Nhưng sao anh không muốn cà phê hỏ

thêm sữa, đường?

"Tuấn, sao anh lại trực tiếp uống như vậy, uống rất ngon sao?"

Trên khuôn mặt viết cô viết: Em rất muốn uống. Dùng đôi mắt khao khát đi cái ly trên tay hẳn.

"Đây là cà phê đen, rất khó uống, Tình nhi em chỉ cần nhìn là được rồi!" Biết cô sẽ không thích mùi vị này, Vũ Tuấn tử mĩ thông báo.

Nhận lấy cái ly, Hàn Tình uống một hớp nhỏ cà phê mà cô đang mong đợi.

"Ác. . . ." Cái gì a! Đây cũng khó uống quá rồi. . . Một chút cũng không ngon! Anh làm sao uống được?

"Tuấn, anh không cảm thấy làm một ly cà phê giống của em uống sẽ ngon hơn sao?"

"Ha ha. . . . Không, anh cảm thấy uống như vậy cũng không tệ lắm!" Muốn hẳn uống cà phê thêm đường thêm sữa? Ha ha.

Hân Tinh nhún vai, cầm lấy ly cà phê của mình từ từ nhâm nhi thưởng thức. Được rồi, nếu anh thích uống đắng thì thôi!

Hai người rất nhanh đã giải quyết xong bữa sáng.

Hân Tinh vừa định rời đi, khi đôi chân tiếp xúc mặt đất lạnh như băng cô liền nhớ tới giày của mình còn để trong phòng.

Ừ! Không sao, cô chỉ cần bỏ đi trong im lặng là được rồi!

Nhẹ nhàng đứng lên, "Em vào phòng thay đồ, sau đó chúng ta sẽ về nhà em!"
Mỉm cười xoay người, thành công rồi!

"Á...!" Trong nháy mắt thân thể cô bị

đưa lên cao, tuyên bố kế hoạch thất bại.

"Được!" Dễ dàng ôm lấy bé con muốn chạy trốn, xem ra cô chưa quen được hẳn ôm! Nhưng là không có biện pháp, hẳn rất muốn ôm cô, thân thể nho nhỏ mềm mại ấm áp. Ha ha. . . . Tỉnh nhi, từ từ sẽ quen mà! Đây sẽ trở thành thói quen của em!

Rót cục mọi việc cũng thu dọn xong, thật ra thì cô cũng không có cái gì để du dọn, tất cả mọi đồ dùng đều là anh mua cho cô, cho nên cũng không cần đem đi. Khi tới đây cô cũng không mang theo cái gì.

Ngồi ở ghế trước, nhìn cô bên cạnh tràn đầy mong đợi còn có chút bất an. Vũ Tuấn thật sự không muốn phá hư không khí, nhưng. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãnh Khóc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 46: Chương 40.2

"Tỉnh nhi, địa chỉ nhà em là gì?"

"Hà?" Ủ nhỉ, nhà cô ở đâu? Kể từ khi lần trước dọn ra ngoài cô chưa về đó lần nào. Cô cũng không biết nơi đó là ở đâu. . .

"Được rồi!" An ủi vuốt ve tóc của cô. Vũ Tuấn lấy điện thoại di động gọi Thắm Nhi.

Hỏi xong địa chỉ nhà, xe hơi chạy nhanh ra khỏi biệt thự. . .

Đi đến ngôi nhà mà cô chưa từng chú ý, Hàn Tinh rút cục thấy được ba mẹ không chịu trách nhiệm trong truyền thuyết. . .

Một cặp vợ chồng nhìn rất hiền lành, khi cười có nếp nhăn nơi khóe mắt, cho thấy bọn họ là người có tính cách tốt.

Ba ba là người đàn ông cao lớn, có thể là bởi vì hàng năm đi du lịch, cơ thể đặc biệt cường tráng khỏe mạnh. Khi thấy cô, trên khuôn mặt nghiêm túc ấy xuất hiện một nụ

cười lấy lòng nhưng âm áp. . . Còn mẹ cô khẳng định khi còn trẻ mẹ là một đại mỹ nhân, chẳng qua bây giờ đã bốn ba nhiều năm, mang một chút mùi vị thiếu phụ không giống mẹ Hàn vẫn bảo trì được vẻ trẻ con. . .

"Tình nhi, đã về rồi! Tôi đây mẹ xem một chút, mẹ nhớ con quá à!" Mẹ Hà mở cửa thấy Hàn Tinh, lập tức chạy đến ôm cô vào lòng.

"Ôi con gái của ba đã về rồi! Mau vào, mau vào! Còn cậu là Hàn. . . Mau mời vào!" Ba Hà từ trong phòng lao ra, nhìn thấy bên cạnh Hàn Tinh có một người bạn trai cực kỳ soái ca, vội vàng chạy đến.

Bốn người cùng ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách.

"Tình nhi, giới thiệu cho ba mẹ biết cậu bạn trai này đi!" Nhìn hai người thân mật không có sự ngại ngùng mẹ Hà

mặt không có sự ngượng ngùng, mặt cô cười
hỏi.

" Ách. " Cô giới thiệu sao đây?

" Bác trai bác gái, cháu là Hàn Vũ
Tuấn, anh trai Hàn Thâm Nhị, hiện
nay cháu là tổng giám đốc Hàn thị.
Trong khoảng thời gian này Tình nhi
xảy ra chút chuyện, nên đã đến ở nhà
cháu." Vũ Tuấn mỉm cười, tự giới thiệu
mình.

" Ô! Là anh trai Thâm Nhị! Ha ha . . .
Cháu nói Tình nhi xảy ra chuyện?
Tình nhi, đã xảy ra chuyện gì?" Ủ,
Thâm Nhị là một con bé không tệ, vậy
anh trai của con bé chắc cũng không tồi!

" Tình nhi mất trí nhớ. "

" Cái gì! Thật sao?" Hai người trăm
miệng một lời la lên." Chuyện Tình nhi
gọi điện nói lần trước là sự thật? Chuyện gì
xảy ra? Làm sao lại mất trí nhớ? Ra

ngoài xảy ra chuyện? Có chỗ nào không thoải mái không?" Hai người ôm Hàn Tinh nhìn từ trên xuống dưới, lo lắng hỏi thăm.

"Không có, con không sao, chỉ là đơn giản mất trí nhớ mà thôi, cũng không có phát sinh cái gì ngoài ý muốn!" Nhìn ba mẹ đang lo lắng cho mình, Hàn Tinh cảm giác hộc mắt nóng nóng. Đây chính là ba mẹ sao! Thế vì mình lo lắng, có lẽ giống như những gì Thẩm Nhị đã nói trước đây, bọn họ không phải là những người ba mẹ vô tâm không có trách nhiệm. Tình yêu của bọn họ dành cho con gái không khác gì so với những phụ huynh khác, chỉ là cuộc sống bọn họ lựa chọn không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cô. Ai cũng vậy thôi không phải sao? Mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống để mình không phải hối hận. . .

"Không có chuyện gì! Không có chuyện gì làm sao có thể đột nhiên mất trí nhớ! Tại sao không lập tức gọi ba mẹ về?"

Hà. . . . Cô có gọi nói bọn họ trở về mà!
Là ba mẹ không tin cho nên mới không
chịu trở về!

"Bác trai bác gái, Tình nhi thật sự không
có chuyện gì, chỉ là không tìm ra nguyên
nhân mất trí nhớ!"

"Là vậy sao. . . . Vậy mẹ yên tâm rồi!
Tình nhi, phụ mẹ lấy ly trà cho Vũ
Tuấn, tiện thể cầm một ít trái cây!" mẹ
Hà nhìn về phía Vũ Tuấn cười cười, kéo
Hân Tình đi vào bếp.

Để ba Hà lại, tiếp tục lo lắng hỏi Vũ
Tuấn tình hình con gái mình. . . .

"Ha ha. . . Tình nhi, cùng mẹ nói
chuyện một chút, con nhìn trứng cậu ta từ
khi nào! Ánh mắt nhìn người của con
cũng không tệ lắm! Đây là di truyền mẹ
rồi! Ha ha. . . . Chiêu thức theo đuổi rất
hay! Ha ha!" Hai mẹ con núp ở phòng

bếp, mẹ Hà hài hước nhìn con gái, Hàn Tinh mơ hồ nhìn lại.

"Còn giả bộ! Bọn họ không nghe được đâu! Con nói cho mẹ nghe một chút đi!"
Nhìn Hàn Tinh lộ ra ánh mắt không hiểu nhìn mình, mẹ Hà thúc giục.

"Mẹ. . . Con mất trí nhớ thật, con không phải là đang giả bộ!" Mẹ cảm thấy cô đang giả bộ? Cô tại sao muốn giả bộ mất trí nhớ? Còn nói cô nhìn có mắt nhìn người? Tuần sao?

"Hà. . ." Mẹ Hà siêng sốt một chút, rớt cục phản ứng ra lên!

Chỉ sau một giây, hai người đàn ông đang ngồi trong phòng khách, cùng nhau xuất hiện trong bếp, ôm lấy người phụ nữ của mình.

"Bà xã, sao vậy?" "Tinh nhi, không có sao chứ!"

"Ông xã, Tình nhi mất trí nhớ!"

"Anh biết, chúng ta không phải mới vừa này đã nói chuyện này rồi sao! Không có chuyện gì, bà xã, Vũ Tuấn nói đã làm kiểm tra tử mủ, thân thể Tình nhi không có bất cứ vấn đề gì, chẳng qua là mất trí nhớ mà thôi."

Nói như vậy, Tình nhi thật sự không nhớ rõ bọn họ. . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Lãng Khốc Bảo Bối Mơ Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).